

Độc sủng Băng phi

Contents

Độc sủng Băng phi	2
1. Chương 1: Bùng Tỉnh Ở Nơi Khác	3
2. Chương 2: Thân Thế Thê Lương	5
3. Chương 3: Dung Mạo	6
4. Chương 4: Tóc Dài Xinh Đẹp	7
5. Chương 5: Giá Y	8
6. Chương 6: Xuất Giá	10
7. Chương 7: Sắc Phong Băng Phi	11
8. Chương 8: Cuộc Sống Ở Lãnh Cung	13
9. Chương 9: Quý Phi Giá Lâm	14
10. Chương 10: Hoàng Thượng Đích Thân Đến	15
11. Chương 11: Ngẫu Nhiên Gặp Được Thái Hoàng Thái Hậu	17
12. Chương 12: Thái Hoàng Thái Hậu? Hoàng Tổ Mẫu	19
13. Chương 13: Từ Ninh Cung	20
14. Chương 14: Khôi Phục Hình Dáng	21
15. Chương 15: Thỉnh Cầu Thái Hoàng Thái Hậu	23
16. Chương 16: Cư Ngự Tại Từ Ninh Cung	24
17. Chương 17: Chuẩn Bị Ngự Yến	25
18. Chương 18: Hoàng Thượng? Từ Ninh Cung?	27
19. Chương 19: Chỗ Ngồi Trống? Giúp Cho Ai?	28
20. Chương 20: Trưng Bày Diện Mạo	29
21. Chương 21: Phong Cầm Vũ Ca	31
22. Chương 22: Điều Tra	32
23. Chương 23: Tắt Tai	34
24. Chương 24: Hoàng Thượng?	35
25. Chương 25: Đêm Dò Xét	37
26. Chương 26: Qua Đêm Tại Lãnh Thu Cung	38
27. Chương 27: Tâm Phiền Ý Loạn	40
28. Chương 28: Yên Nhi Trở Về	41
29. Chương 29: Biểu Diễn Tài Nghệ	43
30. Chương 30: Bôi Khúc	44
31. Chương 31: Ảo Thuật	45
32. Chương 32: Rời Khỏi	46
33. Chương 33: Trúng Kiếm	48
34. Chương 34: Bị Thương	49
35. Chương 35: Nghe Lén	51
36. Chương 36: Giải Thích	52
37. Chương 37: Quá Vãng	54
38. Chương 38: Ôm Nhau Mà Ngủ	55
39. Chương 39: Hoàng Thượng?	56
40. Chương 40: Sầu? Cừu?	58
41. Chương 41: Bạch Y Nhân	59

42. Chương 42: Dạ Yến (1)	60
43. Chương 43: Dạ Yến (2)	62
44. Chương 44: Chớp Mắt Đã Ngàn Năm	63
45. Chương 45: Lãnh Phong (1)	65
46. Chương 46: Lãnh Phong (2)	66
47. Chương 47: Lãnh Phong (3)	68
48. Chương 48: Màn Đêm	69
49. Chương 49: Qua Đêm (1)	71
50. Chương 50: Qua Đêm (2)	73
51. Chương 51: Điểm Tâm Sáng	75
52. Chương 52: Xuất Cung ?	77
53. Chương 53: Phiêu Diêu	79
54. Chương 54: Tuyên Dương Vương Gia (1)	80
55. Chương 55: Tuyên Dương Vương Gia (2)	82
56. Chương 56	83
57. Chương 57: Nhận Tỷ Ở Thanh Lâu	83
58. Chương 58: Thanh Lâu Đổi Chủ	85
59. Chương 59: Quán Lẩu	86
60. Chương 60: Bị Tóm, Cầm Ra Ngoài	87
61. Chương 61	89
62. Chương 62: Mang Thai (2)	89
63. Chương 63: Sinh Non (1)	90
64. Chương 64: Sinh Non (2)	92
65. Chương 65: Sinh Non (3)	94
66. Chương 66: An Ủi	95
67. Chương 67: Lan Nhi Khóc Than	97
68. Chương 68	98
69. Tóm Tắt Ý Chính Từ Chương 68 Cho Tới 136:	98
70. Chương 137.1: Vốn Là Sai Lầm	98
71. Chương 137.2: Vốn Là Sai Lầm	100
72. Chương 138: Lựa Chọn	104
73. Chương 139.1: Đại Kết Cục	105
74. Chương 139.2: Đại Kết Cục	110
75. Chương 140	114

Độc sung Băng phi

Giới thiệu

Tác giả: Trữ Như Hạ Nguyệt Thể loại: xuyên không, ngôn tình, HENguồn: Sưu TầmVị trốn cha mẹ b

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doc-sung-bang-phi>

1. Chương 1: Bừng Tỉnh Ở Nơi Khác

“Tiểu thư, người rốt cục đã tỉnh dậy, làm nô tì sợ muốn chết!”

Có chút mở mắt ra, đau quá, tôi dạo mắt đánh giá chung quanh, nơi này rốt cuộc là ở đâu, chẳng lẽ là thiên đường?

“Tiểu thư, người rốt cục tỉnh dậy, làm nô tì sợ muốn chết!” một cô gái mặc áo màu lam, bắt quá mười sáu mười bảy tuổi vẻ mặt đầy nước mắt.

“Người là ai? Nơi này là chỗ nào? Đây là thiên đường sao?” Tôi cố gắng mở miệng nói.

“Thiên đường? Tiểu thư, người làm sao vậy? Nô tì là Lan Nhi đây, người như thế nào không nhận ra nô tì?”

“Lan Nhi? Tôi là ai?” Tôi nhớ kỹ, tôi rớt xuống từ vách núi, sau đó...

“Tiểu thư, người làm sao vậy? Người là đại tiểu thư của tướng quân phủ! Nơi này đương nhiên vốn là tướng quân phủ rồi ” người tên Lan Nhi không thể tin được cầm lấy tay của tôi “Tiểu thư, người đừng làm ta sợ nha!”

“Đại tiểu thư?” Tôi không thể tin được, nháy mắt mấy cái.”Sao lại như vậy?”

“Nghe nói người đã tỉnh dậy” không đợi tôi tiếp tục hỏi, tiếng nói của một người uy nghiêm mà lạnh lùng truyền vào trong tai, tôi theo tiếng nói tìm đến chủ nhân.

Một người lãnh đạm mặc y phục màu xám, quần áo đơn giản nhưng lại không lẫn át được hào khí trên người hắn.

“Lan Nhi bái kiến lão gia” Lan Nhi đang bên giường vội quỳ xuống.

“Ta nói cho người, cho dù chết người cũng phải xuất giá, đừng cho là ta vui đùa nói giỡn” giọng nói lạnh lùng lần nữa truyền đến.

“Cái gì , rốt cuộc chuyện gì xảy ra” tôi cau mày nhăn mặt.

Nếu như tôi thật sự là Đại tiểu thư đó, vậy hắn không phải chính là cha tôi, tại sao hung ác như vậy ...

“Ta nói Đại tiểu thư nghe, cũng đừng làm cho lão gia tức giận nữa, tỉnh dậy, là tốt rồi ,bồi dưỡng cho tốt, ngày mai còn lên kiệu “

Một người nữa xuất hiện nhưng giọng nói lại tràn đầy châm chọc, xuất phát từ miệng của một người nữ nhân xinh đẹp, không đợi tôi trả lời, liền nghe được nàng lần nữa mở miệng, cũng không phải nói với tôi.

“Lão gia, nếu Nguyệt Nhi đã tỉnh dậy, chúng ta hãy đi đi.”

“Được” người nam kia nói, lại có vẻ phá lệ ôn hòa, đúng là ôn hòa, nhưng lại là đối với nàng.

“Người đâu, thay ta chăm sóc cho tốt Đại tiểu thư, nếu lại gặp chuyện không may, vậy các người mang đầu đến gặp ta!”

“Tuân lệnh” liền có người cúi đầu trả lời!

.....

Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, đại não của tôi nhanh chóng vận chuyển , nơi này là tướng quân phủ, chẳng lẽ tôi không chết? Tôi nhớ kỹ nơi của chúng ta không có tướng quân phủ, chỉ có cổ đại có, chẳng lẽ tôi đã xuyên không rồi? Nhớ lại đã từng xem qua tiểu thuyết, nhưng là thật sự tồn tại xuyên không sao? Chẳng lẽ tôi

Không nghĩ được, hay là xác nhận một chút vậy, tôi nhìn qua Lan Nhi mắt đã nhắm lại.

“Lan Nhi, vừa mới rồi những người đó là ai vậy?”

“Tiểu thư, người như thế nào cũng không nhận ra sao? Vừa mới rồi chính là lão gia cùng phu nhân ” thấy tôi vẻ mặt mơ hồ, Lan Nhi sốt ruột , lắc nhẹ cách tay tôi, “Tiểu thư, người đừng làm nô tì sợ “

“Ta không có việc gì, Lan Nhi, bây giờ chính là triều đại nào ? Hoàng thượng là ai?” Tôi bình phục một chút tâm tình của mình, phải hiểu rõ hiện trạng trước đã!

“Tiểu thư? Người thật sự không có việc gì sao?” Lan Nhi khó tin nhìn tôi .

“Ta không có việc gì, ta chỉ là cái gì cũng không nhớ được, người nói cho ta biết được không?” Tôi nhớ kỹ tiểu thuyết trung văn xuyên không chính là nhân vật chính nói chính mình mất trí nhớ, tôi cũng nhân tiện theo người đi trước. Có lẽ tôi sẽ qua được, không sai, ít nhất không có bị cha mẹ bức hôn , âm thầm cười trong lòng !

“Tiểu thư? Người thật sự cái gì cũng không nhớ được sao ?” Lan Nhi vẻ mặt tỏ vẻ không tin.

“Đúng, người có thể nói cho ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Còn có ta là ai? Bây giờ vốn là ở đâu?” Tôi nhìn Lan Nhi hỏi.

Nhẹ nhàng lau đi giọt lệ trên mặt nàng, đúng là một gương mặt thanh tú , một đôi mắt ấm áp thê lương nhìn tôi.

“Tiểu thư, tại sao ông trời như vậy đối với người vậy ! Tiểu thư!” Vừa nói liền nhào tới trên người tôi, nước mắt không ngừng chảy xuống.

Tôi nhẹ nhàng nâng nàng dậy , “Đừng khóc , người xem ta bây giờ không phải không có việc gì sao?

Bất quá chỉ là mất trí nhớ thôi, người nói cho ta biết thì tốt rồi!”

Tôi mỉm cười nhìn nàng, có lẽ là do ta cười, nên nàng ngừng khóc.

“Tiểu thư, bây giờ chính là Huyền Phượng vương triều, đương kim hoàng đế chính là Huyền Hướng Thụy, lão gia ,phụ thân của người chính là Lãnh Phong ,đương triều đại tướng quân, mà người là tướng quân phủ Đại tiểu thư, Lãnh Tâm Nguyệt, mẫu thân của người cũng chính là phu nhân đã qua đời, vừa mới vị kia là nhị phu nhân, người còn có hai người muội muội Lãnh Vân cùng Lãnh Vũ...”

“Lan Nhi, cảm ơn người!” Tôi chân thành nói với nàng .

“Tiểu thư, người đừng nói như vậy, mạng nhỏ của Lan Nhi là do người cứu ” vừa nói lại vừa ôm lấy tôi “Tiểu thư, người ngàn vạn lần đừng làm chuyện điên rồ nữa, ngàn vạn lần đừng bỏ Lan Nhi !” nước mắt không ngừng chảy xuống .

“Lan Nhi, đừng khóc, rốt cuộc làm sao vậy? ” có chuyện gì ? chẳng lẽ nàng xảy ra chuyện gì rồi?

Cho nên tôi mới xuyên không đến trên người nàng?

“Tiểu thư, người thật sự không nhớ rõ ?” Lan Nhi không thể tin được nhìn tôi

“Ta thật sự không nhớ rõ , cái gì cũng không nhớ rõ “

“Tiểu thư người bởi vì không muốn gả cho Hoàng thượng, nên mới tự vẫn, may là nô tì trở về, mới la lên cho hạ nhân cứu đến!”

“Lập gia đình? Gả cho Hoàng thượng?” Là tôi không nghĩ lập gia đình mới từ vách núi té xuống, bây giờ còn phải lập gia đình? Hoàng thượng? Tại sao đối với tôi như vậy? Khó trách vừa mới rồi hắn nói “Cho dù chết cũng phải xuất giá “, tại sao tôi thảm như vậy .

Bất quá tôi là một người hiện đại , tôi tin tưởng nhất định có thể nghĩ ra biện pháp! Lấy lại bình tĩnh, tôi hỏi “Lan nhi, ta lúc nào xuất giá?”

“Ngày mai “

“Ngày mai?” Tôi la hoảng lên! Ngày mai sẽ xuất giá, tôi làm sao kịp nghĩ biện pháp!

“Tiểu thư, đừng thương tâm nữa! Có lẽ gả đến hoàng cung đối với người ngược lại rất tốt, ít nhất không cần phải chịu phu nhân cùng tiểu thư khi dễ !” Lan Nhi chứng kiến vẻ mặt sợ hãi của tôi nhưng lại nói với ta rồi những lời này.

Chẳng lẽ, tôi ở trong tướng quân phủ địa vị kém như vậy, không lẽ

“Lan Nhi, ta không phải Đại tiểu thư sao? Tại sao còn có thể chịu khi dễ?”

“Tiểu thư!”

“Lan nhi, mau nói cho ta biết!” Tôi nhanh chóng thúc giục

* * *

2. Chương 2: Thân Thế Thê Lương

“Tiểu thư, nô tì cũng không biết hết toàn bộ sự việc, nô tì bảy tuổi thì mới vào phủ, bắt quả nô tì sẽ đem những gì mình biết nói cho người!” Lan Nhi do dự một chút nói với tôi.

Thì ra, cuộc sống của tôi còn tốt hơn cuộc sống ở đây của Lãnh Tâm Nguyệt rất nhiều. Mặc dù cha mẹ bức tôi lập gia đình, nhưng dù sao bọn họ đã từng cho tôi một tuổi thơ sung sướng! Nghĩ vậy, tôi không khỏi thương thay cho Lãnh Tâm Nguyệt, nhưng tôi từ bây giờ phải thay thế nàng tiếp tục cuộc sống. Bởi vì, tôi không nghĩ sẽ trở về, nơi kia đã không còn là nhà nữa rồi!

Mẫu thân của nàng vốn là Mộng Nguyệt, chính thê của Lãnh Phong, mà Lãnh Phong đối với mẫu thân thương yêu vô cùng, nên ông ta không lấy bất cứ tỷ thiếp nào, sau khi nàng sinh, ông ta dành mọi thương yêu cho nàng. Nhưng đến năm nàng ba tuổi, mẫu thân không biết vì nguyên nhân gì qua đời, Lãnh Phong đắm chìm trong đau khổ mất vợ đã quên đi nàng. Cho đến sau đó, Mộng Điệp cũng chính là muội muội của mẫu thân nàng đến trong phủ, bởi vì Mộng Điệp có dung mạo cùng mẫu thân cực kỳ giống nhau, mới làm cho trái tim phụ thân bắt đầu lệch hướng về phía bà ta! Năm năm sau, Mộng Điệp trở thành nhị phu nhân, mặc dù mẫu thân đã qua đời, nhưng Lãnh Phong kiên trì giữ lại danh hiệu Đại phu nhân cho người!

Kể từ đó, mẹ kế của nàng chính là Mộng Điệp bề ngoài đối với nàng rất tốt, phụ thân nhìn thấy rất vui mừng. Cho đến một ngày, bà ta mang thai, theo đại phu nói là một bé trai, chỉ là không biết tại sao có một ngày, bà ta bị xảy thai, nhưng lại đem toàn bộ trách nhiệm đổ lên trên người một đứa trẻ chưa tới sáu tuổi như nàng. Sau đó, bà ta lại không ngừng nói xấu nàng với phụ thân, mà phụ thân cũng càng ngày càng chán ghét nàng. Sau khi Mộng Điệp sinh hạ hai nữ nhi là Lãnh Vân cùng Lãnh Vũ, đối với nàng lại càng

Lúc nàng tám tuổi, phụ thân đem nàng an bài đến ở hậu viện này, từ đó chưa từng quan tâm đến nàng. Chỉ có lễ mừng năm mới ăn tết lúc đó nàng mới có thể gặp mặt bọn họ! Bình thường, nàng ở đây căn bản không người nào đến, chỉ có Lan Nhi ở cùng nàng

Chỉ có một mình Lan Nhi quan tâm đến nàng, nghĩ đến đây, lệ bắt đầu ướt khoé mi của tôi ...

Nhẹ nhàng nhìn qua Lan Nhi “Cảm ơn người, vẫn luôn ở cùng ta”, Lãnh Tâm Nguyệt, tôi thật sự xin lỗi, nhưng từ nay về sau tôi đành phải chiếm cứ thân phận của nàng. Có Lan Nhi bên cạnh tôi, vốn là niềm hạnh phúc! Tại cuộc sống của tôi trước đây cũng chưa từng có người như thế đối với tôi!

“Tiểu thư, người đừng nói như vậy, nếu không nhờ người cứu nô tì đã sớm chết rồi! Càng hướng chi tiểu thư đối với nô tì tốt như vậy, chưa bao giờ xem nô tì là nha hoàn!” Lan Nhi trong mắt lại ánh lệ

“Mùa đông năm ấy nô tì té xỉu tại cửa tường quân phủ, là tiểu thư đã cứu nô tì, sau đó lại còn thu nhận nô tì, trên danh nghĩa nô tì là một nha đầu, nhưng tiểu thư cho tới bây giờ chưa bao giờ xem nô tì là nha đầu! Có thể gặp được tiểu thư vốn là hạnh phúc của Lan Nhi!”

“Lan Nhi, ta năm nay bao tuổi, người bao nhiêu tuổi?” nghe nàng cứ gọi tiểu thư tiểu thư, thật không quen lắm! Mọi người đều bình đẳng, đây vốn thói quen của cuộc sống trước đây vốn không thể thay đổi được.

“Tiểu thư năm nay mười sáu, Lan nhi đã mười tám rồi!”

“Thì ra nàng nhỏ tuổi như vậy đã bị bức lập gia đình rồi, ngẫm lại ở thế giới trước tôi đã hai mươi sáu rồi, thật sự là không giống nhau! ...” Tôi trầm tư!

“Tiểu thư, người làm sao vậy? Không có việc gì chứ?” Lan nhi lo lắng nhìn tôi đang trầm mặc

“Không có việc gì, Lan nhi, sau này đừng gọi tiểu thư nữa, người so với ta lớn hơn, ta gọi người tỷ tỷ, người bảo ta nguyệt nhi đi!”

“Không thể được, tiểu thư, thật sự không thể!” Lan nhi nhanh chóng, cuống quýt khoát tay ! Về mặt đầy bất đắc dĩ!

Chứng kiến vẻ mặt bất lực của nàng như vậy, tôi cũng không muốn miễn cưỡng nàng, thời đại này vốn là như vậy ! Tôi biết, nàng khẳng định không có cách trực tiếp gọi tôi Nguyệt nhi!

Tôi giật giật người, thấy bên giường dao động xuất hiện đôi hài hoa khéo léo, nhỏ như vậy, tôi sao có thể mang được? Đột nhiên nghĩ đến tôi không phải là tôi trước đây, tâm lý không khỏi tò mò, bây giờ tôi sẽ trông như thế nào ?

“Lan nhi “

“Tiểu thư, làm sao vậy?”

“Giúp ta đem cái gương đến đây “

“Dạ ,Tiểu thư “

“Hả...” Chứng kiến từ gương đồng hiện ra một bóng hình, tôi kêu sợ hãi lên tiếng.....

* * *

3. Chương 3: Dung Mạo

“Hả...” Tôi nhìn vào dung nhan chiếu ra từ gương đồng , hét hoảng lên...

“Tiểu thư, người làm sao vậy?” Lan nhi nhìn tôi hỏi đầy lo lắng. Gương đồng rút khỏi tay tôi, tôi nhanh chóng dùng hai tay che lấy khuôn mặt, đầy lo lắng đứng lên...

Tôi không còn tâm trạng để quan tâm đến vẻ lo lắng của Lan Nhi, trong đầu óc chỉ còn hiện hữu dung mạo hiện lên trong gương đồng ...

Thật ra trong thế giới trước tôi cũng không phải là người con gái xinh đẹp gì, nhưng tôi tự cảm thấy mình có vài phần nét đẹp riêng, chỉ là bây giờ...

Một đôi mắt to xinh đẹp, trong suốt mà tinh khiết, gương mặt cân đối, chiếc mũi thon nhỏ, đôi môi anh đào đỏ mọng. Nếu như đúng là vậy, thì dung mạo trên gương đồng tuyệt đối chính là mỹ nhân khó thấy trên đời.

Nhưng, trên mặt từ khóe mắt đến bên môi lại có một vết sẹo. Làm cho cả gương mặt nhìn qua rất kinh khủng, chẳng lẽ, đây chính là cuộc sống sau này của tôi. Như vậy làm sao ra ngoài , tôi sẽ ra sao ở thời đại này ...

Nước mắt không nhịn được chảy xuống ... Tại sao... Tại sao...

“Tiểu thư, người làm sao vậy?” Lan nhi nhìn vẻ mặt chán chường của tôi lo sợ đến luống cuống cả người...

“Ta không có việc gì, chỉ là, bộ dạng này của ta...” Tôi không muốn nhìn Lan nhi phải thương tâm, nhưng tôi lại không khống chế được mình ...

“Tiểu thư, người đã quên?” Lan nhi nghe được tôi nói , thấu hiểu tâm tư của tôi “Nô tì quên mất tiểu thư bị mất trí nhớ “

Từ ngăn kéo lấy ra một bình nhỏ màu trắng, chút nhẹ một ít từ bình vào khăn tay, nàng nhẹ nhàng lau mặt tôi. Lan nhi cười tươi rồi nhặt lên gương đồng.

“Tiểu thư, người nhìn xem “

Tôi không thể tin được nhìn vào khuôn mặt chiếu ra từ gương đồng “Lan nhi, đây thật là ta sao? Đúng là thật phải không?”

Tôi kích động ôm lấy Lan nhi

“Tiểu thư, nô tì không thể cử động được, tiểu thư là thật, được rồi tiểu thư ngồi xuống đi ...”

Tôi không thể tin được sờ sờ mặt mình, nhìn qua nhìn lại gương đồng ...

Sau đó Lan nhi lại cầm bình nhỏ màu xám “Tiểu thư, nô tì giúp người khôi phục nguyên dạng “

“Không được, ta thích như vậy” tôi không nỡ tay ôm chặt lấy mặt không buông

“Tiểu thư, nhanh lên một chút, nô tì sẽ giải thích với người sau ” lần này Lan nhi tỏ vẻ hết sức nghiêm túc. Trong nháy mắt, tôi lại khôi phục lại bộ dạng ban đầu nhìn thấy trong gương.

Nhìn tôi khôi phục lại bộ dạng trước đây, Lan nhi mới yên tâm buông cái lọ trong tay ra, thở phào nhẹ nhõm vội nói “May là không có ai nhìn thấy” ...

“Lan nhi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì ? Tại sao?” Tôi khó hiểu nhìn nàng hỏi

“Tiểu thư, đây là do dì Lâm trước lúc lâm chung dặn dò “

“Dì Lâm? Bà ấy là ai?”

“Dì Lâm chính là nô tì do phu nhân dẫn theo lúc xuất giá . Sau khi phu nhân qua đời, dì Lâm vẫn luôn chăm sóc cho người. Cho đến ba năm trước , dì cũng ra đi, người trước khi chết có dặn dò mọi việc phải làm theo không được sai sót ...”

Nhờ Lan nhi nói tôi mới biết, thật ra trừ Lan nhi còn có người rất tốt với Tâm Nguyệt.

Sau khi nàng đến ở hậu viện này, Mộng Điệp cũng là mẹ kế của nàng nhìn thấy nàng lớn lên có nét đẹp thanh tú rạng ngời không khỏi khó chịu . Vì bảo vệ nàng, dì Lâm mới nghĩ ra biện pháp này. Hằng năm ngoài ngày kỵ của mẫu thân, nàng mới dùng dung mạo thật đến viếng mẫu thân. Còn bình thường thì dùng khăn che mặt . Nhờ vậy mới thoát được sự hãm hại của Mộng Điệp.....

Ừc... Ừc... Ừc ...Ừc ..., lúc này lại có một tiếng động không thích hợp vang lên...

Tôi xấu hổ chỉ dám lén liếc nhìn Lan nhi...

“Đều là nô tì không tốt” Lan nhi cúi đầu “Tiểu thư đói bụng rồi phải không, nô tì lập tức đi chuẩn bị...”

* * *

Xin thông báo là có truyện mới bên blog Sò nhé, nhưng vì 1 số lý do bận nhiều việc nên Sò không post bên 2T, mọi người ai thích thì ghé qua nhà Sò đọc nha. Thanks nhiều !!!

4. Chương 4: Tóc Dài Xinh Đẹp

“Tiểu thư, nô tì giúp người thay đổi xiêm y, lát nữa thức ăn sẽ được đem đến” Lan nhi nhìn tôi tỏ vẻ xin lỗi

“Được rồi, Lan nhi đỡ ta đứng lên đi “

Nhìn Lan nhi đem tầng tầng lớp lớp quần áo khoát lên người tôi , thàn ngẫm lại trước kia tôi rất thích quần áo cổ trang cho nên thường xuyên muốn đến các tiệm chụp ảnh để mặc thử . Nhưng bây giờ mặc được rồi tôi phát hiện thật sự rất phiền toái . Làm cho chính mình khẳng định không mặc thì hơn!

“Tiểu thư, thức ăn tới” một nha đầu mặc quần áo màu hồng đem thức ăn để lên trên bàn rồi liền đi ra ngoài. Trên bàn đều là những món ăn mà tôi không biết tên nhưng chỉ cần ngửi thấy mùi thơm thì tôi khẳng định đây là món ngon...

Nhìn quần áo trên người , dù không biết rõ tôi cũng biết nó tuyệt đối được làm từ loại lụa thượng đẳng . Mặc dù tôi tại tướng quân phủ không có địa vị, nhưng xem ra quần áo bên ngoài cũng có người an bài tỉ mỉ , dù sao ...

“Tiểu thư, nô tì sẽ chải tóc cho người thật nhanh ” nhìn dải tóc đen từ từ buông xuống trải dài như suối ta ngày càng mềm mại trong tay Lan nhi , chợt nhớ lại trước đây tôi từng mong muốn sẽ có mái tóc dài đến thất đáng tiếc lần nào tóc chưa dài đến đó đều đã cắt mất...

“Chờ một chút Lan nhi” tôi vội ngăn lại làm mái tóc dài trong tay Lan nhi bị rơi ra

“Tiểu thư, làm sao vậy?” Lan nhi nhìn tôi khó hiểu

“Không có việc gì, chỉ là không nên bới hết lên như vậy ” tôi vừa nói vừa động thủ, từ trên đỉnh đầu nhẹ nhàng lấy vài lọn tóc bó cùng một chỗ, lấy dây buộc tóc từ trong tay Lan nhi quấn chặt lại . Một người đến từ tương lai như tôi thích hợp với kiểu tóc này hơn, đơn giản mà không mất khí chất, quan trọng hơn là tôi có thể hoàn thành tâm nguyện có một mái tóc dài đến thắt lưng của mình .

Đây chính là điều là tôi luôn chờ đợi, cuối cùng tôi cũng đã có thể nhìn thấy mái tóc dài tung bay trong gió , tôi nhẹ nhàng vém lên vài sợi tóc mai trong lòng tràn đầy hạnh phúc . Không ngờ tới được nơi này , tôi có cơ hội để hoàn thành giấc mộng của mình ...

Từ nhỏ, tôi luôn tiện hy vọng mình có thể có một mái tóc dài xinh đẹp, mềm mại lại đen nhánh .Nhưng bởi vì việc học khẩn trương, vẫn không thể có được, từ trước đến giờ bản thân chỉ có thể để kiểu tóc ngắn , bởi vì như vậy là tiết kiệm thời gian nhất ...

Bây giờ, nhìn xuống mái tóc vừa dài vừa đẹp , đây chính là mái tóc mà tôi thích nhất . Mặc dù biết tóc của Lan nhi khẳng định càng đẹp hơn, nhưng dù sao cũng là giấc mộng của bản thân đã đạt được , không tránh khỏi trong lòng tôi vô cùng thoả mãn . Xem ra , xuyên không đến đây thật không sai ...

Bất giác, khoe miệng lặng lẽ nhếch lên cười thầm ...

“Tiểu thư, người làm sao vậy? Cười thật là cao hứng?”

“Không có việc gì, chúng ta ăn cái gì đi, ” xoa bụng mình , chợt nhớ ra tôi sắp chết đói rồi ...

Tôi không câu nệ hình tượng của mình ,miệng thì nhai liên tục , tay gấp thức ăn không ngơi nghỉ thức ăn thật là ngon . Ngồi bên cạnh vẻ mặt Lan nhi đầy kinh ngạc nhìn tôi chăm chú.

“Tiểu thư, người chưa bao giờ ăn như vậy “

“Tiểu thư, người chậm một chút, coi chừng mắc nghẹn ” tôi vẫn không để ý lời khuyên bảo của Lan nhi , tại ai chậm trễ mà tôi đói bụng đến như vậy...

“Đại tiểu thư, phu nhân sai nô tì đến đưa cho người giá y mặc vào ngày mai, cho người thử xem hợp hay không “

“Đưa cho ta , để ta hầu hạ tiểu thư ” Lan nhi lên tiếng

“Giá y? Cái gì giá y?” tôi quay sang nhìn Lan nhi cùng nha đầu mặc quần áo màu xám hỏi

“Tiểu thư, chính là giá y của người dùng cho ngày mai “

“Đám cưới ?” vừa mới vui sướng vì thoát được sổ phận ở nơi kia, không ngờ tới đây lại tiếp tục bị ép gả ...

“Người dù có chết cũng phải xuất giá” giọng nói lạnh như băng vang lên bên tai

Lãnh Tâm Nguyệt vì không muốn xuất giá nên mới tự vận, còn ta

* * *

5. Chương 5: Giá Y

“Tiểu thư, người đừng khổ sở, có lẽ xuất giá có lẽ sẽ có cuộc sống tốt hơn quá khứ” nhìn bộ giá y màu đỏ trên tay Lan nhi, tôi biết nàng đang an ủi tôi. Tôi tin chắc dù là một nha đầu cũng sẽ biết trong cung thâm sâu như biển, càng hướng chi, bộ dạng của tôi bây giờ ...

“Lan nhi, người có thể nói cho ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ? Ta trước đó có phải hay không bởi vì phải xuất giá mới tự vận?” trong đầu tràn đầy nghi hoặc, tôi nghĩ phải tìm cách hiểu rõ toàn bộ . Lan nhi biết rõ vào cung sẽ rất thống khổ nhưng lại an ủi tôi như vậy khẳng định nhất định có nguyên nhân...

“Tiểu thư quả thật bởi vì bị buộc vào cung mới tự vận, nhưng mà cuộc sống của tiểu thư ở chỗ này cũng đâu có tốt đẹp gì, nhị phu nhân còn có thể...”

Đây đều là tôi nghe nói, cũng không biết có phải hay không là sự thật...

Đương kim Hoàng thượng, cũng chính là Huyền Hướng Thụy mới đăng cơ không bao lâu. Giữ vững giang sơn này có công lao rất lớn của đại tướng quân cũng chính là phụ thân Lãnh Phong của tôi . Mặc dù Lãnh Phong không có biểu hiện gì mưu phản , nhưng Hoàng thượng không thể không đề phòng ...

Huyền Hướng Thụy biết Lãnh Phong yêu con gái vô cùng, không người nào có thể so sánh được. Cho nên, Hoàng thượng quyết định triệu nữ nhi của ông ta vào cung làm phi, cũng mượn cơ hội kiểm chế Lãnh Phong. Về phần đại tướng quân đối với suy tư của Hoàng thượng sao có thể không biết. Tất nhiên là không đành lòng , dù sao gần vua như gần cọp, làm sao có thể để con gái yêu của mình vào cung, nhưng nếu cự tuyệt sẽ làm Hoàng thượng nghi ngờ, không thể làm gì khác hơn là đành cam lòng đồng ý....

Ý định ban đầu của Lãnh Phong vốn là cho Lãnh Vân vào cung , nhưng nhị phu nhân chết sống không đồng ý, đau khổ cầu khẩn.

Tôi vốn,cho rằng trong lòng ông ta còn nghĩ đến đứa con gái này nên mới không đem nàng vào cung . Nhưng tôi đã đoán sai rồi, ông ta không bảo nàng đi bởi vì ông ta đã quên mất mình còn nữ nhi này rồi . Mặc dù ăn mặc của nàng có người chiếu cố, nhưng tất cả đều là do hạ nhân tự làm theo quy cũ , thật chất không phải do ông ta âm thầm an bài , càng huống chi, nàng trong bộ dạng này, như thế nào làm cho Hoàng thượng sung hạnh...

Nhưng vì không chịu nổi nhị phu nhân cầu khẩn. Nhờ nhị phu nhân nhắc nhở , ông ta mới nhớ tới còn có một nữ nhi như nàng, cuối cùng mới quyết định làm do nàng xuất giá, dù sao Hoàng thượng cũng không có chỉ định là người con gái nào...

Thật tế, rất nhiều người cũng không biết tướng quân phủ còn có một Đại tiểu thư, Lãnh Tâm Nguyệt. Vì để làm cho mọi người không nghi kị thân phận của nàng, Lãnh Phong mở một yến tiệc lớn, chỉ vì muốn mọi người biết nàng . Ông ta không ngờ rằng , nàng nhìn thấu tất cả tình người nơi đây nên đã tự vẫn trước, may là Lan nhi trở về phòng mới cứu được mạng này...

“Nhị phu nhân tuyệt đối sẽ không cho hai vị tiểu thư vào cung .Nếu như tiểu thư người không lấy chồng, tiếp tục ở lại trong phủ, nhị phu nhân khẳng định sẽ nghĩ biện pháp để đối phó của người!” vừa nói, Lan nhi vừa cuối đầu rơi lệ

Xem ra, từ trước đến giờ hai chủ tớ nàng chịu khổ cùng ám hại khẳng định không ít ...

Nếu trong phủ này tôi đã không có địa vị , như vậy vào cung, có lẽ có thể đi. Nếu Hoàng thượng cũng không thích tôi, như vậy sẽ không bị sung hạnh, như vậy sẽ không bị rơi vào cảnh hậu cung tranh đoạt. Như vậy dù không phải là kết cục tốt nhất hay sao , cùng lắm thì ở một mình trong lãnh cung thôi . Đối với người đã quen phải sống một mình như tôi xem như cũng không có việc gì . Không ngờ tôi lại suy nghĩ quá ngây thơ

“Lan nhi, giúp ta thử giá y đi “

Lan nhi biết tôi đã đồng ý xuất giá, trên mặt lại hiện lên vẻ tươi cười, “Tiểu thư, mặc kệ người đến đâu, nô tì cũng đi theo người” vẻ mặt đầy kiên định nhìn tôi.

“Được , mặc kệ ta đi tới đâu, ta đều sẽ dẫn theo Lan nhi cùng đi ” tôi vỗ vỗ vai Lan nhi “Chỉ sợ là người đi theo ta phải chịu khổ rồi “

“Chỉ cần đi theo tiểu thư, nô tì không sợ “

Trong nháy mắt đã thay xong giá y, nhìn vào chính mình trong gương , tôi không khỏi ngỡ người khi mình lại có vóc người đẹp như vậy , tưởng tượng thêm vào dung mạo thật sự thì thật sự là

* * *

6. Chương 6: Xuất Giá

Nhìn diện mạo chính mình trong gương, nụ cười nhẹ nở trên môi tôi, vừa xoay người thì tôi nhìn thấy Lan nhi trong mắt ẩn hiện ánh lệ .

“Lan nhi, có việc gì?” tôi vội hỏi nàng

“Tiểu thư , nô tì không có việc gì ” Lan nhi lập tức lau nhanh giọt lệ vừa tràn khỏi mi “Tiểu thư, người tốt như vậy, đáng lẽ phải được gả cho ý trung nhân của mình ...”

“Lan nhi, ta thật sự không có việc gì ” nếu là của mình thì cuối cùng sẽ thuộc về mình, nếu là không phải thì chớ nên cưỡng cầu, đây là nguyên tắc cuộc sống của tôi trước đây. Trong cuộc sống trước đây, tôi đã trải qua rất nhiều việc không vui , nhưng nhờ vào quan niệm này cho tôi niềm tin để tiến bước vào con đường mới.

“Tiểu thư, mặc kệ người đến đâu, nô tì đều sẽ đi cùng người” Lan nhi vừa ôm chặt lấy tôi vừa thì thầm đầy cương quyết.

“Được , ta nhất định sẽ không để cho Lan nhi rời xa ta” có nha hoàn như vậy , tôi đúng là may mắn.

.....

Khi tôi nhìn thấy ánh mặt trời đầu tiên vừa loé lên ở phương đông , thì tôi đã được nha hoàn hầu hạ mặc xong hỷ phục từ tối hôm qua. Tôi chỉ biết mặc kệ mà nhìn mọi người xem tôi như một manơcanh tùy ý mà làm . Trong lúc đó tôi bận rộn lên kế hoạch cho cuộc sống sau này của chính mình : bị đá vào lãnh cung, lên lên đào tẩu nhưng rồi đi nơi này, tôi làm gì có tiền để đến những chỗ vui chơi kiếm tìm hạnh phúc , vừa chờ đợi tôi vừa suy tư nghĩ cách

Nhìn bộ dạng nhu hiền của tôi, trên mặt Lạnh Phong chợt hiện lên nụ cười , nhưng trong chốc lát thì vội biến mất sau lớp vải đỏ phủ lên đầu tôi ...

Tôi được bà mai dìu hướng về ông ta cuối lạy ...

Dọc theo đường đi, không biết trải qua bao lâu, bỗng bà mai dìu đỡ tôi lễ bái ...

Tôi biết mình đã đến hoàng cung rồi, cũng đoán được trước mặt mình khẳng định chính là Hoàng thượng, tôi chỉ nghe thấy giọng nói của tên đó ...

“Mang tân nương nương đến Loan Phụng cung...”

Cứ như vậy, tôi lại bị đưa đến nơi khác trong tình trạng mất phương hướng ...

.....

Không biết đợi bao lâu, âm thanh gì cũng không có , tôi rón rén nhắc lên tấm vải đỏ, nhanh chóng nhìn bao quát xung quanh để đánh giá .Kiến trúc và trang trí được bày biện theo cổ đại từng là giấc mộng mà tôi luôn mơ ước . Quả thật rất đẹp...

“Tiểu thư, sao người có thể tự mình nhắc vải đỏ lên?” Lan nhi chỉ dám nhỏ giọng đầy sợ hãi, vừa nói vừa cố gắng kéo tấm vải trên tay tôi xuống như cũ ...

Lúc sắp rời khỏi tướng quân phủ , tôi đã nói với phụ thân của Lãnh Tâm Nguyệt sẽ dẫn theo Lan nhi cùng xuất giá , từ nay về sau chúng tôi sẽ cùng nhau vượt qua tất cả

Cái tên Lý Hỷ Duyệt từ nay về sau đó đã trở thành quá khứ. Không nghĩ tới, ngoài họ bất đồng ra tên của tôi và nàng lại đồng âm Như vậy tôi sẽ không sợ sẽ không nhận ra khi có người khác gọi tên, dù sao cũng rất ít người gọi cả tên lẫn họ cùng một lúc nên cũng không lo ...

Nghĩ đến bất giác cười nhẹ ...

“Tiểu thư, người làm sao vậy? Hoàng thượng như thế nào còn chưa tới? Chẳng lẽ thật sự muốn...” Lan nhi về mặt ưu sầu

Đúng vậy, đêm tân hôn Hoàng thượng chậm chạp không chịu đến. Tôi đã xem qua nhiều film cung đình trên TV không lẽ còn không hiểu ý nghĩa của việc này .

Xem ra, tôi từ nay về sau đã bắt đầu cuộc sống ở lãnh cung rồi.

Nếu đổi lại là nữ nhân khác sợ rằng đã sớm thương tâm mà rơi lệ , nhưng nếu là tôi thì .

Lý Hỷ Duyệt, không, Lãnh Tâm Nguyệt. Từ nay về sau tôi là Lãnh Tâm Nguyệt , nhưng vẫn là linh hồn từ thế kỷ hai mươi mốt thế kỷ tới . Cuộc sống ở lãnh cung đối với tôi cũng rất tốt, tôi đã sớm quen là một người cô độc. Càng hưởng chi, là tôi bởi vì sợ kết hôn mới không cần thận xuyên không đến nơi đây, bây giờ đến lãnh cung sống đối với tôi mà nói không phải rất tốt sao...

Đang trong tâm trạng đặc ý tôi hoàn toàn không để ý Lan nhi đang lo lắng, tôi nhanh chóng gỡ từng món phục sức trên người xuống. Hôm nay đúng là một ngày mệt mỏi...

Lan nhi mở to mắt nhìn tôi “Tiểu thư, người sao có thể...”

Không đợi nàng nói xong tôi vội cướp lời “Mau giúp ta thay lại trang phục bình thường, ta sắp mệt chết rồi”

.....

Vừa mới thay xong quần áo , tôi nhẹ nhõm cả người thở ra một tiếng . Như vậy thoải mái hơn nhiều, vừa định nằm xuống giường ,nhất định phải nghỉ ngơi thật tốt

“Thánh chỉ đến” một giọng nói trầm bổng vang lên

* * *

7. Chương 7: Sắc Phong Băng Phi

“Thánh chỉ đến” một giọng nói trầm bổng vang lên.

Dựa vào những lễ tiết học được từ TV, tôi quỳ xuống trên mặt đất .

Mặc dù, tôi không thích như vậy nhưng là vì không muốn làm cho sự việc thêm phiền toái và có thể sớm ngày cao bay xa chạy, nên tôi mới ép mình quỳ gối nơi đây .

Người đến truyền chỉ là Quế công công , vừa nhìn thấy tôi, ông ta liền hoảng sợ : “Nương nương, người sao có thể tự ý thay bỏ hỷ phục ?”

“Không thay, chẳng lẽ muốn ta mệt chết sao, lão khờ...” đương nhiên đây chỉ là oán giận trong lòng

“Phụng thiên thừa vận...” tôi cũng không có tâm tình cẩn thận nghe, khẳng định không sai khác gì so với trên TV , chỉ là.....

Cái gì? Thôi kệ , cũng tốt, xem ra Hoàng thượng thật là không thích tôi ...

“Sắc phong nữ nhi của đại tướng quân Lãnh Phong , Lãnh Tâm Nguyệt là Băng phi, Loan Phụng cung đổi tên thành Lãnh Thu cung...”

Tên đó nói cái gì là ... bởi vì tôi họ Lãnh, nên mới ban thưởng tên Băng phi

Người sáng suốt ai chẳng biết , Hoàng thượng thật ra có ý muốn đem tôi đá vào lãnh cung, nên mới cho tôi một cái danh hiệu như vậy, cái gì mà lãnh khốc, lạnh lùng... Có thể từ một cái tên mà tôi đã hình dung ra trong đầu tâm ý sâu xa của tên đó , vậy mà lại không có ai khen ngợi tôi chút nào ...

Cũng tốt, nếu như vậy tôi cũng không bị rước lấy phiền phức từ chuyện hậu cung tranh sủng , dù phải ở tại nơi lạnh lẽo này thì có sao đâu, đây cũng là điều mà tôi mong muốn.

Bạn bè của tôi trước đây đều nói tôi kỳ quái. Khi vui thích náo nhiệt thì chỉ cần có cơ hội sẽ bắt chắp tất cả để đi quây phá , hoàn toàn không có điểm gì giống thực nữ . Nhưng là lúc yên tĩnh thì tôi có thể đem tất cả bỏ ngoài thân , tinh tâm tuyệt đối. Lúc không thể nói lý thì liền khóc lóc , mười người hợp lại so ra vẫn còn kém . Nếu nói nhẩn nại , tôi có thể đem tất cả hoàn toàn không lưu tâm kiên định đến cùng
Thật không nhớ nổi còn bộ dạng nào nữa hay không ...

Trong người tôi thật sự không biết là sự dung hợp của bao nhiêu tính cách

“Tiểu thư, Hoàng thượng sao có thể, làm sao có thể ...” Lan nhi vừa khóc vừa nói “Tiểu thư, người đừng làm nô tì sợ , tiểu thư...”

Tất cả dùng ánh mắt khó tin chăm chú nhìn vẻ mặt bình tĩnh khi tiếp thánh chỉ của tôi “ Tạ ơn hoàng ân” có lẽ không ai có thể lý giải tại sao tôi có thể bình tĩnh như vậy ...

“Ta không có việc gì. Lan nhi, như vậy không phải rất tốt sao ” tôi an ủi nàng

Đúng vậy, việc này đối với tôi mà nói không là gì cả, thật sự không có gì xảy ra.

Mặt kệ tất cả sau lưng , tôi đến nằm xuống giường nghỉ ngơi trong ánh mắt khó tin của mọi người . Tâm trạng đặc ý từ từ thiếp đi , bắt đầu giấc mộng đẹp nào

.....

“Tiểu thư, nô tì hầu hạ người rửa mặt” sáng sớm hôm sau, tôi bị đánh thức khỏi mộng đẹp ...

“Tham kiến Bạng phi nương nương” bốn cung nữ, bốn thái giám quỳ gối trên mặt đất tung hô.

“Đứng lên, mau đứng lên” vừa nói tôi vừa vội đến bên nâng họ lên, nhưng rồi họ lại nhút nhát quỳ xuống

“Nương nương, nô tỳ , nô tài không dám”

Tôi sợ nhất là nhìn người khác quỳ xuống như vậy , có lẽ là do chịu sự giáo dục khác nhau nên tư tưởng của chúng tôi không giống nhau.

Tôi không còn biện pháp nào, đành phải ...”Nghe lời ta đứng dậy hết đi, nếu không đừng trách ta không khách khí “

Nghe tôi uy hiếp họ mới chịu đứng dậy

“Sau này cũng không cho phép quỳ xuống trước mặt ta, ta không thích, có nghe thấy không “

“Nhưng mà nương nương...”

“Nương nương nói sao, các người cứ như vậy mà làm...” nhìn sắc mặt biến xanh của tôi Lan nhi nói

Mặc dù mới theo tôi hai ngày, nhưng bây giờ nàng cũng có chút hiểu rõ tôi, cũng không có chút gì hoài nghi chỉ đơn giản nhìn tôi thật lâu rồi nói “Tiểu thư, người thay đổi thật nhiều...”

Tôi chỉ biết im lặng cười nhẹ

.....

Nhìn vào gương đồng tôi dùng khăn che đi gương mặt của chính mình, trong thấy bộ dạng này , tên đó nhất định có thể để tôi bình an ra đi...

“Nương nương, có cần gì xin sai bảo ?” một cung nữ áo xanh tiến vào bẩm báo

Mặc dù Hoàng thượng phong tôi là Bạng phi, nhưng thật ra cũng không có hoàn toàn đem tôi đá vào lãnh cung. Vẫn phái mấy cung nữ cùng thái giám đến hầu hạ tôi, đồng thời cho tôi đãi ngộ cũng không khác so với các tần phi khác bao nhiêu. Duy nhất là tên đó không có sủng ái tôi , nhưng đối với tôi mà nói việc này hoàn toàn không quan trọng ...

* * *

8. Chương 8: Cuộc Sống Ở Lãnh Cung

Đêm đại hôn , tên đó cũng không có bước vào cung của tôi , ngược lại chỉ ban chỉ sắc phong tôi là Băng phi . Bản thân tên đó thì đi đến Bích Hà cung ,nơi ở của Hoàng quý phi . Tôi nhìn thấy Lan nhi thương tâm nên cũng cảm thấy bất bình, thật chất đối với tôi mà nói việc này không có gì quan trọng.

Từ Hoàng nhi, Tử nhi, Lục nhi, Thanh nhi , bốn cung nữ do Hoàng thượng ban thưởng cho tôi , cùng với tiểu Hoa tử, tiểu Luân tử, tiểu Thánh tử, Tiểu Khai tử ,bốn tiểu thái giám , tôi mới biết được thêm nhiều việc ...

Đương kim hoàng thượng mặc dù không có sách lập hoàng hậu, nhưng trong lòng mọi người trong cung đều thầm xác định hoàng hậu chính là Hoàng quý phi. Hoàng quý phi tên là Phượng Dương, là con gái của Tể tướng đương triều. Cùng Hoàng thượng là thanh mai trúc mã. Hoàng thượng đối với nàng thương yêu hơn hẳn người khác.

Trừ tôi ra Hoàng thượng còn có ba vị phi tần , Diễm phi nương nương, Mai phi nương nương, Lệ phi nương nương. Trong số họ Mai phi nương nương được sủng ái nhất. Đồng thời, Hoàng thượng còn có một số giai nhân khác , chỉ là tới lúc này Hoàng thượng không sủng ái họ nhiều lắm.

Thái hoàng thái hậu cùng Thái hậu đã đi chùa cầu phúc, nghe nói còn phải một tháng nữa mới hồi cung. Hoàng thượng, đối với Thái hoàng thái hậu hiếu thuận vô cùng...

Đêm đó đến truyền chỉ là công công tiểu Quế tử, chững chính là hồng nhân bên cạnh đương kim hoàng thượng...

.....

Đại hôn ngày thứ hai, tôi đáng lẽ phải đi thỉnh an Hoàng thượng, Thái hậu và Thái hoàng thái hậu .Chỉ vì hai người đó không ở trong cung, mà Hoàng thượng cũng không phải người đến truyền gọi tôi đi. Nên tôi nhân tiện giả ngốc ở luôn trong cung , cũng không đi ra ngoài dù chỉ chốc lát. Đối với tám người bọn họ, tôi cũng không giấu diếm việc gì.

Khi tôi tháo khăn che mặt xuống, tôi nhìn thấy vẻ mặt khó tin của bọn họ...

“Sao có thể như thế”

“Băng phi nương nương như thế nào trở thành bộ dạng này”

“Hoàng thượng có biết hay không”

.....

Cứ như vậy, nửa tháng trôi qua thật yên lặng , không ai tới gặp tôi, tôi cũng không đi gặp qua bất luận là kẻ nào. Lại càng không biết đương kim hoàng thượng tướng mạo ra sao...

Với yêu cầu của tôi, tám người họ từ từ dần bỏ được sự cách biệt thân phận chủ tớ, đã có thể cùng tôi cãi nhau ầm ĩ ...

Lúc đầu, vì sợ tự chuốt lấy phiền toái , tôi vẫn ở Lãnh thu cung chưa từng đi ra ngoài. Để quên đi thời gian, tôi dạy bọn họ chơi đùa dựa vào những trò chơi của tôi trước đây . Bởi vì là trong phòng, nên chỉ có thể chơi bài ... cứ như vậy, chúng tôi cũng không để ý đến thời gian . Mà bọn họ chơi càng ngày càng tốt, thậm chí có khi còn làm tôi bị thua...

Loại cuộc sống như vậy trước đây tôi sớm đã không biết trải qua bao nhiêu thời gian. Bây giờ, bắt quá lại lần nữa bắt đầu quãng đời tôi từng đi qua. Tôi không có một chút gì thương cảm, ngược lại bây giờ ở nơi này tôi cảm thấy vui hơn rất nhiều. Rất cực tôi có thể chi phối thời gian, để làm những việc mình muốn làm ...

Trừ ngẫu nhiên có mấy công công lại đây hỏi chuyện... cuộc sống cũng không có bị bất luận kẻ nào quấy rầy. Dần dần , tôi cũng không sợ nữa, bắt đầu đi làm những việc bản thân mong muốn mà trước đây không có thời gian để làm...

Cuộc sống đôi khi không thuận lợi giống như ta tưởng tượng , việc gì nên đến rồi cũng sẽ đến ...

“Tiểu Quế tử, Băng phi nương nương gần đây đang làm những gì?” tiếng nói uy nghiêm từ trên vang xuống dưới

Đứng ở phía dưới bàn tiểu thái giám không khỏi run sợ “Bẩm Hoàng thượng, Băng phi nương nương chưa từng bước ra khỏi Lãnh thu cung nửa bước, luôn ở tại trong phòng, nhưng thật ra Nhưng thật ra...”

“Có việc gì, nói mau ”

” Nhưng thật ra cùng đám nô tài ở trong đó chơi đùa rất vui vẻ” nhìn sắc mặt tối đen của Hoàng thượng , tiểu Quế tử nhanh chóng quỳ xuống ...

Băng phi nương nương cũng thật sự kỳ quái, nàng đối với nô tài rất tôn trọng, không xem bọn họ là nô tài, ngược lại xem họ như bằng hữu. Từ lúc được chỉ giám thị Băng phi nương nương, tiểu Quế tử nhận thấy nàng là người tốt, nên lúc này không hy vọng nàng xảy ra chuyện gì. Dù sao, nụ cười rạng rỡ như vậy trong hoàng cung không phải ai cũng có được ...

* * *

9. Chương 9: Quý Phi Giá Lâm

Cuộc sống yên tĩnh ở nơi đây cứ như dòng nước từ từ trôi qua kẽ tay không để lại dấu vết gì ...

Xế chiều hôm nay , tôi đang nằm nghỉ ngơi trên giường thì chợt nghe thấy một tiếng hô lớn vang vọng khắp Lãnh thu cung “Hoàng quý phi nương nương giá lâm, Diễm phi nương nương giá lâm, Mai phi nương nương giá lâm, Lệ phi nương nương giá lâm”

“Tiểu thư, mau ngồi dậy” Lan nhi vội vàng đến đỡ tôi đứng lên rồi nhanh chóng lấy khăn sa đeo lên mặt tôi .

Mặc dù ở Lãnh thu cung , tất cả bọn họ đã quen thuộc với gương mặt giả trang của tôi, nhưng tôi vẫn không quên dùng khăn xa che mặt lại để đề phòng bất chắc ...

“Nguyệt nhi tham kiến Quý phi nương nương, Mai phi nương nương, Diễm phi nương nương, Lệ phi nương nương ” tôi nhẹ nhàng cúi người như những cảnh xem trên TV vậy .

“Không biết các vị tỷ tỷ đến, nên không thể nghênh đón từ xa mong lượng thứ” tục ngữ nói đa lễ nhân bất oán , người không phạm ta ta không phạm người . Hiện tại bây giờ tôi không muốn tạo cho mình phiền toái gì.

“Nguyệt nhi muội muội miễn lễ đi, là chúng ta mạo muội đến đây làm phiền muội , phải là chúng ta xin lỗi mới đúng, đáng lẽ phải sớm đến đây chào hỏi muội ”

Người vừa nói mặc một bộ cung y màu đỏ, gương mặt tú lệ nhưng lại có một phần uy nghi, không hổ danh là con gái của Tể tướng đương triều, nếu tôi đoán không lầm nàng là Hoàng quý phi.

Nhìn một lượt bọn họ theo thứ tự , một người xinh đẹp mặc cung y hồng nhạt, một người nữa thì khuôn mặt đẹp lạnh lùng đầy ngạo khí , còn một người thân hình nhỏ nhắn xinh xắn mặc cung y màu lam nhạt. Theo lời nói đầy ẩn ý của Hoàng quý phi, tôi đoán các nàng chính là Diễm phi, Mai phi và Lệ phi...

Tôi mời tất cả ngồi, rồi nghe họ nói đồng một câu tây một câu , tôi thật sự là không có hứng thú chút nào, nhưng không thể làm gì khác hơn là phải vâng vâng dạ dạ đáp lại . Trong khi đó tâm hồn đã sớm không biết bay đi trốn nào rồi...

“Nguyệt nhi muội muội, chúng ta đã đến lâu như vậy cũng không thấy rõ được khuôn mặt thật của muội, không biết muội muội có thể cho các tỷ tỷ xem qua dung mạo của muội?” người vừa lên tiếng chính là Mai phi.

Tôi kinh hoàng một chút sau đó nhanh chóng lấy lại tinh thần.

“Không phải Nguyệt nhi cố ý che giấu , chỉ là Nguyệt nhi thật sự rất xấu xí, sợ làm bẩn mắt của các tỷ tỷ ”
tôi cúi thấp người cung kính

“Chúng ta sớm đã nghe nói, Nguyệt nhi muội muội là một mỹ nữ tuyệt sắc , dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn . Muội từ chối chúng ta có phải do chúng ta không xứng đáng được nhìn thấy dung mạo của muội muội?” lời nói của Hoàng quý phi làm cho tôi không thể nào cự tuyệt được.

(Hoàng quý phi)

Tối hôm qua, không biết tại sao Hoàng thượng đột nhiên nhắc đến nàng, còn cố ý bảo ta tới thăm hỏi . Thật không biết nguyên do gì ? Chẳng lẽ, Lãng Tâm Nguyệt đúng như lời đồn đại bên ngoài, nàng vốn là tuyệt sắc mỹ nhân?

Thấy nàng dùng khăn sa che mặt, trái tim của ta có chút run rẩy. Trong cung cũng có rất nhiều nữ tử không được sung hạnh đều muốn tìm cách che giấu sắc đẹp của mình để tránh rước họa vào thân , không lẽ nàng cũng như vậy ...

“Nếu quý phi tỷ tỷ đã nói như vậy, Nguyệt nhi xin thất lễ tháo khăn sa xuống , chỉ là ... ” tôi càng cung kính hơn “Nguyệt nhi trời sinh đã xấu xí, sợ dọa các tỷ tỷ sợ ...”

“Nguyệt nhi muội muội, đừng nói chính mình như vậy ” lần này mở miệng lên tiếng là Diễm phi, thật sự là tên đúng với người, ngay cả giọng nói cũng thánh thót đến như vậy .

Tôi nhẹ nhàng tháo khăn sa che mặt xuống. Không ngoài dự liệu của tôi, các nàng lập tức lùi lại phía sau , may mắn là có các cung nữ đỡ lấy nếu không thì đều té ngã . Tôi nhìn vẻ mặt kinh ngạc của các nàng cố nhịn cười ...

Họ thật sự không nghĩ tới mỹ nhân mà họ đang lo lắng lại có một gương mặt xấu xí như vậy , người thì hồ hững, kẻ thì khinh thường . Nhìn bộ dạng tàn nhẫn của họ , tôi đành phải phối hợp một chút , trong chớp lát nước mắt đã lưng tròng ...

Không gian yên tĩnh, mọi thứ dường như chết hết, tất cả đều không phát ra một tiếng động gì...

“Nguyệt nhi muội muội, ta đột nhiên nhớ tới còn có vài việc chưa làm xong , xin cáo từ ” Hoàng quý phi vội lên tiếng, sau đó ba vị nương nương kia cũng lập tức cáo biệt ...

Tôi lấy khăn sa đeo lại trên mặt , trong lòng có chút suy tư.

“Tiểu thư, người không sao chứ?” Lan nhi lo lắng hỏi

“Ta không có việc gì ”

“Thật không biết trái tim của bọn họ làm bằng gì...” Lan nhi có chút uất ức khi thấy thái độ của bọn họ đối xử với tôi sau khi tôi tháo khăn sa .

Không để cho Lan nhi nói tiếp, tôi cười nhẹ “Không có việc gì, Thật sự không có việc gì mà”

Như vậy có lẽ cũng tốt , làm cho bọn họ biết tôi là một nữ nhân xấu xí , khẳng định tôi không thể cùng bọn họ đoạt sủng, thì cuộc sống của tôi tự nhiên sẽ không bị quấy rầy nữa ...

* * *

10. Chương 10: Hoàng Thượng Đích Thân Đến

“Tiểu thư, nô tì giúp người trang điểm một chút” Lan nhi vội vàng chạy đến bên tôi.

Mặc dù tôi được phong là Băng phi , nhưng Lan nhi từ đầu đến cuối đều không thay đổi cách xưng hô với tôi.

“Làm sao vậy ? Lan nhi, xảy ra chuyện gì?” tôi khó hiểu trước vẻ mặt hốt hải của Lan nhi

“Tiểu thư, Hoàng thượng sắp đến Lân thu cung. Tiểu thư, nhanh lên một chút “

“Hoàng thượng? Hoàng thượng muốn tới đây sao ?” tôi trừng mắt nhìn Lan nhi

Sao cả Hoàng thượng cũng muốn chạy đến đây, chẳng lẽ cuộc sống an nhàn của tôi đã đến lúc kết thúc ?

“Hoàng thượng giá lâm “

Tôi vội vàng cúi người quỳ xuống “Tham kiến Hoàng thượng “

Mặc dù không muốn phải quỳ trước mặt kẻ khác, nhưng tôi đâu làm được gì. Thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, cứ thuận theo tự nhiên vậy.

“Băng phi bình thân “

Tôi ngẩng đầu lên , trong mắt tôi xuất hiện một gương mặt đẹp trai, hai mắt có thần, thân hình trắng kiêu ...

Trời ạ, tôi đang làm gì vậy, sao lại có thể dùng ánh mắt sắc nữ nhìn tên đó . Hắn chính là Hoàng thượng, người đứng trên vạn người ...

“Băng phi ở nơi này có tốt không?” tuy lời nói thì thăm hỏi ân cần, nhưng giọng nói lạnh lùng vẫn như lần đầu tôi nghe thấy được lúc đại hôn.

“Tâu Hoàng thượng, thần thiếp ở đây rất tốt “

“Rất tốt ? Rất tốt là tốt rồi” trên mặt tên đó thoáng qua một đám mây đen “Chẳng lẽ Băng phi muốn lấy khăn che mặt để đối diện với Trẫm?” ngữ khí đầy lạnh lùng khiến người ta không thể trả lời.

(Huyền Hướng Thụy)

Nhớ tối hôm qua khi ta hỏi Phượng Dương, Băng phi trông ra làm sao ? Nàng chỉ lắc đầu nói “ Hoàng thượng, hay là tự Hoàng thượng đi xem đi, Dương nhi khó mà nói được ...”

Mặc kệ ta hỏi như thế nào, nàng cũng không nói. Mà ta cũng không thể bởi vì Băng phi mà làm Phượng Dương không vui, nên không hỏi tiếp nữa ...

Cứ như vậy, mang theo tràn đầy nghi hoặc trong lòng đi đến Lân thu cung. Bước vào cửa cũng không thấy người nào. Đúng là dù không nói rõ nhưng chỉ cần là người sáng suốt đều hiểu ta đem nàng tống vào lãn cung. Mặc dù không phải giống hệt toàn bộ đãi ngộ ở lãn cung, nhưng thật chất nếu so với các phi tử khác đãi ngộ của nàng kém quá nhiều. Nhưng cho đến bây giờ Lãn Phong cũng không có biểu hiện gì bất mãn ...

“Tâu Hoàng thượng, thần thiếp đáng lẽ nên tháo khăn sa xuống từ lâu” thanh âm truyền vào trong tai , làm cắt đứt suy tư của ta.

Nàng mặc một bộ y phục đơn giản màu trắng, càng làm tôn lên dáng người tuyệt mỹ, một đôi mắt to long lanh thu hút lòng người, da thịt mịn màng như ngọc , chỉ cần liếc mắt một cái liền làm cho người ta không nhận được muốn chạm vào ...

Hả?

Nhưng lúc khăn sa được lấy ra khỏi mặt lại làm cho người ta kinh hãi giật mình.

Trên mặt có một vết thương thật sâu , làm gương mặt vô cùng xấu xí , chẳng lẽ là Theo ta nhớ Lãn Phong có hai nữ nhi đều là tuyệt sắc mỹ nhân.

“Người cuối cùng là ai? Tại sao giả mạo con gái của Lãnh Phong nhập cung, người có mục đích gì?” giọng nói lạnh lùng vang lên đầy sát khí.

Nàng vội vàng quỳ xuống, “Thần thiếp thật là con gái của Lãnh Phong. Thần thiếp vốn là trưởng nữ của Lãnh gia, chỉ là từ lúc mẫu thân qua đời, phụ thân liền không hề”

Trách không được, Lãnh Phong không để tâm khi ta lãnh khốc đối với nàng như vậy , nhưng nàng đúng thật là con gái của Lãnh Phong sao?

.....

Quay về Huyền Thanh Cung , mặc kệ những nô tài đang hành lễ dưới đất , ta nhanh chóng bước vào tắm cung của mình ...

“ Hình Ảnh, người đi điều tra cho ta , Lãnh Tâm Nguyệt có đúng là con gái của Lãnh Phong không ? Đem tất cả những gì có liên quan đến nàng điều tra cho rõ. Hãy âm thầm giám thị nàng, nhất cử nhất động đều phải báo lại”

Bóng đen từ cửa cung đi nhanh ra ngoài không phải ai khác, mà chính là Ngự tiền hộ vệ của Hoàng thượng Hình Ảnh...

.....

Đôi mắt của nàng, chính là ánh mắt đó làm cho trái tim ta rung động, mặc dù gương mặt của nàng Nhưng mà ta

Nếu như nàng không phải con gái của Lãnh Phong ...

Nếu như nàng thật không phải là trưởng nữ không được Lãnh Phong yêu thương ...

Nếu như...

Ta đã ...

Đây là lần đầu tiên trái tim của ta đập loạn như vậy ...

* * *

11. Chương 11: Ngẫu Nhiên Gặp Được Thái Hoàng Thái Hậu

Từ sau khi Hoàng quý phi với Hoàng thượng giá lâm Lãnh Thu cung , thì nơi đây trở nên yên tĩnh đến khác thường

Tôi cũng không muốn nghĩ nhiều, việc gì đến cuối cùng cũng sẽ đến, muốn trốn cũng trốn không được, nghĩ vậy tâm trạng liền thoải mái hơn rất nhiều. Bây giờ tôi phải giành toàn tâm toàn ý làm những việc mình muốn làm, không muốn trốn tránh nữa ...

Ngày hôm đó, mưa vừa dứt, nhìn vào ngự hoa viên ở xa kia, tôi vô cùng thích thú, nơi đây giống như một bức tranh xuân tươi đẹp, cảnh liễu bay bay trước gió càng làm cho tôi thêm phần say mê ngắm nhìn....

Khắp nơi đều là cây xanh gió mát, hoa khoe sắc thắm, ánh mặt trời ấm áp nhưng không quá nóng bức, không khí vẫn còn hơi ẩm tươi mát của cơn mưa đầu mùa, đây đúng là quang cảnh mùa xuân mà tôi vẫn thường tưởng tượng, bất giác tôi cảm thấy cuộc sống của mình thật hạnh phúc

Thiên nhai tiểu vũ nhuận như tô,

Thảo sắc dao khán cận khước vô.

Tối thị nhất niên xuân hảo xứ,

Tuyệt thắng yên liễu mãn hoàng đô. **

Vứt bỏ mọi gánh nặng trong lòng, tôi thay đổi y phục màu trắng quen thuộc, rồi cùng Lan nhi và Tử nhi đi đến ngự hoa viên. Cho đến bây giờ thì ngoài Lãnh thu cung ra tôi chưa từng đi ra ngoài. Hôm nay, thật khó mà có tâm trạng tốt như vậy, cũng nên phá lệ một lần.

Vài giọt mưa xuân còn đọng lại trên phiến đá nhỏ, long lanh mờ ảo trong cô đơn. Phía bên kia, có một hồ nước xanh biếc, càng làm cho người ta không khỏi cảm thán thay cho giọt mưa không thể quay về cội nguồn, chỉ có thể tan biến trong hiu quạnh ... Bất tri bất giác, tôi một mình bước từng bước chậm rãi về phía trước.

“Tránh qua một bên, không cho phép kẻ nào lại đây” giọng nói có phần tang thương xen lẫn uy nghiêm truyền vào tai tôi.

Ngẩng đầu nhìn lên, tôi nhìn thấy một bà lão hơn năm mươi tuổi thân thể đang run rẩy. Nhìn bà ấy khó khăn bước từng bước, tôi biết bà ấy khẳng định bị bệnh phong thấp. Loại bệnh này, những người lớn tuổi rất thường hay mắc phải. Nhìn bộ dạng của bà ấy, xem ra bệnh tình đã rất nghiêm trọng. Bà ấy cứ một mình đi trên con đường nhỏ trơn trượt như vậy, nếu không cẩn thận bị ngã thì rất có khả năng sẽ bị tàn phế

Nhìn đôi chân bệnh tật của bà ấy những phân tích kia cứ từ từ diễn ra trong đầu tôi trong vô thức. Làm tôi không khỏi cảm ơn cuộc sống trước đây của mình . Ở chỗ này, tôi không biết võ công, nên chỉ có thể dựa vào chút y thuật mà mình học được, để giúp ích cho cuộc sống mà thôi ...

Nghĩ đến bản thân khi còn ở thế giới kia, rõ ràng là không thích học trung y nhưng lại bị ba mẹ bắt buộc phải học y. Cũng may đầu óc của tôi cũng không đến nỗi tệ, nên cũng không khó để học tốt trung y. Thậm chí tôi đã trở thành trưởng khoa của bệnh viện thành phố, bệnh viện nổi tiếng nhất cả nước.

Ngay lúc này nhớ lại việc đó khiến nụ cười chợt thoáng qua trên mặt. Tôi đưa mắt nhìn lại. Không tốt rồi, bà ấy sắp bị ngã, như vậy rất nguy hiểm, không thể để mặc bà ấy như vậy được ...

Không chút do dự, tôi chạy nhanh đến đỡ lấy bà ấy, cứ như vậy cả hai người chúng tôi đều ngã xuống mặt đất, nhưng tôi là người nằm ở dưới, đau quá đi thôi....

Xung quanh có người chạy đến đỡ chúng tôi đứng lên, bà lão này thật là

Không chú ý đến những ánh mắt đang nhìn tôi, tôi đỡ bà ấy đứng dậy, nhìn qua nhìn lại xem bà ấy có bị thương chỗ nào không. Ở thế giới kia, người tốt với tôi nhất là bà của tôi ...

“Bà là người không sao chứ?” đỡ bà đứng lên, nhìn khuôn mặt phúc hậu của bà, nhìn kỹ cả khuôn mặt bà ấy có vài phần giống với bà tôi, trong lòng có chút lo lắng, sao bà ấy lại không tự chăm sóc tốt bản thân mình, lời nói vô phép không biết thốt ra từ khi nào “Đúng là, tại sao không cho người khác dìu đi? Chẳng lẽ người không biết người làm như vậy sẽ làm cho người khác lo lắng sao? Vạn nhất té bị thương, thì làm sao bây giờ? Chẳng lẽ người không biết chân của người bị bệnh rất nghiêm trọng sao? Người không biết nếu như người lại té bị thương thì sẽ trở thành người tàn phế sao? ...”

Lời trách cứ liên tục không ngừng nói ra nếu không cho rằng mình khoẻ mạnh, nếu không phải luôn tự mình làm lấy mọi việc, thì bà tôi làm sao rời xa tôi vì sức khoẻ suy yếu do làm việc quá sức ... Nhìn bà lão trước mặt, đôi mắt có chút ướt ướt, tôi thật tình quan tâm bà giống như là bà của tôi vậy

“Tiểu thư, người không sao chứ” không biết Lan nhi từ đâu đi đến lo lắng nhìn tôi.

“Nô tỳ tham kiến Thái hoàng thái hậu” Tử nhi vừa nhìn thấy bà lão kia thì vội quỳ xuống.

“Hả?” Tôi kinh hoàng kêu lên một tiếng, rồi cũng nhanh chóng cúi người quỳ xuống ...

** Bài thơ Tảo xuân hay còn có tên khác là Sơ xuân tiểu vũ (Mưa phùn đầu xuân) của nhà thơ , nhà văn Hàn Dũ đời Đường. Dịch thơ :

Bên trời mưa tựa sữa bôi quanh,

Sắc cỏ xa nhìn đến sạch tanh.

Đây chốn cả năm xuân đẹp nhất,
Đẹp hơn khói liễu khắp kinh thành.

* * *

12. Chương 12: Thái Hoàng Thái Hậu? Hoàng Tổ Mẫu

“Nguyệt nhi không biết người là Thái hoàng thái hậu nên mới có lời mạo phạm, mong Thái hoàng thái hậu tha thứ” cúi người quỳ xuống, tôi sao có thể không suy nghĩ trước sau để gây ra tai họa như bây giờ

Tôi vừa quỳ vừa thăm thì cầu xin, ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì ...

“Thái hoàng thái hậu, nương nương của nô tỳ vừa đến hoàng cung, chưa từng gặp qua thánh nhan của người, xin người niệm tình bỏ qua cho.” Bên tai vang lên tiếng nói của Tử nhi, trong hoàng cung này ngoài Lan nhi ra nàng là người tôi tín nhiệm nhất...

“Ha ha....” tôi nghe được tiếng cười truyền ra từ miệng của bà lão ấy.

“Mau đứng lên đi, ai gia không trách các người đâu, đứng lên hết đi “

“Tạ ơn Thái hoàng thái hậu”

“Người vừa mới nói nàng là nương nương của người? Vậy là người ở cung nào? Sao ta không biết?”

“Dạ bẩm Thái hoàng thái hậu, khi Thái hoàng thái hậu đi cầu phúc, Hoàng thượng khâm điểm Băng phi nương nương vào cung, ở tại Lân thu cung” Tử nhi cúi người trả lời

“Lân thu cung? Sao ai gia chưa từng nghe qua?”

“Dạ bẩm Thái hoàng thái hậu, nơi đó trước đây là Loan phượng cung, Hoàng thượng vừa đổi tên thành Lân thu cung”

“Vậy sao? Ta mới vừa nghe người tự xưng là Nguyệt nhi? Vậy người chính là thiên kim của Lân đại tướng quân có đúng không?” Thái hoàng thái hậu quay qua tôi hỏi

“Dạ bẩm Thái hoàng thái hậu, đúng là dân nữ” vừa ngẩng đầu, tôi đã thấy vẻ mặt hiền từ của bà ấy nhìn tôi

“Xem ra khoảng thời gian ai gia không có ở trong cung đã bỏ lỡ không ít chuyện”

(Thái hoàng thái hậu)

Vừa mới hồi cung, thì ta đã nghe đám nô tài báo lại là Hoàng thượng vừa mới nạp con gái của Lân Phong làm phi, sắc phong là Băng phi, nghe nói không những không được sủng ái mà còn Nghe đồn đãi Băng phi đối với mọi người rất lạnh nhạt, hôm nay được gặp, trong lòng ta lại tự hỏi nữ tử trước mặt có thật sự lạnh lùng như lời đồn hay không?

Một thân bạch y, dáng người xinh đẹp, khăn sa che mặt, cặp mắt to long lanh nhưng lại không kém phần âm áp. Nghĩ đến nàng vừa mới không kiêng nể gì mà thật tâm trách cứ ta, thật sự là một đứa bé đáng yêu, không ngờ ở nơi như chốn hoàng cung này ta lại tìm thấy được một trái tim lương thiện như vậy...

Không biết tại sao, lần đầu tiên nhìn thấy nàng trong lòng lại có chút đau xót, từ phẩm cách đến khí chất toát ra từ người nàng đều thu hút ta, cho ta có cảm giác thân thuộc, giống như là cháu gái của ta vậy

Vài giọt màu đỏ chảy xuống từ cánh tay nàng, gương mặt có chút trắng nhợt, chân mày khẽ nhíu lại xem ra nàng rất đau, dù sao cũng là con gái ...

Khi nàng đỡ ta đứng lên, câu đầu tiên nói không phải là nàng đau đớn ra sao, mà là bà bà người không sao chứ?

Bà bà, dùng cách xưng hô của người bình thường để nói chuyện với ta, còn quan tâm đến đôi chân bệnh tật của ta

“Người đâu, tuyên thái y đến băng bó cho Băng phi nương nương ” ta nhìn về kinh hãi của nàng, để ta nói đến mới biết rằng mình đã bị thương, đứa nhỏ này không khỏi khiến người ta đau lòng ...

“Nguyệt nhi, người vốn là phi tử của Hoàng thượng cũng chính là cháu dâu của ta, đừng gọi Thái hoàng thái hậu nữa hãy gọi ta một tiếng Hoàng tổ mẫu đi!” ta cười nhìn nàng nói

“Bẩm Thái hoàng thái hậu, Nguyệt nhi không dám”

Các phi tử khác nếu nghe được ta cho phép họ xưng hô như vậy nhất định sẽ vui đến ngất xỉu. Vậy mà nữ tử trước mắt, trên mặt lại không có nửa điểm thay đổi gì, cứ bình thản như không. Làm ta không còn cách nào đành phải uy hiếp bức bách, mới chịu đổi cách xưng hô với ta

“Hoàng tổ mẫu, người thật sự rất giống với bà của ta!” ta nhìn thấy khóe mắt của nàng đã giấu lệ gương mặt không giấu được bị thương xem ra quan hệ giữa nàng và bà rất tốt, nghĩ vậy trong lòng ta chợt ánh lên tia hân mộ...

* * *

Hot hot 100 độ: Bé dog đã quay trở lại rùi mọi người ơi, mừng quá cơ, cả nhà cho 1 tràng pháo tay nào, yeah yeah yeah!!!

13. Chương 13: Từ Ninh Cung

Tôi đi theo Thái hoàng thái hậu đến Từ ninh cung của bà. Từ ninh cung? Sao trong người bỗng sợ hãi đến bần rần !

Giống như là đang xem phim Hoàn châu cách cách vậy. Tại sao nơi này cũng được gọi là Từ ninh cung . Chẳng lẽ thái hậu đều phải ở đây sao ? Tôi đến đây sẽ không sao chứ ? Bà ấy sẽ không đối xử với tôi giống như lão phật gia kia chứ ? Nhưng nhìn bề ngoài xem ra bà ấy không giống với

“Nguyệt nhi, làm sao thế? Đang suy nghĩ cái gì vậy ?” mãi lo suy nghĩ tôi không chú ý đến xung quanh

Lan nhi đẩy nhẹ tôi một cái, “Tiểu thư, Thái hoàng thái hậu đang hỏi người kìa ”

“Dạ, không có việc gì hết thưa Hoàng tổ mẫu ”

Tôi đưa mắt nhìn xung quanh xem xét, Từ ninh cung này thật là đẹp, cũng không giống hoàn toàn như trong phim Hoàn châu cách cách, nhưng thật ra cũng có vài điểm giống nhau , như là bình cổ , gốm sứ , hoa văn điêu khắc tinh xảo ...

Nhìn thấy vẻ mặt hiền hậu của Hoàng tổ mẫu tôi chợt nhớ tới chân của bà đang bị thương...

“Hoàng tổ mẫu, chân của người bị như vậy không phải mới một hai ngày có đúng không ? Có phải mỗi khi mưa gió, người đều cảm thấy đau đớn? Có khi thậm chí không thể thẳng chân ra được? ...”

Về mặt của bà kinh ngạc nhìn tôi , xem ra những gì tôi dự đoán về bệnh trạng của bà hoàn toàn chính xác.

“Nguyệt nhi, ngay cả những việc này con cũng biết?” ánh mắt hiện lên vẻ khó tin “Ta thật không nghĩ đến tiểu nha đầu như con lại hiểu biết được nhiều như vậy ”

Vốn định nhân tiện chữa bệnh cho Hoàng tổ mẫu ngay bây giờ, nhưng mà xem tình hình này bà không nôn nóng muốn chữa bệnh, mà lại thập phần hứng thú tìm hiểu tôi.

Tại hoàng cung này, ai không biết Hoàng thượng rất nghe lời Thái hoàng thái hậu , mà hiện tại bây giờ tôi bỗng xuất hiện trước mặt người rồi còn không giữ lễ nghi phép tắc nữa . Phải nghĩ ra cách giải thích hợp lý nếu không Hoàng tổ mẫu sẽ nghi ngờ thân thể của tôi . Không chỉ như vậy nếu tôi cùng Hoàng tổ mẫu xây dựng được quan hệ tốt thì cuộc sống của tôi từ nay về sau cũng không có khó khăn gì để đi qua ...

Nghĩ đến đây trong lòng bỗng hiện lên niềm hạnh phúc nho nhỏ trước bàn tính như ý của mình.

“Nguyệt nhi, đang suy nghĩ gì vậy?”

Không tốt rồi, sao tôi lại có thể thất thần như vậy, gần đây sao tâm tư không còn bình tĩnh như trước đây ...

“Dạ không có, Nguyệt nhi đang suy nghĩ phải dùng cách gì để chữa tốt cho Hoàng tổ mẫu ” tôi cười nói

Kỳ thật, bà ấy cũng rất dễ bị lừa, thật tốt , nếu phải sống cùng bà thì tôi cũng có thể thoải mái mà cười , thật tâm mà nói , không cần phải khó khăn điều khiển bản thân như trước đây ...

“Nguyệt nhi, sao con cứ dùng khăn sa che mặt? Ai gia chưa từng xem qua dung mạo của con như thế nào? Hay là con không muốn cho ai gia xem ?” bà dùng ánh mắt tràn đầy hứng thú nhìn tôi.

“Nguyệt nhi trời sinh đã xấu xí, sợ làm Hoàng tổ mẫu hoảng sợ” tôi vội vàng quỳ xuống

“Nguyệt nhi , sao con lại nói vậy...”

Cuối cùng vì không để Hoàng tổ mẫu nhọc lòng, tôi đành tháo khăn sa che mặt xuống, không ngoài dự liệu của tôi , gương mặt của bà liền hiện lên vẻ kinh ngạc.

Thái hoàng thái hậu nhẹ nhàng dùng tay vuốt dọc hai gò má tôi, tôi nhìn lên thì thấy ánh mắt đầy thương cảm của bà dành cho tôi.

“Gương mặt xinh đẹp như vậy , chỉ đáng tiếc ...” một tiếng thở dài vang lên làm tôi ảm lòng ...

“Nguyệt nhi, con am hiểu y thuật như vậy hẳn là cũng có thể tự chữa tốt vết thương này? Sao lại để ra nông nổi này?” khi này bà đã nhìn thấy động tác băng bó vết thương của tôi khá thuần thực , hơn nữa đối với bệnh tình của bà phân tích một cách chính xác , nên Hoàng tổ mẫu liền dựa vào đó suy đoán tôi biết y thuật ...

Vẫn tưởng rằng vết sẹo này nguy trang rất tốt, nào ngờ...

“Truyền thái y, ” tôi nghe được giọng nói uy nghiêm truyền ra

“Hoàng tổ mẫu?” ánh mắt có chút hoảng loạn nhìn bà

“Nguyệt nhi, ta tin tưởng thái y nhất định có biện pháp trị tốt cho con, cho dù trị không hết cũng sẽ giảm bớt được phần nào. Một cô gái thanh tú như vậy sao có thể để vết sẹo kia che lấp đi được ? ” gương mặt bà tràn đầy sự yêu thương xen lẫn thương tiếc

Khoan đã, nếu thái y đến đây thì mọi chuyện khẳng định sẽ bại lộ, như vậy thì...

* * *

14. Chương 14: Khôi Phục Hình Dáng

Đây chính là tội khi quân, mặc dù tôi không phải cố ý nhưng làm sao tránh khỏi liên quan

Không suy nghĩ nhiều, tôi vội quỳ xuống ...

“Nguyệt nhi, con làm cái gì vậy? Mau đứng lên”

“Xin Thái hoàng thái hậu thứ tội, Nguyệt nhi không phải cố ý lừa dối người” tôi cúi đầu, hy vọng bà thật tâm có cảm tình với tôi.

“Nguyệt nhi mau đứng lên, việc này là như thế nào. Ai gia thứ cho con vô tội, mau đứng lên” bà nội vội đến đỡ tôi đứng lên.

Thở dài một tiếng tôi nói: “Hoàng tổ mẫu, kỳ thật đây vốn không phải là dung nhan của Nguyệt nhi. Nguyệt nhi cũng không phải là cố ý lừa gạt người, ngàn vạn lần xin hoàng tổ mẫu thứ tội”

Tôi biết bà khẳng định sẽ không trách tội tôi.

“Chuyện gì đang xảy ra đây? Nguyệt nhi, con nói cho ai gia biết rốt cuộc chuyện là như thế nào”

(Thái hoàng thái hậu)

Tự tay nàng tháo khăn sa che mặt xuống. Hiện lên trước mắt ta là một khuôn mặt thanh tú, nhưng thật đáng tiếc khi từ khóe mắt đến khóe miệng có một vết sẹo rất sâu, nhìn hình dáng của vết thương xem ra không phải là trời sinh đã có.

Nếu không có nó, thì thật ra đây vốn là dung mạo xinh đẹp, đứa nhỏ này thật là đáng thương.

Nhưng, nếu đây là do bị thương, thì nhất định có thể chữa trị, trong cung rất nhiều dược liệu quý hiếm, nhất định sẽ có cách làm mờ đi vết sẹo kia.

Nghĩ như vậy, ta liền truyền ngự y. Nhưng lại không nghĩ rằng, nàng bỗng nhiên đứng ra ngăn cản, lại còn xin ta thứ tội, nói là đã lừa gạt ta.

Đây vốn không phải là dung nhan của nàng, vậy khuôn mặt của nàng vốn là như thế nào?

“Xin hoàng tổ mẫu chờ trong chốc lát” nhìn vẻ mặt nghi hoặc của hoàng tổ mẫu tôi vội lên tiếng

“Lan nhi” tôi nhẹ nhàng gọi một tiếng, Lan nhi liền đi tới bên tôi

“Tiểu thư?”

“Cái bình thuốc màu trắng kia có mang theo không?”

“Tiểu thư, là cái này sao? Người muốn?” vừa nói Lan nhi vừa lấy từ trong tay áo ra cái bình sứ màu trắng mà tôi nhìn thấy lần trước.

“Lan nhi, giúp ta khôi phục dung nhan đi!” tôi cười nói

“Tiểu thư?” nhìn ánh mắt kiên định của tôi, Lan nhi thở dài “Dạ “

Trong nháy mắt, tôi đã khôi phục dung mạo thật sự của mình, vết sẹo trên mặt đã biến mất không dấu vết.

“Hoàng tổ mẫu” tôi gọi một tiếng

Khi thấy tôi có vết sẹo trên mặt, gương mặt bà cũng không có kinh ngạc gì. Nhưng vào lúc này bà đang tỏ vẻ kinh ngạc vô cùng.

(Thái hoàng thái hậu)

Khuôn mặt trắng nõn điểm chút màu hồng phấn, chân mày lá liễu khom khom, một đôi mắt to long lanh, đôi môi anh đào... Còn có, một khí chất thoát tục không bám bụi trần, như là tiên nữ rút xuống nhân gian vậy.

Đúng là một nữ tử vượt trội hơn muôn vạn người. Nhưng sao ta lại nghe nói, Hoàng thượng chưa bao giờ sung hạnh nàng...

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc biến đổi không ngừng kia, trái tim của tôi chợt run rẩy, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ ...

Nâng váy lên tôi vội quỳ xuống “Xin hoàng tổ mẫu thứ tội, Nguyệt nhi không nên làm ra việc dối gạt người như vậy...”

“Mau đứng lên, ai gia nào có trách con” sắc mặt của Thái hoàng thái hậu đã khôi phục vẻ bình tĩnh, người đến gần nâng tôi đứng lên.

“Người ngọc hiếm có như vậy, làm sao ta nỡ trách tội cơ chứ” vẻ mặt bà tràn đầy yêu thương

“Nhưng mà, Nguyệt nhi, nếu con có dung mạo như thế cần gì phải...”

Tôi nhìn vẻ khó hiểu trong ánh mắt của Thái hoàng thái hậu, trong lòng không khỏi tự cao thán. Đúng vậy, trên đời người con gái nào lại không hy vọng bản thân có được một dung nhan khuynh quốc khuynh thành ...

* * *

15. Chương 15: Thịnh Cầu Thái Hoàng Thái Hậu

“Dạ bẩm Thái hoàng thái hậu, tiểu thư nhà nô tỳ là bởi vì xinh đẹp mà đắc tội với Nhị phu nhân. Vì bảo vệ tánh mạng mới bắt đắc dĩ phải dịch dung...”

Nhìn tôi không biết trả lời như thế nào, Lan nhi liền quỳ xuống thay tôi đáp. Những chuyện trước đây Lan nhi là người biết rõ nhất, để nàng trả lời nhất định sẽ không sai sót...

Chợt nghĩ đến, hiện tại chính là cơ hội tốt nhất để thắng thắn nói với Thái hoàng thái hậu tôi bị mất trí nhớ, không nhớ chút gì về những chuyện trước đây, bản thân cũng không rõ tại sao lại bị như vậy, cứ như vậy đi ...

Nghĩ vậy, tôi cũng quỳ xuống, dùng những gì vừa sắp xếp trong đầu từ tốn nói ra tất cả...

“Thật không ngờ, nhị nương của con lại nhẫn tâm như vậy, đúng là khổ cho thân con...” nhìn vẻ mặt thương cảm của Thái hoàng thái hậu, tôi biết người đã tin tưởng tôi rồi. Nhưng về phần tại sao bị mất trí nhớ, tôi chỉ dám nói là do bản thân bị bệnh, chung quy cũng vì không thể nói là do bản thân muốn đào hôn mà tự sát nhưng lại không được toại nguyện ...

Như vậy cũng có thể giải thích vì sao tôi không biết gì về hoàng cung này. Thấy Thái hoàng thái hậu đang thương tiếc cho tôi, tôi vội cúi đầu

“Bởi vì Nguyệt nhi đối với dĩ vãng đã không còn nhớ gì, cho nên bây giờ rất nhiều sự tình cũng đều không hiểu, không biết. Nguyệt nhi có thể lớn mật thỉnh cầu hoàng tổ mẫu ba việc?” tôi tỏ vẻ run rẩy, nhưng tâm lý lại không có chút gì hoảng hốt...

“Nguyệt nhi muốn ai gia đáp ứng chuyện gì? Nói ra nghe xem ai gia có thể làm được hay không” không nghĩ tới giọng nói của Thái hoàng thái hậu dĩ nhiên bỗng nhiên trở nên lạnh nhạt như vậy.

“Chuyện thứ nhất chính là Nguyệt nhi hy vọng có thể ở lại bên cạnh hoàng tổ mẫu. Như vậy cũng thuận tiện cho Nguyệt nhi giúp hoàng tổ mẫu trị liệu đôi chân, hơn nữa còn có thể làm bạn với hoàng tổ mẫu” tỏ vẻ vô tư nói, nhưng trong lòng tôi nghĩ nếu như một khi hoàng tổ mẫu đáp ứng thì từ nay về sau tôi không cần sợ Hoàng thượng cùng các quý phi tìm đến gây sự. Mặc dù chuyện này đã trôi qua một thời gian rồi, nhưng bản thân lại có linh cảm hình như sắp có việc gì đó phát sinh ...

“Được, chuyện thứ nhất ai gia đáp ứng cho con! Dù sao ai gia ở đây một mình cũng cô đơn, có Nguyệt nhi bên cạnh là tốt lắm rồi “

“Tạ ơn hoàng tổ mẫu”

()

(Thái hoàng thái hậu)

Không chỉ có như vậy, nhưng ta không thể nói ra, trong lòng ta sẽ tự có sắp xếp, người cháu dâu tốt như vậy, đương nhiên phải giữ lại bên cạnh Hoàng thượng.... giữ ở bên người, càng thuận tiện cho ta sáng tạo cơ hội... (người lớn như vậy, còn nghĩ ra loại chủ ý này, không biết lão thái thái này sẽ tạo ra chuyện gì nữa đây??? – tác giả)

()

“Việc thứ hai là gì?”

“Chuyện thứ hai chính là” ngẩng đầu nhìn thoáng qua hoàng tổ mẫu “Hoàng tổ mẫu, người biết Nguyệt nhi đã mất trí nhớ rồi, chuyện trước kia không thể nhớ rõ. Cho nên, Nguyệt nhi mong hoàng tổ mẫu có thể phái một ma ma trong cung dạy bảo cho Nguyệt nhi chữ viết cùng lễ nghi trong cung ...” chỉ sợ là rất khó

rời khỏi hoàng cung, nhưng ít nhất cũng phải học hỏi thêm để tự bảo vệ chính mình, hôm trước thấy bản thân căn bản không nhận ra chữ viết nơi này ...

“Được, ai gia sẽ phái Lý ma ma đến dạy con” Thái hoàng thái hậu cười nói “Bà ấy chính là nữ nhân tài ba trong cung đó “

“Chuyện thứ ba chính là” tôi không yên tâm đưa mắt nhìn qua Thái hoàng thái hậu, dù sao...

“Làm sao vậy Nguyệt nhi, có yêu cầu gì cứ nói chỉ cần là ai gia có thể làm, thì ta nhất định sẽ đáp ứng”

“Nguyệt nhi muốn xin hoàng tổ mẫu ban thưởng cho Nguyệt nhi một cổ cầm” nhìn vẻ mặt đang thay đổi của Thái hoàng thái hậu, tôi vội vàng nói “Cho dù là đàn cũ cũng được”

Ở trong hoàng cung này, không có gì để tiêu khiển cả, nhớ tới khi còn nhỏ tôi rất thích cầm nghệ, nhưng tôi đang sống ở hiện đại, những thứ ấy chỉ có thể thấy trên phim ảnh thôi, thế là tôi bị bức phải từ bỏ giữa chừng. Ở nơi này, hẳn đây không phải là vấn đề khó.

“Ha ha ha” tiếng cười truyền ra từ miệng Thái hoàng thái hậu

“Còn tưởng rằng Nguyệt nhi có yêu cầu gì, thì ra là việc đơn giản này “

“Người đâu, phái người lấy phong cầm ban thưởng cho Băng phi nương nương “

Nhưng lập tức khuôn mặt người trở nên nghiêm túc nhìn tôi.

“Nguyệt nhi, ai gia vừa đáp ứng cho con ba việc, con có phải cũng nên đáp ứng ai gia một việc không?” trong ánh mắt lại có một tia cười xấu xa đầy ẩn ý...

* * *

16. Chương 16: Cư Ngụ Tại Từ Ninh Cung

“Nguyệt nhi, ai gia vừa đáp ứng cho con ba việc, con có phải cũng nên đáp ứng cho ai gia một việc không?” trong ánh mắt lại có một tia cười xấu xa đầy ẩn ý ...

Nhìn khuôn mặt kia trong nháy mắt liền biến thành tươi cười vui vẻ, lòng tôi chợt run lên, Thái hoàng thái hậu này thật ra đang nghĩ gì, hay là...

Nhưng trong hoàn cảnh bất đắc dĩ này, tôi không thể làm gì khác hơn là kiên trì đến cùng

“Không biết hoàng tổ mẫu có gì căn dặn?”

“Bắt đầu từ hôm nay, con nhân tiện ở lại Từ ninh cung luôn đi. Nhưng mà Nguyệt nhi phải đáp ứng ai gia, từ nay về sau hãy dùng khuôn mặt bây giờ để gặp người khác, không thể lại tự hủy dung nhan nữa”

Vốn đang định cự tuyệt, thì tay của Thái hoàng thái hậu bỗng vuốt nhẹ mặt tôi, gương mặt người đầy hiền từ “Đây mới là Nguyệt nhi đích thật”

Không đành lòng thấy Thái hoàng thái hậu buồn lòng, tôi lên tiếng “Nguyệt nhi xin vâng lời hoàng tổ mẫu. Chỉ là hy vọng hoàng tổ mẫu có thể chấp thuận cho Nguyệt nhi dùng khăn sa che mặt”

Dù sao đây cũng là ở trong cung, xinh đẹp cũng không phải vinh hạnh gì, càng huống chi là người đã bị đá vào lãnh cung như tôi...

“Được, Nguyệt nhi muốn như thế nào thì cứ như thế mà làm”

Cứ như vậy, tôi ở lại Từ ninh cung đã hơn nửa tháng rồi

Lý ma ma mỗi ngày đều chỉ dạy cho tôi chữ viết cùng lễ tiết trong cung. Mà chữ viết ở nơi này, cũng không có khó khăn đặc biệt gì, tôi dùng văn tự hiện đại ghi chú thêm bên cạnh cứ như thế rất nhanh tôi đã nắm vững được tất cả, bây giờ đã có thể xem một ít sách đơn giản rồi...

Mà đôi chân bị bệnh của hoàng tổ mẫu, tôi đã dùng hết khả năng chữa trị, hiện tại thì đã tốt hơn rất nhiều. Bây giờ tôi thật rất muốn cảm tạ cha mẹ tôi hiện đang ở thế giới kia, nếu họ không bức ép tôi học trung y, bây giờ tôi cũng không thể làm được gì...

Mỗi ngày mọi việc đều trải qua như vậy, qua vài ngày đọc sách đã nhàm chán, tôi liền bắt đầu luyện cầm. Có điều, để tôi tập luyện cũng chỉ có những ca khúc của thế giới trước, có thể nhớ kỹ tất cả cũng không nhiều lắm, xong hết rồi thì lại buồn chán như trước.

Tôi liền nghĩ ra dạy hoàng tổ mẫu chơi carô, chơi rất vui, thật không nghĩ đến tôi phải đem những trò chơi ở thế giới kia đến đây để tiêu khiển.

Mà thái hậu cũng thường xuyên đến chơi. Vì vậy tôi, hoàng tổ mẫu và thái hậu, còn có Lan nhi hoặc Lý ma ma thường xuyên ở tại bàn chơi carô, đánh rất hào hứng...

Lúc đầu, cuối cùng luôn là tôi thắng. Nhưng không nghĩ tới hai lão thái thái này lại nhanh tay như vậy, không qua bao lâu thì tôi rất khó khăn mới có thể thắng được. Mà Thái hậu ở đây chơi thường xuyên, người dần dần cũng như hoàng tổ mẫu rất yêu thích tôi, thậm chí hai người đều có chút dung túng cho tôi...

Cuộc sống cứ như vậy lặng lẽ trôi qua, trong khoảng thời gian này, tôi luôn cảm thấy rất vui vẻ, mãn nguyện. Tôi xem Thái hoàng thái hậu, Thái hậu như là bà nội và mẹ của tôi mà đối đãi, trong lòng hạnh phúc thầm dâng trào ...

Hôm nay, hoàng tổ mẫu đang cao hứng nên bức tôi phải chơi carô cùng bà. Mà Thái hậu cũng lôi kéo Lý ma ma sang chơi ở một bàn khác trông đầy hào hứng...

Hoàng tổ mẫu gần đây rất thích bắt tôi cùng người chơi đùa, bởi vì tôi luôn thua...

Ván cờ trôi qua được một lúc, sắc mặt của tôi càng ngày càng kém, mà hoàng tổ mẫu cười ngày càng nhiều

“Xem ra ta lại sắp thắng rồi” vẻ mặt cười đầy xấu xa hạ quân cờ đen cuối cùng xuống, tôi lại thua nữa rồi

Tại sao có thể như vậy ? Tôi sao có thể thua hả ? Rất không công bằng ...

Tôi bĩu môi, hai tay đẩy mạnh những quân cờ đen trắng trên bàn đều rơi xuống đất “Con không chơi nữa “

Tại thế giới trước, khi chơi cùng bạn bè, nếu như bị thua tôi sẽ buồn giận mà đem tất cả quân cờ đẩy rơi hết ...

Nghe tiếng quân cờ xé gió rơi xuống đất, tôi nhìn lên thì thấy Lý ma ma giật mình trừng mắt nhìn tôi, mà Thái hoàng thái hậu cùng Thái hậu vẻ mặt lại càng giật mình...

Nguy rồi, hiện tại tôi đang không phải chơi đùa cùng bạn bè, tôi vội vàng quỳ xuống

“Nguyệt nhi nhất thời phạm lỗi, xin hoàng tổ mẫu thứ tội” tôi cúi đầu, lần này sợ rằng...

Các bạn ơi, đọc xong nhớ thanks khích lệ cái nhé, hơn nữa cũng giục vừa thôi, bị áp lực lắm đó

* * *

Các bạn ơi, đọc xong nhớ thanks khích lệ cái nhé, hơn nữa cũng giục vừa thôi, bị áp lực lắm đó

17. Chương 17: Chuẩn Bị Ngộ Yển

“Nguyệt nhi nhất thời phạm lỗi, xin hoàng tổ mẫu thứ tội” tôi cúi đầu, lần này sợ rằng...

Không nói tôi cũng biết, vừa mới xúc phạm thiên nhan, chỉ sợ là...

Không dám nghĩ sẽ bị trừng trị nghiêm khắc như thế nào, ngay sau đó một tiếng cười vang lên, rồi là một trận cười rộn rã. Người trước chính là Thái hoàng thái hậu, người sau là Thái hậu.

“Đứng lên đi, Nguyệt nhi, ai gia không trách con” khuôn mặt tươi cười làm cho tôi nhẹ nhõm thở dài một hơi

“Thái hậu, người xem Nguyệt nhi có phải tính tình vẫn còn rất trẻ con không!”

“Ha ha, đúng vậy, lâu rồi chưa nhìn thấy phong thái của đứa nhỏ kia” Thái hậu cười đến không ngồi thẳng lại được

“Con nhắc nha đầu kia hả? So với Yên nhi, nha đầu này còn biết làm cho người ta đau lòng, người xem cái miệng nhỏ nhắn này rất biết lấy lòng các lão bà bà chúng ta...” Thái hoàng thái hậu không có chút gì tức giận, mà lại còn đang trêu trọc tôi

“Hoàng tổ mẫu, người lại giễu cợt Nguyệt nhi “

“Nguyệt nhi, trong cung này trước mặt hoàng tổ mẫu con không cần giữ quy củ nhiều như vậy” thái hậu đưa mắt nhìn tôi nói “Cứ là người hồn nhiên như vậy, thích như thế nào thì làm như thế đó. Mẫu hậu, người thấy có đúng không?” Thái hậu chuyển hướng sang Thái hoàng thái hậu

“Đúng vậy, từ khi Nguyệt nhi đến Từ ninh cung, chúng ta có thêm không ít niềm vui thú”

“Nguyệt nhi, sau này trước mặt ta và mẫu hậu của con không cần phải câu nệ nhiều” hoàng tổ mẫu cười căn dặn, rồi bỗng lại thở dài “Nếu Yên nhi cũng ở đây thì tốt rồi, nha đầu đó khẳng định sẽ trở thành bạn tốt của con ...” nói xong người lại thở dài, sợ rằng lại đang phiền lòng ...

“Vâng ạ, hoàng tổ mẫu, mẫu hậu” không đành lòng từ chối ý tốt của họ, tôi đáp

Yên nhi mà hoàng tổ mẫu nói chính là tiểu nữ nhi của thái hậu, cũng là muội muội duy nhất của Hoàng thượng đương triều. Nghe nói bấy giờ chỉ có nàng còn chưa xuất giá, bình thường được sủng ái vô cùng, ngay cả Hoàng thượng cũng hết sức nuông chiều. Nhưng, tính tình cũng rất cổ quái, thích trêu cợt người khác làm cho người ta dở khóc dở cười, có điều cực kỳ chân thật khả ái. Bởi vì rất được thương yêu, cho nên nàng muốn làm gì thì làm, nghe nói hiện tại đã xuất cung du ngoạn rồi...

Nhìn vẻ ưu sầu trên mặt Thái hậu cùng hoàng tổ mẫu, sợ rằng lại đang lo lắng cho cô công chúa kia rồi đây, mặc dù có người bảo vệ, nhưng...

Không muốn thấy họ chau mày buồn phiền, tôi nhẹ nhàng mở miệng “Khi này Nguyệt nhi làm kinh động đến hoàng tổ mẫu cùng mẫu hậu, mong người cho Nguyệt nhi chuẩn bị ngọc yển để lấy công chuộc tội “

“Nguyệt nhi, việc nặng nhọc đó bảo cung nữ làm là được rồi” tôi đã thành công đem sự chú ý của họ quay lại đây

“Mẫu hậu đã lâu không ăn món ăn của Nguyệt nhi làm rồi, cho Nguyệt nhi chuẩn bị đi mà” tôi lắc nhẹ cánh tay thái hậu, rất giống bộ dạng làm nũng của tiểu nữ nhi

“Được, Nguyệt nhi muốn làm gì thì làm, ai gia sắp không chịu nổi nữa rồi, bắt quá, đừng để bản thân mệt nhọc quá”

“Dạ, hoàng tổ mẫu, con đi chuẩn bị ngay, bảo đảm toàn là những món hoàng tổ mẫu chưa bao giờ ăn qua”

Những tràng cười thật to vang lên

“Hoàng tổ mẫu, mẫu hậu, con xin cáo lui”

Thức ăn trong cung mặc dù ngon miệng, không biết món ăn của tôi có hợp khẩu vị họ không. Hơn nữa tôi không phải đầu bếp giỏi, tôi chỉ biết nấu có vài món ăn thôi. Không có thời gian để suy nghĩ nhiều, nếu là món ăn do chính tôi làm, nhất định hoàng tổ mẫu sẽ rất vui, như khẩu vị tự nhiên sẽ tốt hơn hẳn, như vậy cũng không đến nỗi bị chê bai, nghĩ vậy tôi liền đắc ý...

“Hoàng tổ mẫu, chờ một chút nữa, xong món này thì hoàn tất rồi”

“Tốt”

Hoàng tổ mẫu cùng Thái hậu trao đổi ánh mắt cho nhau, tôi cảm thấy trong mắt họ thoáng qua một tia giao hoạt...

* * *

Sory cả nhà, bây h mới up tiếp được, cả nhà hãy tiếp tục ủng hộ nhé :panda80:

18. Chương 18: Hoàng Thượng? Từ Ninh Cung?

(Huyền Hương Thụy)

“Hoàng tổ mẫu, đợi một chút sẽ xong ngay”

Ta cười rồi đi, thì ra vừa xong món ăn cuối.

Hoàng tổ mẫu? Là ai vừa gọi hoàng tổ mẫu? Chẳng lẽ Yên nhi đã trở về? Nên hoàng tổ mẫu mới gọi ta đến đây?

Vừa đến cửa Từ Ninh cung trong lòng ta đã tràn đầy nghi hoặc, giọng nói vừa rồi là ai đây?

Khi này, hoàng tổ mẫu phái nô tỳ gọi ta đến đây, nói là cùng người dùng ngọc yến. Ta không biết vì chuyện gì, nên vội vã đến đây ngay. Được nửa đường thì gặp phải Phượng Dương và mọi người. Không biết vì sao các nàng cũng đang đi đến Từ Ninh cung, thế là chúng ta liền đi cùng nhau. Ai ngờ mới vừa tới cửa, đang đợi bọn nô tài thông truyền, thì ta nghe được bên trong còn truyền ra tiếng cười đùa. Rồi vang lên tiếng gọi hoàng tổ mẫu làm cho ta không khỏi suy tư, chẳng lẽ là Yên nhi đã trở về. Nơi hoàng cung này, trừ ta ra, chỉ có Yên nhi gọi Thái hoàng thái hậu là hoàng tổ mẫu. Ngay cả Phượng Dương, hoàng tổ mẫu cũng chưa từng ban cho nàng đặc quyền này, nhưng giọng nói vừa rồi ...

“Hoàng tổ mẫu cát tường, mẫu hậu cát tường” bước vào chính điện, nhìn các món ăn bày biện trên bàn, trông chúng rất lạ mắt.

Ta vừa thỉnh an hoàng tổ mẫu cùng mẫu hậu, vừa nhìn lướt qua xung quanh, cũng không thấy bóng dáng của Yên nhi ...

“Thần thiếp xin thỉnh an Thái hoàng thái hậu, Thái hậu”

“Hãy bình thân”

“Tạ ơn Thái hoàng thái hậu, Thái hậu “

“Tôn nhi đi đến đây lại mang theo nhiều mỹ nữ như vậy hay sao, xem ra hay là sức hút của con rất lớn cho nên...” Hoàng tổ mẫu cười nhẹ trêu ghẹo

Xem ra hoàng tổ mẫu đang rất có tâm trạng

“Không biết hoàng tổ mẫu gọi tôn nhi đến có chuyện gì. Khi ở cửa, con mới nghe thấy có người gọi hoàng tổ mẫu, là Yên nhi đã trở về rồi hay sao?” ta cười hỏi

“Hoàng tổ mẫu, món cuối cùng tới đây”

Không đợi hoàng tổ mẫu trả lời, ta nghe được thanh âm kia một lần nữa.

Xoảng...

Ta nghe được tiếng chén đĩa bị vỡ. Một người không rõ từ đâu đến đụng vào ta, nếu ta không có học qua võ công thì không biết sẽ ra sao ...

Ta thuận mắt nhìn qua, một thân bạch y vừa bị ta đẩy ngã qua một bên đụng vào bàn tiệc, làm đồ vật trên đó rơi xuống bể nát ...

“Tiện tỳ lớn mật, bước đi cũng không nhìn đường cho tốt? ...” ta không biết tại sao trong lòng lại bỗng tức giận

Vừa định gọi người đem dẫn nàng đi thì bên tai vang lên tiếng nói của hoàng tổ mẫu “Hoàng thượng, cái gì mà tiện tỳ? Chẳng lẽ ngay cả phi tử của mình mà con cũng không nhận ra?” trên mặt hoàng tổ mẫu không có vẻ tươi cười, ta nhìn qua thái hậu cũng có vẻ mặt như vậy. Ta biết họ đang tức giận.

Nhưng mà, phi tử nào? Chẳng lẽ là Băng phi? Sao họ lại biết nhau ...

“Thần thiếp lỗ mãng, mong Hoàng thượng thứ tội” bạch y nữ tử kia vội quỳ xuống. Nàng đúng là Băng phi, nhưng ...

“Nguyệt nhi, mau đứng lên” Thái hậu đảo mắt nhìn ta “Hoàng nhi?” muốn hỏi ý ta nhưng ngừ khí làm người khác không dám cự tuyệt

Nàng vẫn quỳ không hề cử động

“Đứng lên đi!” ta lạnh lùng lên tiếng

“Tạ ơn Hoàng thượng”

“Sao nàng lại ở nơi này? Không phải nên ở tại Lãm thu cung của nàng sao?” ta rất tức giận, nhưng lại nói không được là vì sao.

“Mọi người có thể đến, sao Nguyệt nhi lại không thể?” tiếng nói vừa rồi là của hoàng tổ mẫu

“Vâng, là tôn nhi sai “

“Hoàng tổ mẫu, Nguyệt nhi không cẩn thận làm vỡ chén đĩa, nên phải dọn dẹp một chút, lại còn phải đi chuẩn bị lại” nhìn hoàng tổ mẫu đang tức giận, tôi đi đến bên người nhỏ giọng “Hoàng tổ mẫu, cười một cái đi mà. Tất cả đều tại Nguyệt nhi làm cho hoàng tổ mẫu tức giận”

“Được rồi, được rồi, ai gia không giận nữa” hoàng tổ mẫu vỗ vỗ tay tôi “Bảo cung nữ dọn dẹp đi, con đừng mệt nhọc nữa”

“Không sao đâu, mọi việc sẽ lập tức tốt thôi, hoàng tổ mẫu chờ con một lát” nói xong tôi nhanh chóng quay mặt bỏ đi. Nói thật, tôi thật sự rất sợ đối mặt với Hoàng thượng. Chỉ sợ có việc không hay ...

* * *

19. Chương 19: Chỗ Ngồi Trống? Giúp Cho Ai?

(Huyền Hương Thụy)

“Được rồi, được rồi, cũng đừng đứng nữa mau ngồi đi, Hoàng thượng” Thái hậu phá vỡ yên lặng lên tiếng giải vây

“Các nàng cũng ngồi hết đi” xoay người về hướng Phụng Dương, Mai phi, Diễm phi cùng Lệ phi nói. Từ khi vào Từ ninh cung, các nàng không nói thêm câu nào nữa

“Dạ, Hoàng thượng” rồi đi tới bàn, ngồi vào vị trí bình thường dành cho mỗi người.

“Tôn nhi, con dời bước lại đây một chút, chỗ này còn trống” vừa định vào ngồi thì hoàng tổ mẫu lên tiếng bảo.

“Hoàng tổ mẫu?”

Từ trước đến nay, hoàng tổ mẫu ngồi chính giữa, bên trái là thái hậu, bên phải đương nhiên là ta. Phía bên trái Thái hậu theo thứ tự là Mai phi, Lệ phi, mà bên phải ta theo thứ tự sẽ là Phụng Dương, Diễm phi. Hôm nay ... chẳng lẽ...

“Hoàng tổ mẫu, con đã trở về” một thân bạch y đến bên cạnh chỗ ta ngồi, tay cầm chén đĩa nhẹ nhàng đặt lên bàn

Ta nhìn thấy trên mặt hoàng tổ mẫu hiện lên nụ cười tươi rói, kéo nàng lại “Nguyệt nhi, ngồi ở đây đi”

Nếu là người khác, đã sớm tạ ơn ngồi xuống rồi, nhưng nàng lại ...

“Hoàng tổ mẫu, không nên như vậy? Con còn phải hầu hạ hoàng tổ mẫu dùng bữa” khấn sa che mặt làm ta không thể nhìn thấy nét mặt của nàng, nhưng vẫn không che dấu được vẻ thanh khiết của nàng.

“Hoàng thượng, muội muội đã không muốn, thì nên cho muội ấy rời đi là tốt nhất. Hơn nữa, muội ấy như vậy làm sao có thể ...” là Phụng Dương vừa lên tiếng thì không dám nói thêm gì khi thấy sắc mặt hoàng tổ mẫu ngày càng u ám.

“Hoàng quý phi nói rất đúng, xin hoàng tổ mẫu cho Nguyệt nhi dùng bữa một mình” giọng nói không có tức giận mà rất bình thản, đúng là...

Không biết tại sao, trong lòng ta đã có chút tức giận

“Hoàng tổ mẫu bảo nàng ngồi thì cứ ngồi” không biết vì sao ta lại lên tiếng

“Dạ, Hoàng thượng” nhìn nàng ngồi bên cạnh, lại có một cảm giác vui sướng dâng trào. Nữ tử này thật không giống với người khác.

“Hoàng tổ mẫu, người đừng giận nữa là do tôn nhi không tốt, làm cho hoàng tổ mẫu tức giận” hoàng tổ mẫu vẫn nghiêm mặt, làm tất cả chỉ dám ngồi im lặng ...

“Hoàng tổ mẫu, đều là lỗi của Nguyệt nhi. Người xem Nguyệt nhi vất vả như vậy mới chuẩn bị xong ngọc yến cho người. Hoàng tổ mẫu hãy cười một cái đi mà, nếu không Nguyệt nhi sẽ ...”

Liếc mắt nhìn qua thì thấy nàng dùng vẻ mặt vô tội lắc nhẹ cánh tay của hoàng tổ mẫu, rất giống một tiểu đầu đang làm nũng

“Được rồi, được rồi, xem ra ai gia không lên tiếng, tất cả mọi người đều không dám dùng bữa. Chuyện vừa rồi hãy quên đi” hoàng tổ mẫu đã tươi cười, “Đây là do chính tay Nguyệt nhi chuẩn bị, cam đoan Hoàng thượng chưa bao giờ ăn qua. Tôn nhi, con dùng thử xem”

“Không ngờ tới, Nguyệt nhi lại dùng chiêu thức này đối với hoàng tổ mẫu”

“Đây là cái gì vậy? Có thể ăn sao? Không biết loại người đó làm ra có thể ăn được hay không nữa ...”

“Đúng vậy, cũng không biết ...”

E sợ rằng thiên hạ không loạn hay sao mà các nàng ấy còn dám làm bầm.

“Nguyệt nhi, đây là cái gì vậy? Bốn cung đợi lâu như vậy cũng lại được thưởng thức tài nghệ của Nguyệt nhi nữa rồi. Nếu không phải sợ con một nhọc, thì ta muốn mỗi ngày đều được ăn ...” hoàn toàn không để ý tới câu nói của các nàng, Thái hậu cười nói

“Bẩm mẫu hậu, cái này gọi là sườn xào chua ngọt ...” không nghĩ tới, ngay cả mẫu hậu cũng yêu thích nàng như vậy.

Phi tần bên cạnh ta không có người nào có đặc quyền xưng hô hoàng tổ mẫu, mẫu hậu như vậy. Cả Phụng Dương, được xem là hoàng hậu trong lòng mọi người cũng không thể...

Đối với nàng ta càng ngày càng hiếu kỳ ...

* * *

20. Chương 20: Trưng Bày Diện Mạo

(Huyền Hương Thụy)

“Hoàng thượng, chẳng lẽ để muội muội cứ như vậy dùng bữa ở đây sao?” giọng nói thánh thót của Phụng Dương vang lên bên tai

“Đúng vậy, Hoàng thượng”

Đúng là sợ thiên hạ không loạn mà. Không lẽ các nàng không thấy sắc mặt hoàng tổ mẫu đã bắt đầu thay đổi hay sao? Cứ nói tiếp như vậy ta thật không biết các nàng sẽ thâm hiểm như thế nào ... Chuẩn bị tâm lý, ta liền cúi đầu để nghe mệnh, ta không thể vì các nàng mà làm phiền lòng hoàng tổ mẫu cùng mẫu hậu!

“Hoàng tổ mẫu, người ăn cái này đi, đây là con cố ý làm cho người đó” ta quay sang nhìn người đang nói chuyện bên cạnh. Nàng nhẹ nhàng gấp thức ăn cho hoàng tổ mẫu. Ta không kiềm được hiếu kỳ, cũng gấp thử một ít cho vào miệng, giòn tan mà không ngấy, ngọt mà không gắt, thật sự là món ăn ngon.

Về mặt hoàng tổ mẫu cũng tươi cười trở lại.

“Đúng là Nguyệt nhi nấu ăn rất ngon, con nói đúng không, Thái hậu?”

“Đúng vậy, từ khi Nguyệt nhi ở đây cùng mẫu hậu, thì người được ăn rất nhiều món ngon. Sớm biết như vậy, con đã đem Nguyệt nhi giấu ở Phượng nghi cung của con rồi ...”

“Con muốn đoạt Nguyệt nhi của ta sao, Thái hậu!” (Pig: hô hô, tranh nhau giành Băng tỉ)

“Mẫu hậu, nếu người muốn ăn Nguyệt nhi sẽ bảo cung nữ đi chuẩn bị. Người hà tất phải cần đến Nguyệt nhi ...”

“Cũng không nhìn lại bộ dạng của bản thân một chút, còn ở đó mà dọa người khác ...”

“Đúng vậy không xem thân phận mình là gì, còn ở đó muốn tranh sủng, cũng không xem thử đối tượng là ai ...” (mấy con mụ phi tần này thiệt quá quắt, Pig mà là thái hoàng thái hậu cho xử chém hết chúng nó)

Nhìn Nguyệt nhi thân mật cùng Thái hậu và Thái hoàng thái hậu. Nghĩ rằng được ta sủng ái, Mai phi, Diễm phi liền thể hiện vẻ mặt bất mãn, buông lời châm chọc ...

Hay là ta cứ thông dong như vậy, bản thân chính là rất tò mò nàng sẽ xử lý việc này như thế nào.

“Nếu là của mình cuối cùng cũng là của mình, nếu là không phải thì chớ nên cưỡng cầu. Nguyệt nhi cũng không muốn tranh giành cái gì, cũng không phải nói để tỏ ra bản thân cao thượng. Cái gì không phải là của ta, ta cần gì phải đi cầu xin. Hơn nữa, bảo bối trong mắt kẻ khác, không nhất định đáng giá để ta phải tranh”

Nàng cứ bình thản mà nói, cái gì bảo bối trong mắt kẻ khác, không lẽ là nói đến sự sủng ái của ta? Nàng dám...

“Hay lắm, Nguyệt nhi !!! Nơi này cũng không có người ngoài, trước mặt Hoàng thượng con cần gì phải che mặt, lấy khăn che mặt xuống đi rồi cùng ai gia dùng bữa cơm ngon”

“Hoàng tổ mẫu, Nguyệt nhi ...”

Không đợi nàng lên tiếng hoàng tổ mẫu liền nói tiếp “Chẳng lẽ lời ai gia nói Nguyệt nhi cũng không nghe sao?”

“Dạ, hoàng tổ mẫu”

Từng ngón tay ngọc ngà nhẹ nhàng đưa lên khuôn mặt, từ từ tháo khăn lụa mỏng trên mặt xuống, để lộ ra khuôn mặt đang thẹn thùng. Nhưng, hai gò má không có gì hết, vết sẹo rất sâu kia đã không đâu hết ...

Lần đầu tiên, quan sát nàng ở vị trí gần như vậy, đúng là xinh đẹp như thiên tiên, dung mạo thanh khiết, thoát tục không vướng bụi trần ... (hối hận chưa tên hoàng thượng đáng ghét ... Pig ghét tên này nhất)

“Sao ...” Lệ phi kêu lên sợ hãi “Đây chính là Băng phi sao? Ta nhớ ...”

Cũng giống như nàng, trong lòng ta bỗng dâng lên nghi hoặc

“Nguyệt nhi không phải cố ý lừa dối, mong Hoàng thượng thứ tội”

“Hoàng thượng, Băng phi rõ ràng là phạm tội khi quân, theo lý phải trị tội”

“Hoàng thượng”

“Hoàng thượng “

“Đủ rồi, việc này ai gia đã biết từ lâu. Hơn nữa Nguyệt nhi cũng không phải là cố ý. Chuyện này đến đây chấm dứt. Đã dùng bữa xong thì các người mau về đi”

“Hoàng thượng, Nguyệt nhi, Thái hậu hãy ở lại, còn lại hãy lui ra hết đi”

“Tuân lệnh”

“Tuân lệnh”

“Tuân lệnh “

* * *

21. Chương 21: Phong Cầm Vũ Ca

“Cầu xin Hoàng thượng thứ tội” không nghĩ tới tôi lại phải cúi đầu quỳ gối trong trường hợp này. Tôi cũng biết đây là tội khi quân, nhưng mà thật không ngờ tới là ngày hôm nay. Nhớ đến ánh mắt giảo hoạt của hoàng tổ mẫu cùng mẫu hậu lúc nãy, nhất định là họ đã biết Hoàng thượng sẽ đến đây, thật là...

“Hoàng thượng, chuyện của Nguyệt nhi đến đây kết thúc. Chính là ai gia bảo Nguyệt nhi khôi phục lại dung nhan, tôn nhi muốn trách tội thì cứ trách tội ai gia đi”

“Hoàng tổ mẫu, tôn nhi không dám”

“Hoàng nhi, Nguyệt nhi vốn là nữ tử tốt, hay là con ...” Thái hậu thở dài một tiếng rồi không nói tiếp nữa

“Được rồi, Băng phi, nàng hãy đứng lên đi. Trẫm không trách tội nàng nữa”

“Tạ ơn Hoàng thượng”

“Hoàng tổ mẫu, tôn nhi bây giờ rất rối, con có thể đi trước không? Về phần Băng phi, nàng nên quay về Lân thu cung đi, dù sao nàng cũng chính là phi tử của trẫm”

“Được rồi, cứ như vậy đi. Nguyệt nhi, con chuẩn bị vật dụng rồi về Lân thu cung đi. Có việc gì ai gia sẽ truyền gọi con” tại sao trên mặt hoàng tổ mẫu lại có thoáng qua nét vui mừng

“Dạ, hoàng tổ mẫu, Nguyệt nhi cáo lui “

Cứ như vậy, tôi lại quay trở về Lân thu cung. Tâm trí cũng đang rất rối loạn, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Thái hoàng thái hậu rốt cuộc mưu tính việc gì ...

“Nương nương, người đã trở về rồi. Đúng là muốn giết bọn nô tỳ mà, chúng nô tỳ đợi người lâu lắm rồi”

Tôi vừa bước vào cửa Lân thu cung, thì thấy đám Tử nhi đang quỳ dưới đất. Đã lâu tôi không gặp bọn họ rồi ...

“Mau đứng lên, ta không phải đã nói không cho phép các người quỳ sao? Sao lại không nghe lời rồi?” tôi nghiêm giọng nói, lòng tôi rất vui mừng khi gặp họ. Dù rất muốn nhẹ nhàng, nhưng tôi hiểu rõ nếu không hung dữ họ tuyệt đối sẽ không đứng lên

“Dạ, nương nương”

“Tiểu thư, người làm sao vậy?” Lan nhi lo lắng nhìn về ngơ ngác xuất thần của tôi

“Không có việc gì, Lan nhi, mau đi nghỉ ngơi đi”

“Nhưng mà, tiểu thư...”

“Quê công công đến” tiếng thông báo vang lên cắt đứt câu nói của Lan nhi

“Hắn tới đây làm gì?” tôi tự hỏi

“Quê công công, trận gió nào đem thổi ngài đến đây vậy?”

“Khởi bẩm Băng phi nương nương, Hoàng thượng sợ chỗ nương nương không đủ người dùng, đặc phái nô tài mang thêm thị vệ đến đây bảo vệ nương nương”

“Tạ ơn Quê công công, đã khiến ngài bị liên lụy rồi”

Không biết Hoàng thượng lại nảy ra chủ ý gì nữa đây, dù sao, cẩn thận vẫn tốt hơn

Đầu óc hỗn loạn, nghĩ mãi cũng không ra, vuốt vuốt mái tóc dài, tôi đi đến bên Phong cầm. Hai tay gầy nhẹ qua lại, âm thanh quen thuộc lại vang lên, tôi chú tâm đàn để vớt đi những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu ...

Phong cầm, là do hoàng tổ mẫu tặng cho tôi

Nhẹ nhàng gảy dây đàn, tôi cố gắng nhớ lại từng giai điệu trước đây, nhẹ nhàng cất giọng ca. Đây là bài hát tôi rất thích, cũng là bài tôi thường xuyên hát để phối hợp luyện cầm. Tôi thích nó, bởi vì tôi muốn thử một lần nếm trải qua cảm giác của tình yêu, nhưng tôi cũng rất sợ cảm giác đó ...

Nước mắt có lúc mặn có lúc ngọt
Bờ ngực của anh hôn lên má em
Quay đầu lại nơi tuyết đã đi qua
Dần dần tan thành thảo nguyên
Mà em cũng như anh chưa từng hối hận dù chỉ một giây
Tình cứ kéo dài như vậy, cứ gắn kết như vậy
Dù vận mệnh quyết định phải có người phân ly
Đường bờ biển khiến người ta phải lưu luyến
Luôn đẹp để càng thêm uốn lượn
Chúng ta quá quật cường
Ngay cả trời cũng không nhẫn nại phản đối nữa
Thâm tình chớp mắt một cái đã ngàn năm
Bao lần luân hồi quuyền luyến bất diệt
Đem năm tháng dệt thành thảm đỏ
Chứng kiến giới hạn tột cùng của chúng ta
Một câu đau lòng cất giữ ngàn năm
Lời thề còn lâu dài hơn cả sự vĩnh cửu
Nếu không phải trải qua bao thăng trầm
Tình yêu thật sự làm sao có thể xuất hiện?
Tình yêu vượt qua mưa gió lạnh lẽo khắc nghiệt
Mùa xuân ấm áp sẽ ở trước mặt. **

Tôi nhẹ giọng hát, không chú ý đến bên ngoài có bóng người như đang chăm chú nhìn tôi, vừa quay lại thì đã biến mất, mà người này không phải ai khác mà là ...

** Đây là bài (Chớp mắt đã ngàn năm) nhạc phim Thiên Ngoại Phi Tiên do nhóm S.H.E trình bày

22. Chương 22: Điều Tra

(Huyền Hương Thụy)

Giữa Huyền thanh cung, ta ngồi trên long ỷ cau mày. Đêm nay, không biết vì sao lại bắt tri bắt giác đi đến nơi của nàng, vô tình nghe thấy tiếng đàn, ta đi theo thì nhìn thấy nàng đang cúi đầu ca, ta rất muốn đi đến gần nàng nhưng mà ...

“Hình Ảnh, chuyện Trầm phái người đi điều tra như thế nào rồi?”

“Bẩm Hoàng thượng ...” đang quỳ dưới đất là Hình Ảnh, người mà ta đã phái đi điều tra thân phận của Lãnh Tâm Nguyệt

.....

Thời khắc nhìn thấy dung mạo thật của nàng tại Từ ninh cung, ta đã cảm nhận được nàng là nữ nhân rất khác thường, nàng vẫn bình thản như không trước khuôn mặt đã dịch dung kia, thế gian này nữ tử nào lại không muốn mọi người chiêm ngưỡng nét đẹp của mình, nhưng nàng lại ...

Lãnh Tâm Nguyệt, thật sự là trưởng nữ của đại tướng quân Lãnh Phong

Mẫu thân của nàng, Mộng Nguyệt vốn là nữ nhân xinh đẹp, giúp chồng dạy con, cùng Lãnh Phong có thể nói là trời định lương duyên. Lúc Lãnh Tâm Nguyệt chào đời, cả nhà ba người lại càng thêm hạnh phúc vô cùng ...

Nhưng đến khi Lãnh Tâm Nguyệt được ba tuổi, mẫu thân qua đời. Dì của nàng, cũng chính là muội muội của Mộng Nguyệt, Mộng Điệp dần dần thay thế được vị trí của Mộng Nguyệt, trở thành nhị phu nhân của Lãnh Phong. Lúc đầu, Mộng Điệp đối với Tâm Nguyệt rất tốt, nhưng sau khi đã đạt được sự tin tưởng của Lãnh Phong thì lại ...

Mộng Điệp liên tiếp hãm hại đứa bé Lãnh Tâm Nguyệt, cuối cùng khi Tâm Nguyệt được tám tuổi cũng là lúc nàng bị đem nhốt ở hoang viện. Với bên ngoài họ không hề đề cập đến sự tồn tại của nàng. Sau khi Mộng Điệp hạ sinh hai nhi, thì cũng chiếm hết toàn bộ yêu mến của Lãnh Phong ...

Nhưng Mộng Điệp nhìn thấy càng ngày Lãnh Tâm Nguyệt càng xinh đẹp nên nảy ra ý định hạ độc thủ. Vì sinh tồn, Lãnh Tâm Nguyệt mới bảo tỳ nữ bên cạnh giúp đỡ dịch dung nhan, nên mới sống được đến ngày hôm nay ...

Thật ra, nàng là như thế nào mà không may bị tuyển vào cung ...

“Hoàng thượng, còn có vài việc, thần không biết có nên nói hay không ...” Hình Ảnh trầm tư nhìn ta một lúc, rồi lấy can đảm lên tiếng

“Có chuyện gì cứ nói”

“Tâu Hoàng thượng, trước đây vì không muốn vào cung Bạng phi nương nương đã từng tự sát. May mà được cứu sống, có điều đã quên hết những ký ức trước đây”

Tất cả những gì nàng nói đều là thật sự. Hôm trước, hoàng tổ mẫu cũng từng kể cho ta nghe. Vì vậy mà nàng mới có ánh mắt tinh khiết đến vậy?

“Còn có chuyện gì nữa không?”

“Tâu Hoàng thượng, lúc thần điều tra thì phát hiện, kỳ thật, Bạng phi nương nương vốn là một người rất tốt, người đối đãi với nô tài hay cung nữ cũng tốt lắm hơn nữa ...”

.....

“Đây là những gì người điều tra được? Bạng phi thật sự tốt như vậy sao?” ta lạnh lùng lên tiếng

“Xin Hoàng thượng thứ tội, thần ... ” hần hoảng sợ vội quỳ xuống

“Không có việc gì, biết gì thì cứ nói, Trẫm tha cho người vô tội. Nàng, thật sự tốt lắm sao?”

“Hoàng thượng, thần xin mạo phạm, chỉ là Bạng phi nương nương cho thần cảm giác rất chân thật. Có lẽ vì mất trí nhớ trước đây nên nương nương không giống với những người khác. Nhưng mà, Bạng phi nương nương bây giờ thật sự là người rất tốt, thần hy vọng Hoàng thượng sẽ không nhầm lẫn nữa ...”

Hoàng tổ mẫu xem trọng nàng như vậy, ngay cả mẫu hậu cũng thương yêu nàng vô cùng, bây giờ ngay cả Hình Ảnh cũng...

“Tiểu quế tử”

“Có nô tài”

“Người cảm thấy Bạng phi vốn là người như thế nào?”

“Hoàng thượng, nô tài không dám bình luận” không kể nào dám tùy ý phỏng đoán tâm ý của hoàng thượng

“Nàng thật sự tốt lắm sao?” ta cúi đầu âm thanh nhỏ truyền ra từ trong miệng ...

23. Chương 23: Tát Tai

Ở Huyền thanh cung nội tâm của Hoàng thượng đang rất rối bời. Thì ở Phượng dương cung cũng không chút yên tĩnh

(Phượng Dương)

Ta đang dậm chân đi qua đi lại Phượng dương cung

“Mai phi nương nương, Diễm phi nương nương, Lệ phi nương nương đến”

“Bái kiến Hoàng quý phi”

“Các vị muội muội mau đứng dậy”

“Tỷ tỷ đang vì chuyện của Băng phi mà phiền não sao?”

Từ lúc tin tức của bọn nô tài truyền đến, Băng phi đã ở tại Từ ninh cung một thời gian, Thái hoàng thái hậu và Thái hậu cho phép nàng gọi hoàng tổ mẫu và mẫu hậu. Nghĩ đến ngay cả bản thân cũng chưa từng có đặc quyền này, trong lòng ta không khỏi tức giận.

Không ngờ trên đường đi đến Từ ninh cung làm rõ mọi việc, thì gặp phải Hoàng thượng. Càng khó tin hơn chính là thái độ của Thái hoàng thái hậu đối với nàng. Lý do làm cho trước đây ta muốn buông tha cho nàng cũng không còn tồn tại nữa. Dung mạo của nàng quả là rất xinh đẹp, mặc dù Hoàng thượng bây giờ còn ... Nhưng khó đảm bảo tương lai sẽ không ...

Thừa dịp Hoàng thượng còn chưa nảy sinh hứng thú đối với nàng, ta cần dùng mọi biện pháp diệt trừ nàng trước.

Từ hôm đó đến nay, Hoàng thượng chưa từng đến Phượng dương cung một lần, Hoàng thượng cũng không đến chỗ của các phi tần khác. Thật sự là rất khó tin, trong quá khứ chưa từng xảy ra việc này ...

“Tỷ tỷ, chúng ta nên làm sao bây giờ. Thái hoàng thái hậu đối với Băng phi cũng phá lệ yêu thương. Hơn nữa muội nghe nói, Hoàng thượng mấy hôm trước có phái người đến Lãnh Thu cung” vừa mở miệng chính là Diễm phi

“Đến Lãnh thu cung” (mấy con yêu tinh chuẩn bị giở trò roài)

Tối hôm qua, để bị lạnh, sáng nay cả người tôi đều không có sức. Tốt nhất là đừng có những kẻ không mời mà đến, quấy nhiễu tôi nghỉ ngơi, cứ nằm trên giường như vậy là sướng nhất ...

“Hoàng quý phi nương nương giá lâm, Diễm phi nương nương, Mai phi nương nương, Lệ phi nương nương giá lâm”

Một tiếng thông báo dài xé gió ầm ỉ đến tai tôi

“Lan nhi, đỡ ta dậy”

“Dạ, tiểu thư”

“Nguyệt nhi đột nhiên bị cảm nhiễm phong hàn, không thể kịp thời nghênh tiếp tỷ tỷ, mong tỷ tỷ thứ lỗi” nhìn khuôn mặt lạnh lùng của các nàng, tôi biết đến đây không có ý tốt gì. Nhưng đáng tiếc, cả người không có một chút sức để đối kháng, không thể làm gì khác hơn là để Lan nhi dìu

“Muội muội thật là cao giá, Hoàng quý phi tỷ tỷ có ý tốt đến thăm, muội muội sao có thể trì hoãn như thế” vừa lên tiếng chính là Mai phi

“Tiểu thư nhà nô tỳ quả thật bị nhiễm phong hàn, nương nương sao lại nói như vậy” Lan nhi nhìn khuôn mặt tái của tôi không khỏi ầm ứ mở miệng

Bốp ...

“Chủ tử nói chuyện, khi nào thì đến lượt bọn nô tỳ mở miệng”

Lan nhi bị đánh một cái lão đảo ngã về phía sau. Tôi thoát khỏi sự dìm dờ của Lan nhi, Mai phi cũng cố tình lẩn tôi một bước, không giữ vững được tôi liền té ngã trên mặt đất

Lan nhi vội vàng đỡ tôi đứng lên “Tiểu thư”

“Mai phi nương nương, người có tức giận gì xin trút lên nô tỳ, xin người đừng đả thương tiểu thư nhà nô tỳ”

Bốp ... lại một bạt tai nữa

“Loạn rồi, khi nào thì tới lượt nha hoàn như người nói chuyện, ta chỉ là không cẩn thận ...”

“Người ...”

Đội Mai phi chuẩn bị đánh thêm một cái nữa, tôi dùng hết sức giữ được tay nàng.

Bốp là do tôi vừa tát vào mặt Mai phi một cái

“Mai phi nương nương, Lan nhi mặc dù là nha hoàn, nhưng cũng đâu cần người nhọc lòng chỉ bảo. Càng huống chi, nàng là do ta mang đến đây. Muốn đánh cũng phải do ta đánh, chưa tới phiên Mai phi nương nương động thủ đâu. Nương nương nếu như tức giận Nguyệt nhi, thì cứ đến tìm Nguyệt nhi. Người muốn đánh thì cứ đánh, nhưng ta không cho phép người gây tổn thương cho Lan nhi”

Bốp trên mặt tôi có một cảm giác đau đón truyền đến

“Đây là do người nói đó”

“Tiểu thư, người không sao chứ”

“Mai phi nương nương, đánh cũng đánh rồi, có thể đi được rồi chứ?”

“Hừ, Nguyệt nhi muội muội muốn đuổi chúng ta sao?” lần này người nói là Hoàng quý phi (yêu quái lộng hành dữ quá, khổ thân Băng tỷ)

* * *

24. Chương 24: Hoàng Thượng?

“Nếu như nương nương vẫn còn muốn đánh Nguyệt nhi thì cứ nói đi . Cũng xin người cứ tự nhiên, chỉ mong nương nương đánh xong có thể rời khỏi Lành thu cung” tôi cố gắng đứng vững, thật sự không muốn dính dáng gì với họ nữa.

“Người nghĩ rằng ta không dám sao?” câu nói vừa dứt thì tôi đã bị tát một cái

Tôi choáng váng đến gần như ngất xỉu, tôi biết bản thân đã không cầm cự nổi nữa rồi “Còn có việc gì thì nhân tiện nói luôn đi” tôi cố gắng nói

Nhìn bàn tay vừa đưa lên cao nhắm vào tôi, bỗng dừng lại dừng lại giữa không trung ...

“Là ai cho phép các người ở chỗ này giấu võ giương oai?”

“Hoàng thượng, là thần thiếp sai” thì ra là hần

Thân thể nằm trong lòng ai đó, nghe được tiếng gọi từ nơi xa thăm “Nguyệt nhi, Nguyệt nhi” tôi cuối cùng mất đi ý thức

Đầu đau quá, chậm rãi mở mắt

“Tiểu thư, cuối cùng người đã tỉnh lại. Tiểu thư, người không sao chứ?” Lan nhi nắm chặt tay tôi

“Ta không có việc gì. Lan nhi, đỡ ta đứng lên. Sao lại mệt mỏi đến thế, ta bị làm sao vậy?”

“Tiểu thư, người làm ta sợ muốn chết”

“Thái y, mau chẩn mạch cho nương nương” tiếng nói uy nghiêm truyền đến, tôi mới chú ý đến bên cạnh Lan nhi còn có một người khác

“Thần thiếp khấu kiến Hoàng thượng” tôi cô găng ngồi dậy

“Thân thể Nguyệt nhi không được tốt, không nên đa lễ như vậy” vừa ôn nhu vừa quan tâm như vậy, làm cho tôi cảm thấy không thích ứng

“Về phần Mai phi và các nàng ấy, Trẫm nhất định sẽ trừng phạt”

“Hoàng thượng? Hoàng thượng?”

“Nguyệt nhi, có việc gì vậy? Còn có vấn đề gì?”

“Xin Hoàng thượng đừng truy cứu các vị tỷ tỷ nữa?”

“Cái gì? Nhưng các nàng ấy đã ...”

“Trong cung có rất nhiều việc không thể phân biệt đúng hay sai nên xin Hoàng thượng đừng truy cứu nữa” tôi găng gượng đứng lên.

(Huyền Hương Thụy)

“Được rồi, Nguyệt nhi, nghỉ ngơi cho thật tốt, Trẫm nhất định sẽ đáp ứng” ta nhìn nàng khó tin. Ta biết nàng không muốn liên lụy đến người khác, nhưng thật sự ta không biết trong lòng nàng đang nghĩ gì.

Khụ khụ khụ ...

Ta nhẹ nhàng nâng nàng dậy ...

“Tiểu thư, thuốc đã tới” thì ra là nha đầu kia, ta nghe nói là từ nhỏ đã lớn lên cùng nàng, luôn luôn chiều cổ nàng

“Đưa cho Trẫm đi” ta cầm lấy chén thuốc thổi nguội “Nguyệt nhi, dậy, uống thuốc”

“Không uống, đắng lắm” nhìn nàng nhắm chặt hai mắt lại, bộ dạng suy yếu của nàng khiến ta có chút đau lòng

“Nguyệt nhi ngoan, uống thuốc xong, thân thể sẽ tốt hơn”

“Không uống, đắng lắm ...” thật không nghĩ đến nàng lại sợ đắng, ta liền không nén được nụ cười ...

Nhìn thấy nàng đã thiếp đi, ta nhẹ nhàng đặt nàng nằm ngay ngắn, rồi đắp chăn cho nàng.

“Lan nhi, chiếu cổ Băng phi nương nương cho tốt, Trẫm có việc phải đi trước. Có việc gì, nhớ đến báo ngay cho Trẫm” ta căn dặn

“Dạ, Hoàng thượng!”

“Tiểu thư, người đã tỉnh dậy, đã thấy đỡ hơn chút nào chưa?”

Cơ thể đã thấy đỡ hơn một chút, ngẩng đầu lên thì tôi nhìn thấy ánh mắt quan tâm của Lan nhi.

“Lan nhi, làm sao vậy? Ta không có việc gì, đã khỏe hơn nhiều rồi” tôi đứng dậy quay một vòng “Nhìn đi, ta khỏe thật rồi?”

“Tiểu thư!”

“Lan nhi, làm sao nữa vậy? Hình như ngươi có tâm sự?” tôi nhìn thấy ánh mắt phức tạp của Lan nhi

“Tiểu thư, có chuyện này nô tỳ không biết có nên hỏi hay không?” Lan nhi do dự hồi lâu cuối cùng cũng nói ra

“Cái gì có nên hay không, không muốn thì cũng đã nói rồi, ngươi làm sao vậy?”

“Người thật sự là tiểu thư sao?”

Tôi kinh hãi, rất muốn nói không phải, nhưng mà...

“Ngươi nói cái gì vậy, có phải là vì ta bây giờ và trước đây hoàn toàn không giống nhau?” tôi cười hỏi

“Đúng vậy”

“Vậy người thích ta trước kia hay là bây giờ?”

“Nô tỳ, nô tỳ thích tiểu thư của bây giờ. Tiểu thư trước kia rất lương thiện, nhưng mà lại rất nhu nhược. Tiểu thư bây giờ, không chỉ có lương thiện mà còn rất lạc quan, mà đối với chúng nô tỳ cũng rất tốt ...”

“Lan nhi, nếu như người thấy ở bên cạnh ta sẽ bị liên lụy, ta sẽ nghĩ biện pháp cho người ra khỏi cung, dù sao trong cung vốn là hang hùm miệng sói ...”

“Tiểu thư, không nên đuổi Lan nhi đi. Lan nhi sai rồi, sau này sẽ không hỏi như vậy nữa ...”

“Lan nhi, đừng nói như vậy. Ta không phải muốn đuổi người, chỉ là ta không muốn người phí phạm tuổi thanh xuân. Chỉ cần người không phải tự nguyện rời khỏi ta, ta sẽ không bao giờ đuổi Lan nhi đi ...”

“Tiểu thư, có thể ở lại bên cạnh người suốt đời, với Lan nhi đã đủ lắm rồi, tiểu thư” Lan nhi vừa nói vừa ôm lấy tôi ...

* * *

25. Chương 25: Đêm Dò Xét

(Huyền Hương Thụy)

Hôm đó, tâm phiền ý loạn, đi đến trước cửa cung của nàng, không nghĩ đến lại nhìn thấy sự việc đó. Sao nàng có thể bình tĩnh như vậy? Nhưng mà, ta nhìn ra được vẻ tái nhợt trên mặt nàng ...

Lúc cho nàng uống thuốc, nàng lại cương quyết không chịu, nguyên nhân chủ yếu là sợ đắng, cuối cùng nàng là nữ nhân như thế nào ...

Trong lòng tự nhiên có chút lo lắng, bất tri bất giác lại đi đến Lãnh thu cung. Đèn còn chưa tắt, sao vẫn chưa nghĩ ngơi ...

“Nô tài tham kiến Hoàng thượng” một giọng nói cắt đứt suy nghĩ của ta

“Đứng lên đi, đừng làm ồn” không biết nàng bây giờ đang làm gì, nghe tiểu quế tử nói bệnh của nàng đã tốt lên rất nhiều.

Cho các cung nữ cùng công công lui ra ngoài, ta nhẹ nhàng bước vào phòng của nàng.

Lần đầu tiên cẩn thận chú ý đến cách bày trí trong phòng, không có nhiều đồ vật phức tạp, lại rất gọn gàng, cũng như con người của nàng vậy, không mang một chút bụi hồng trần...

Nàng đang ngồi ở trước gương đồng. Bàn tay đang vuốt nhẹ các sợi tóc, từ bên trái lên đến đỉnh đầu búi thành hình cánh hoa, từ trán qua bên phải cho đến phía sau thì búi gọn lại một búi đơn giản. Rồi dùng một cây trâm cài lên, cầm lấy cây lược ngà chải cho các sợi tóc mai vào nếp. Nhìn mái tóc đơn giản của mình, nàng lại toát lên vẻ đặc ý, điềm nhiên, rồi đến lãnh đạm ...

“Ái phi, thân thể đã tốt hơn chưa?” nhìn nàng từ đầu đến cuối vẫn không phát hiện ra ta, ta nhẹ nhàng lên tiếng

Nàng khẽ run lên rồi xoay người lại quỳ xuống “Thần thiếp không biết Hoàng thượng giá lâm, mong Hoàng thượng thứ tội”

“Mau đứng dậy, vốn là do Trẫm không cho người thông truyền” ta nâng nàng dậy “Thân thể nàng ra sao rồi?”

“Tạ ơn Hoàng thượng quan tâm, thần thiếp đã không có việc gì nữa rồi”

“Ái phi, sau này trước mặt Trẫm không nên tự xưng là thần thiếp, hãy gọi là Nguyệt nhi đi”

“Thần thiếp, không, Nguyệt nhi tuân lệnh. Không biết Hoàng thượng giá lâm, có chuyện gì?”

“Chẳng lẽ không có việc gì, Trẫm không thể đến đây sao?” ta nhíu mày, nàng là phi tử đầu tiên không muốn ta đến, thật là càng làm cho ta thêm phần tò mò ...

“Thần thiếp không có ý đó” ta nhìn nàng đang định quỳ xuống

“Chẳng lẽ Trẫm thật sự khiến nàng sợ hãi như vậy sao” ta làm bộ hơi giận nâng nàng dậy “Không nên chỉ một chút chuyện thì đã quỳ xuống”

“Không phải vậy, Nguyệt nhi không cố ý ...”

“Tốt lắm tốt lắm, Trẫm muốn chơi trò chơi cùng nàng. Trẫm nghe hoàng tổ mẫu nói nàng dạy người chơi cờ caro rất vui, không biết Trẫm có diễm phúc được thỉnh giáo ái phi không? “

“Việc này, Hoàng thượng muốn học, Nguyệt nhi sẽ dạy”

“Tiểu thư, bánh khoai tây đến” là tiếng nói của nha đầu kia

“Nô tỳ tham kiến Hoàng thượng” Nguyệt nhi nhận lấy cái đĩa từ trong tay nha đầu đó để lên bàn.

“Được rồi, đứng lên đi” ta nhìn thấy nha đầu kia đang vội quỳ xuống, liền nói

“Hoàng thượng, đây là do Nguyệt nhi mới làm ra, gọi là bánh khoai tây. Hoàng thượng, người cũng dùng thử một chút đi?” ta thuận tay cầm lấy vật nhỏ tròn tròn mà nàng vừa nói.

Bánh khoai tây? Ta chưa bao giờ nghe qua tên này. Cho vào miệng, nóng hổi giòn tan, ngọt ngọt mặn mặn, quả nhiên là cực phẩm

“Ăn rất ngon, kỹ thuật của ái phi đúng là thật lợi hại. Thứ này, Trẫm chưa từng ăn qua” trách không được vì sao hoàng tổ mẫu lại hết lời khen nàng

“Hoàng thượng thích thì ăn nhiều một chút. Nguyệt nhi chỉ là rảnh rỗi không có việc gì làm, nên mới chuẩn bị một ít thức ăn vặt thôi”

“Lan nhi, mau đem cờ caro đến”

“Dạ, tiểu thư “

Ta đưa mắt nhìn, nha đầu kia hiểu ý, sau khi để bàn cờ xuống liền lui ra ngoài.

Nàng đi vài bước giảng giải, thì ra cũng rất đơn giản, nhưng dù sao ta cũng chưa có kinh nghiệm nên lúc đầu đều là ta thua.

Nhưng sau đó, từ từ ta cũng bắt đầu có thể thắng được nàng rồi.

26. Chương 26: Qua Đêm Tại Lãnh Thu Cung

(Huyền Hương Thụy)

Đặt quân cờ vào vị trí, nàng đã không còn câu nệ giống như lúc đầu, hình như đã quên mất thân phận của ta rồi, chỉ đơn thuần là đang đánh cờ caro.

Nghĩ rằng đã thắng, trên gương mặt nàng nở lên một nụ cười sáng ngời “Hoàng thượng, thiếp sắp thắng rồi”

Mặc dù lúc đầu ta luôn thua nàng, nhưng vài ván sau này đều là ta nhường cho nàng. Xem nàng đắc ý như vậy, quả là không uổng công của ta. Nhưng ...

“Ái phi, là Trẫm thắng”

“Chơi lại”

“Ái phi, Trẫm lại thắng nữa rồi”

Không biết đã qua mấy ván, ta chỉ biết là sắc mặt của người đối diện càng ngày càng tối, cái miệng nhỏ nhắn đã gất gao cong lên, thật là rất đáng yêu. Vì khuôn mặt đáng yêu này, ta bỗng nghĩ đến mình nhất định phải thắng thêm vài ván nữa. (lí luận j đây trời ???)

“Ái phi, Trẫm lại thắng” ta nhẹ nhàng đặt quân cờ đen trong tay xuống. Ta chính là muốn xem gương mặt của nàng còn có thể biến hóa thành bộ dạng gì nữa ...

Rầm ...

Một tiếng vang lên, chính là âm thanh của các quân cờ rơi xuống đất.

“Không chơi nữa, Hoàng thượng xấu lắm, thiếp không chơi nữa ...” nàng dùng hai tay đẩy mạnh bàn cờ, làm tất cả quân cờ đều rơi xuống ...

Ta khó tin nhìn cảnh tượng trước mắt. Nhưng mà, nàng biểu hiện giống như là rất oan ức vậy! Ta đương nhiên là không tức giận, ngược lại rất muốn nhìn thêm vẻ mặt hiện tại của nàng, như thế này lại càng đáng yêu hơn. Nữ tử đặc biệt này khi làm nũng hay tức giận thật sự là làm cho người ta thấy đau lòng ... (biết đau lòng mà còn làm khổ ta bao lâu *hử*)

“Hoàng thượng?” ta nghe nàng thì thầm gọi “Hoàng thượng? Vừa rồi thiếp không phải là cố ý, xin Hoàng thượng thứ tội” nàng hình như đã ý thức được hành vi của bản thân, nhìn nàng quỳ trên mặt đất, cảm giác đau lòng lại trĩu nặng ...

“Không sao, Trẫm không có trách nàng, mau đứng lên đi”

“Tạ ơn Hoàng thượng”

Đỡ nàng đứng lên, nhìn ánh mắt vô tội của nàng, ta bỗng có một cảm giác hạnh phúc. Đúng lúc này thì lại có một hành động không thích hợp, ta nhìn nàng không nhận được mà ngáp một cái, xem ra là rất mệt, hình như trời cũng đã khuya rồi

“Xin lỗi, Hoàng thượng”

“Làm liên lụy nàng rồi! Chơi cờ lâu như vậy, sợ rằng đã qua canh ba rồi đi” ta cười

“Dạ, Hoàng thượng cũng sớm nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải lâm triều” trên mặt nàng có thoáng qua một sắc đỏ

Ta vốn tưởng rằng nàng giữ ta lại đây, nhưng không ngờ tới nàng lại không nói lấy nửa lời. Ta cũng đứng yên ở đó không có di chuyển

“Hoàng thượng không nghỉ ngơi sao?” thấy ta không có phản ứng, nàng liền hỏi

Nhìn ánh mắt lo âu bất an của nàng chuyển sang ánh nhìn cự tuyệt, ta biết nàng rõ ràng không muốn ta ở lại đây

“Ái phi có ý muốn Trẫm ở lại đây nghỉ ngơi sao?” không nhận được đùa nàng một chút, nhưng trong lòng lại hy vọng nàng thật sự sẽ giữ ta lại

“Dạ?” trong mắt nàng lại hiện lên vẻ bất đắc dĩ, nàng miễn cưỡng đáp “Nếu Hoàng thượng không chê, hay là nghỉ lại trên giường Nguyễn nhi đêm nay đi”

“Vậy đêm nay Trẫm nhân tiện sẽ ngủ lại ở Lãnh thu cung”

“Lan nhi, Lan nhi?” nàng đột nhiên lại gọi nha đầu làm gì ...

Nhưng gọi vài tiếng cũng không có người nào trả lời, nàng suy tư một chút rồi nói với ta “Hoàng thượng, nếu đã như vậy Nguyệt nhi đành phải hầu hạ Hoàng thượng nghỉ ngơi!”

Thật khó tin trước những lời nàng vừa nói ra, nàng gọi nha đầu đó tới hầu hạ ta nghỉ ngơi sao? Vì không có ai nên nàng mới ... Các phi tần khác vào lúc này nhất định sẽ đuổi hết nô tài ra ngoài, vậy mà nàng ...

Nhưng sao lại không có ai đến, chẳng lẽ bọn nô tài này không nghe lệnh của nàng? Nói sao đi nữa nàng cũng là nương nương, trong lòng ta có chút tức giận ... “Đám nô tài kia đã xảy ra chuyện gì rồi? Nàng gọi như vậy mà không ai đến, bọn họ bình thường cũng như vậy sao?”

“Hoàng thượng, xin thứ tội, vốn là thiếp không tốt, thiếp quên mất đã căn dặn bọn họ đi nghỉ ngơi trước rồi” sao nàng lại quỳ xuống vì một đám nô tài đó ...

“Nương nương vốn là một người rất tốt” lời nói của Hình Ảnh vang lên bên trong đầu

“Được rồi, mau đứng lên đi, Trẫm không trách tội nàng đâu”

Nàng dùng động tác không thuận thực hầu hạ ta nằm xuống giường, khắp giường đều là hương thơm thoang thoảng của nàng. Tò mò nhìn nàng vẫn không có dự định sẽ cởi áo hay tháo thắt lưng, chẳng lẽ nàng ...

“Ái phi không nghỉ ngơi sao?”

“Xin Hoàng thượng hãy ngủ trước, Nguyệt nhi sẽ gác đêm cho Hoàng thượng”

“Ái phi thật sự không ở lại cùng Trẫm?” ta nhẹ nhàng kéo nàng vào trong ngực

“Hoàng thượng? Hoàng thượng sáng mai còn phải lâm triều, xin nghỉ ngơi sớm một chút” khuôn mặt của nàng đỏ lên như trái táo, nhanh chóng đẩy ta ra, lấy chăn đắp lên người ta

“Cứ làm theo ý ái phi đi” ta nhắm mắt nằm xuống

Dĩ nhiên ta muốn cùng nàng nhưng mà, lại không muốn miễn cưỡng nàng, ta tin tưởng có một ngày, nàng sẽ cam tâm tình nguyện ở trong lòng ta ...

“Hoàng thượng? Hoàng thượng?” mở mắt ra người đầu tiên ta thấy là tiểu quý tử “Hoàng thượng, cuối cùng nô tài cũng tìm được người rồi, sắp bắt đầu lâm triều rồi” vẻ mặt hân hân rất sốt ruột

Nhìn xung quanh tìm kiếm, nàng vẫn còn đang ngủ ngời ở bàn trang điểm.

“Nhỏ giọng một chút, đừng đánh thức nương nương”

Ngắm vẻ mặt bình thần của nàng một lúc. Ta nhẹ nhàng bế nàng nằm lên giường. Vậy là cả đêm qua không có ai đến quấy nhiễu cả? Chỉ sợ là ...

* * *

27. Chương 27: Tâm Phiền Ý Loạn

Trở mình thức giấc, tôi xoa hai mắt. Cái gì vậy? Sao tôi lại đang ở trên giường? Tôi nhớ rõ tối hôm qua ngồi ngủ ở trên bàn mà. Còn Hoàng thượng đâu?

“Tiểu thư, người đã thức dậy rồi”

“Lan nhi, bây giờ đang là giờ gì?”

“Tiểu thư, đã gần giờ Ngọ rồi”

“Hoàng thượng đâu?” sao tôi lại ngủ đến tận bây giờ, rõ ràng tối hôm qua Hoàng thượng đã ở đây mà ...

“Hoàng thượng đã lâm triều, trước lúc đi người có căn dặn không cho phép ai đánh thức tiểu thư” Lan nhi từ tốn nói

Vậy sao tôi lại ở đây? Không lẽ là Hoàng thượng bế tôi lên giường? Lòng tôi tràn đầy thắc mắc ...

“Là do Hoàng thượng bế tiểu thư lên giường” Lan nhi hình như đoán được ý nghĩ của tôi “Xem ra tối hôm qua tiểu thư cùng Hoàng thượng rất tốt rồi?”

“Lan nhi, không được nói lung tung” tôi hung dữ nói, Lan nhi này càng ngày càng to gan ...

“Dạ, tiểu thư, Lan nhi sẽ không nói nữa”

Chuyện gì xảy ra vậy hả? Đầu óc bắt đầu rối loạn ...

Tối hôm qua, Hoàng thượng bỗng đứng lên lút xuất hiện. Hơn nữa còn thay đổi cách xưng hô với tôi, gọi là ái phi. Còn cho phép tôi ở trước mặt người không cần tự xưng là thần thiếp.

Cuối cùng người bị làm sao vậy? Chẳng lẽ là do hoàng tử mẫu và mẫu hậu?

Đêm qua, còn tỏ ý muốn ở lại đây, cũng may là người không ép buộc tôi. Mặc dù tôi luôn mơ ước về một tình yêu thần thánh, nhưng đối với người vẫn có vài phần sợ hãi, càng hướng chỉ người là Hoàng thượng, làm thế nào có thể ...

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, người thật sự rất đẹp trai. Tối hôm qua cũng như lần đầu nhìn thấy rõ dung mạo của người, tim tôi không khỏi có chút loạn nhịp ... (thì ra Bằng tỷ cũng có bệnh mê zai a, chỉ là ko bít level của tỷ thế nào >><<)

Người con trai ở trước, đôi mắt oai hùng như chim ưng, đường nét khuôn mặt đầy cương nghị, đôi môi đầy đặn ... vừa nhìn liền khiến người khác phải chú ý.

Khi Hoàng thượng hỏi câu “Ái phi, Trẫm thật sự anh tuấn như vậy sao?” tôi liền trả lời ngay không hề suy nghĩ “Đúng vậy”

Thật sự là muốn giết người mà ...

Từ trước đến nay tôi chưa bao giờ như vậy cả ...

Chẳng lẽ tôi đã động tâm với Hoàng thượng, sẽ không đâu ... (chuẩn đó tỷ ơi)

Không nghĩ thì thôi, đã nghĩ thì lại loạn bát nháo cả lên ...

Nhưng sao người lại có ý nghĩ bế tôi lên giường, cũng không còn nghiêm khắc như trước đây. Những lần trước chúng tôi chạm mặt nhau, người luôn lạnh lùng thờ ơ, nhưng tối hôm qua thì lại rất ôn nhu ... (tại hẳn thấy đc sắc đẹp của tỷ ~~~ tên này hám gái mà)

“Tiểu thư? Tiểu thư?”

“Sao? Có việc gì vậy?” tôi kinh ngạc quay qua nhìn Lan nhi

“Tiểu thư, chẳng lẽ người không có ý định xuống giường rửa mặt sao?” Lan nhi khó hiểu trước vẻ thất thần của tôi

Bỏ tất cả sang một bên, tôi nhanh chóng đi rửa mặt. Tôi vừa rời khỏi giường, Lan nhi liền xem kỹ từng nơi trên giường để tìm kiếm, vừa hiểu ra ý định của nha đầu đó tôi lập tức đỏ mặt ngay. (ai hok hiểu chỗ này nhớ nói nhé, để các fan giảng giải cho)

Cởi bỏ y phục hôm qua ra, tôi không chút suy nghĩ mặc ngay bộ y phục màu lam nhạt mà Lan nhi đưa cho. Nghĩ đến cũng may là quần áo tối hôm qua vẫn còn trên người. Nhìn lại y phục màu lam nhạt đang mặc, tôi nhớ trước đây chưa từng thấy qua.

“Lan nhi? Y phục này lấy ở đâu vậy?” tôi nhớ ngoài mấy bộ quần áo không phải màu trắng của hoàng tổ mẫu cho, tôi cũng không có nhiều quần áo lắm mà đa số chúng đều là màu trắng.

“Dạ, cái này là do Hoàng thượng ban thưởng” Lan nhi thông dong đáp

“Sao?”

“Sáng nay, Hoàng thượng phái Quế công công đem đến. Nhưng lúc đó tiểu thư còn đang ngủ, nên không quấy rầy tiểu thư”

Hoàng thượng? Hoàng thượng sao lại làm vậy ...

“Đúng rồi tiểu thư, Hoàng thượng còn bảo Quế công công truyền lời lại, nói Điệp Yên công chúa sắp hồi cung, cần dặn tiểu thư chuẩn bị một chút, đến lúc đó đi đón công chúa ...”

Không biết là rốt cuộc Hoàng thượng đang nghĩ cái gì? Trong lòng lại rối loạn trở lại, không muốn nghĩ tiếp tôi đi đến phong cầm tiện tay gảy đàn giải tỏa phiền muộn đang trĩu nặng ...

28. Chương 28: Yên Nhi Trở Về

(Phượng Dương)

Lãnh Tâm Nguyệt, trong lòng ta nổi lên một nỗi hận lớn. Ta nghe nói đêm qua Hoàng thượng đã ở lại nơi của ả, lại còn phái người ban thưởng nữa ...

Phải nghĩ biện pháp mới được ...

“Tỷ tỷ đang nghĩ gì vậy? Không biết tỷ tỷ có nghe được tin tức gì chưa? Ắ Bằng phi kia ...” Mai phi lên tiếng

Không cần phải nói cũng biết, lần này họ cùng nhau đến Phượng dương cung chẳng qua cũng chỉ vì Bằng phi ...

“Nương nương, Điệp Yên công chúa đã trở về, Hoàng thượng cho truyền các vị nương nương đến Tĩnh hiền cung dùng bữa để nghênh đón công chúa”

“Công công, Bằng phi có đến không?”

“Nghe nói cũng có lệnh truyền” tên nô tài cung kính trả lời

“Tốt, bốn cung biết rồi, công công cứ về bẩm báo lại với Hoàng thượng chúng ta sẽ đến ngay” ta lạnh lùng đáp

Một ý nghĩ thoáng qua trong đầu, không thể có thời cơ nào tốt hơn lúc này, ta không tin sẽ không ... (mấy con yêu tinh này lại nghĩ ra trò mới, nham hiểm, quá nham hiểm)

“Tiểu thư, Quế công công vừa đến thông báo, Hoàng thượng cho truyền gọi tiểu thư đến Tĩnh hiền cung dùng bữa”

“Lan nhi, có chuyện gì vậy?”

“Hình như là công chúa đã hồi cung”

“Chúng ta chuẩn bị nhanh rồi đi”

Tôi thay một bộ y phục màu trắng, rồi dùng trâm ngọc cài lên tóc, cây trâm ngọc xanh biếc này là do hoàng tổ mẫu cho tôi, trong số các món trang sức được tặng tôi thích nhất là nó nên mỗi ngày tôi đều cài nó lên tóc ...

Lan nhi giúp tôi trang điểm, khi xong rồi tôi vô ý nhìn lên thì thấy Tử nhi đang mở to mắt kinh ngạc.

“Làm sao vậy? Ta xấu lắm sao?”

“Không phải vậy, nương nương rất đẹp”

Giữa gương đồng hiện lên một khuôn mặt lạ, sau khi trang điểm xong không giống như nét thanh lịch lúc bình thường, mà lại có thêm vài phần quyến rũ ...

“Lan nhi, hay là làm lại đi, đơn giản một chút sẽ tốt hơn”

“Tiểu thư, sao phải như vậy?”

Tôi không muốn lại bị người khác oán hận, hay là cứ như bình thường thì tốt hơn ...

Bước vào Tĩnh hiền cung, tôi thấy ở đó đã có rất nhiều người. Ngồi ở vị trí cao nhất là hoàng tổ mẫu cùng mẫu hậu. Kế bên là Hoàng thượng, còn có Hoàng quý phi, Mai phi, Lệ phi, Diễm phi

Bên cạnh hoàng tổ mẫu có một cô gái mặc y phục màu hồng đào khoảng mười lăm mười sáu tuổi. Nhưng lại rất xinh đẹp, quần áo bên ngoài càng làm tôn thêm vẻ hoạt bát của cô bé ấy, nếu tôi đoán không lầm thì người đó chính là công chúa Điệp Yên. Tôi vừa nhìn thấy cô bé ấy lần đầu thì đã yêu mến ...

“Nguyệt nhi đã đến rồi sao, mau đến bên cạnh ai gia”

Tôi vừa bước qua cánh cửa, hoàng tổ mẫu liền lên tiếng gọi tôi, vì vậy tôi đi đến bên hoàng tổ mẫu, ngồi xuống cạnh cô bé kia.

“Đây là hoàng tẩu mà hoàng tổ mẫu vừa nhắc đến sao? Thật sự là rất xinh đẹp, trang phục đơn giản nhưng cũng không làm mất đi nét diễm lệ, ngược lại càng tôn thêm vài phần, làm cho người khác phải ngoái nhìn” cô bé đó cười tươi kéo lấy tay của tôi nói mấy câu, trong lòng tôi chợt có cảm giác ấm áp

“Đây là Yên nhi muội muội mà hoàng tổ mẫu thường kể với con phải không !” tôi cũng cười nắm lấy tay muội ấy

“Hoàng tổ mẫu nhất định là đã nói xấu con với hoàng tẩu. Nói đến cuối cùng thì người cũng không thương con” cái miệng nhỏ nhắn cong lên, làm cho người ta không khỏi đau lòng

“Ai nói vậy, hoàng tổ mẫu thường khen ngợi muội với ta, còn nói muội là một tiểu muội muội đáng yêu, nên ta đã rất mong được gặp muội”

“Thật sao? Vậy sau này muội sẽ thường xuyên tìm hoàng tẩu để chơi đùa. Chỉ sợ khi đó hoàng tẩu lại chê muội phiền ... “

“Sao có thể như vậy, ta rất hoan nghênh muội” (hi hi, 2 ng này cứ độc diễn như ko, cứ thế thì yêu tinh nó lại chả hãm hại)

Người con gái chân thật khả ái như vậy, tôi làm sao không thích cho được. Hơn nữa, ở trong cung này tôi cũng không có bạn bè, có lẽ muội ấy có thể trở thành bạn thân của tôi ...

* * *

29. Chương 29: Biểu Diễn Tài Nghệ

Đến bữa tiệc tối, trước bàn tiệc các ca nữ đang múa, linh đình như vậy cũng là do công chúa Yên nhi hồi cung.

“Vì chào đón Yên nhi muội muội trở về, thần thiếp xin tấu một khúc” Hoàng quý phi lên tiếng. Sau khi cô ấy gảy đàn xong, xung quanh đều tĩnh lặng, đúng là một khúc nhạc hay đáng để thưởng thức. Giống như ánh nắng rực rỡ xuyên qua lá cây xanh biếc, hay là giống như con bướm nhỏ đang bay lượn xung quanh đóa hoa tiên xinh đẹp, cứ quanh quẩn bên tai vang lên không dứt...

Khúc nhạc hay như vậy, mà cô ấy có thể gảy một cách nhẹ nhàng suôn sẻ như không...

Nếu như là tôi, cho dù học mấy năm cũng chưa chắc gì đã làm được

Sau đó, đến lượt Lệ phi biểu diễn vũ đạo, động tác thuần thục uyển chuyển, thân thể mảnh khảnh xoay vòng, bàn tay nhỏ mềm dẻo, mỗi động tác đều làm rung động trái tim người khác. Vũ đạo hay như vậy, không khác gì Triệu Phi Yến chuyển thế, nhưng có lẽ cô ấy còn biểu diễn tuyệt vời hơn...

Cổ cầm, rồi vũ đạo, đều là những thứ mà tôi rất yêu thích khi còn ở thế giới kia. Thật không ngờ đêm nay lại được xem họ biểu diễn ở nơi này, tôi cao hứng vô cùng, sao tôi lại có thể đến nơi tuyệt như thế này...

Nhưng nghĩ lại, tôi học những thứ ấy là vì vui vẻ, lắc đầu cười nhẹ, tôi sẽ không giống như họ làm nhiều như vậy chung quy cũng vì kẻ khác. Tôi sẽ sống cho bản thân, nghĩ vậy chút tự ti trong lòng cũng tan biến mất, tâm trạng đã vui vẻ trở lại...

“Nghe nói Băng phi biết rất nhiều tuyệt kỹ, không biết đêm nay chúng ta có điểm phúc được mở rộng tầm mắt ?” Mai phi lại kiếm chuyện gây sự với tôi

“Đúng vậy, đúng vậy” mấy phi tần khác cũng lên tiếng phụ họa, họ rõ ràng là muốn tôi bị bêu xấu đây mà.

“Ái phi, nếu ý mọi người đã như vậy, hay là ái phi đừng ngại hãy biểu diễn một chút đi” Hoàng thượng nhìn tôi chằm chằm, hơn nữa khuôn mặt hiện lên vẻ mong chờ

Tôi không biết có phải là vì đêm đó người đã nghe tôi hát, hơn nữa còn biết tôi có thể đánh đàn, nên mới nói như vậy...

“Nguyệt nhi, ai gia cũng đã lâu không có nghe con đánh đàn rồi, hay là cứ biểu diễn tại đây đi” hoàng tổ mẫu cũng lên tiếng. Trước đây hoàng tổ mẫu đã từng nghe qua tiếng đàn của tôi. Tôi cũng không muốn phụ lòng người ...

Nhưng, mới vừa nghe Hoàng quý phi đàn xong, bản thân có bao nhiêu cân lượng tôi biết rất rõ, thứ tôi biết duy nhất cũng bị người ta dành lấy biểu diễn trước, nếu cứ miễn cưỡng làm theo, tôi không biết phải xấu mặt ra sao nữa ...

Đang không biết phải làm sao, chợt nhìn thấy ly thủy tinh trên bàn, nhớ tới trước kia đã cùng bạn bè sử dụng để chơi đùa khi ở ký túc xá, tôi không khỏi buồn cười... Mặc dù không phải là êm tai, nhưng âm luật cũng không đến nỗi tệ, hay là tạo ra chút mới mẻ ở nơi này đi.

“Xin Hoàng thượng cho thần thiếp mượn mười ly thủy tinh với một bình nước” tôi đứng dậy, cúi người nói

“Ly thủy tinh? Ly thủy tinh là cái gì?” Hoàng thượng còn chưa kịp mở miệng, Yên nhi đã vội hỏi

Tôi kinh hoàng, không lẽ ở đây họ không gọi là ly thủy tinh? Cố tỏ ra bình tĩnh, tôi cầm ly thủy tinh trên bàn lên “Chính là cái này đây!”

“Cái này gọi lưu ly bôi mà! Đây chính là loại tách tốt nhất ở hoàng cung. Tại sao hoàng tẩu lại gọi nó là ly thủy tinh?” Yên nhi tràn đầy nghi hoặc

“À, ta đã nhớ lầm rồi, ta còn tưởng rằng cái này gọi là ly thủy tinh chén!” không muốn tiếp tục nói đến đề tài này, ta xoay người “Hoàng thượng có thể ban cho thần thiếp những thứ này chứ?”

“Kêu biểu diễn, thì lại đi lấy lưu ly bôi, thật không biết là muốn làm cái gì nữa đây ...” Mai phi ở bên cạnh buông lời bắt măn

Không để tâm đến sự vô lễ của Mai phi, Hoàng thượng cũng không mở miệng trách phạt. Mà người chỉ chăm chú tò mò nhìn tôi, giống như đang tìm thứ gì trên người tôi vậy. Nhìn thấy tôi đang đỏ mặt xấu hổ hoàng tổ mẫu lên tiếng giải vây “Hoàng thượng, hãy mau đồng ý với Nguyệt nhi đi, ai gia cũng muốn xem cuối cùng là như thế nào”

“Dạ, hoàng tổ mẫu!”

“Người đâu, lấy mười cái lưu ly bôi cùng với một lọ nước cho Bạng phi nương nương!”

* * *

30. Chương 30: Bôi Khúc

Chỉ trong chốc lát, đã có tiểu thái giám đem mười cái lưu ly bôi đến. Tôi bày tất cả ra bàn, ánh mắt mọi người đều kinh ngạc đổ dồn vào tôi. Tôi lấy nước đang đựng trong ấm trà theo thứ tự từ phải sang trái, đổ vào mười ly thủy tinh đang nằm theo hàng dọc, tùy ý mà cho vào không quan tâm đến nhiều hay ít. Tôi lấy một đôi đũa, nhẹ nhàng gõ vào mỗi cái ly một cái, không ngờ lưu ly bôi lại có âm điệu tốt như vậy, so với âm thanh tôi từng nghe từ ly thủy tinh thì hay hơn nhiều. Lấy ấm trà, tôi đem nước trong ly thêm thêm giảm giảm, cho đến khi tôi cảm thấy tốt nhất mới thôi.

Sau khi thấy âm điệu của tất cả đã ổn, hai tay tôi giữ yên ngẩng đầu lên nhìn bao quát một vòng, trên mặt mọi người đều hiện lên vẻ hoài nghi. Bốn người kia lại còn có thêm vẻ khinh蔑. Tôi không để tâm đến, tay bắt đầu diễn tấu giai điệu quen thuộc của tôi, “Chớp mắt đã ngàn năm” **

Thanh âm thanh thúy, mới đầu có chút đứt quãng dần dần cũng trôi chảy hơn, rồi biến thành một giai điệu hoàn chỉnh. Tôi không nghĩ bản thân lại có thể nhớ kỹ từng âm sắc, lại càng không nghĩ đến lưu ly bôi lại tạo ra thanh âm như vậy, thật không khác gì thanh điệu từ một cổ tranh ***

Đến đoạn cuối của bài nhạc, tay trái của tôi dừng lại, tay phải đưa cao lên lần lượt gõ nhanh một vòng tất cả ly, tạo ra âm điệu kết thúc...

Khi đã dừng tay, tôi nhìn lên thì bắt gặp ánh mắt ngạc nhiên của mọi người. Tôi biết bản thân đã làm rất tốt. Vẻ mặt Yên nhi hào hứng vô cùng, cũng cầm lấy một đôi đũa gõ thử vào ly thủy tinh trên bàn. Nhưng

lại chỉ có những tiếng bang bang vang lên. Sau nhiều lần làm không được, vẻ mặt muội ấy bắt đầu dần dần buông chiếc dưa trong tay xuống, chạy đến nắm lấy tay tôi.

“Hoàng tẩu, người đã làm như thế nào vậy ?” vẻ mặt nàng nện cầu khẩn

“Rất là đơn giản, chỉ cần để tâm lòng trải theo giai điệu, rồi luyện tập nhiều lần nhất định sẽ làm được!” tôi cười cười nhìn vẻ mặt bất mãn cùng khao khát của Yên nhi, tôi tiếp tục nói “Lúc đầu ta cũng không làm được, sau đó do thường xuyên chơi đùa thường xuyên luyện tập với đám bạn cùng phòng, từ từ mới được như vậy!” (ô ô ô, tỷ nói hớ roài kìa)

Nhớ tới cuộc sống ở ký túc xá trước đây, mặc dù rất khó nhọc, nhưng mà có rất nhiều bạn bè bên cạnh, giống như trong cuộc sống tầm tối xuất hiện ánh mặt trời vậy. Nghĩ đến trò này trước đây chúng tôi đã từng cùng nhau chơi đùa, tôi không kiềm được nói ra, đây là lần đầu tiên kể từ khi đến đây tôi lại hoài niệm chuyện xưa nhiều như vậy “Nghĩ lại trước kia, khi ở ký túc xá, ta thường xuyên chơi trò này với bạn cùng phòng. Chúng ta lấy rất nhiều cái lý, tạo ra rất nhiều âm thanh khác nhau. Sau đó thì sẽ thi đấu với nhau, xem ai là người gõ hay nhất, xem ai có thể tùy tâm sở dục tấu ra một khúc nhạc hay! Còn nhất định nghĩ ra cách trừng phạt khi thi đấu nữa...”

Say mê trầm tư nói chuyện của mình, tôi hoàn toàn không chú ý đến mọi người xung quanh đang kinh ngạc nhìn mình. Càng không chú ý đến, bản thân đã bắt tri bắt giác nói đến những từ mà ở thế giới này họ chưa từng nghe qua ...

Yên nhi liền nghi hoặc hỏi tôi “Ký túc xá? Bạn cùng phòng? Là cái gì vậy?”

“Không có gì, sau này ta sẽ dạy cho muội. Đừng hỏi nữa. Hoàng tẩu sẽ biểu diễn ảo thuật nhỏ cho muội xem!” tôi dĩ nhiên biết họ không biết trò này. Nhưng lại không nghĩ đến tôi lại nói ra một từ mới lạ mà không ai biết.

“Ảo thuật? Ảo thuật là cái gì? Hoàng tẩu, người nói nhanh đi, muội muốn biết đó là gì!”

A a a chương này ngắn thật là ngắn ~~~~~ hơi shock

** xem lại chương 21

***đàn tranh cổ

31. Chương 31: Ảo Thuật

“Ảo thuật? Ảo thuật là cái gì? Hoàng tẩu, người nói nhanh đi, muội muốn biết đó là gì!”

“Đúng vậy, Nguyệt nhi, con mau nói đi, ai gia cũng không biết nữa!” lần này không chỉ có Yên nhi nghe được, mà ngay cả hoàng tổ mẫu cũng hoài nghi hỏi

“Bẩm hoàng tổ mẫu cùng mẫu hậu, đó là cái tên do trước kia Nguyệt nhi cùng bằng hữu đã nghĩ ra. Hoàng tổ mẫu đợi Nguyệt nhi biểu diễn xong, người sẽ hiểu thôi!” tôi lau mồ hôi đang đổ trên trán, nghĩ cách chuyển sự chú ý của họ sang việc khác

Tôi quyết định không nói gì nữa, khẳng định bản thân không thể giải thích rõ được, càng giải thích sẽ càng lộ ra nhiều sơ hở mà thôi.

Tôi không chú ý đến từ khi bắt đầu diễn tấu, Hoàng thượng vẫn nhìn tôi chăm chú không rời mắt, giống như đang tìm thứ gì trên mặt tôi vậy... (sắc lang mà tỷ)

Bảo người lấy cho tôi một tờ giấy viết dày, tôi cầm lấy một cái lưu ly bôi trống rỗng “Mọi người nhìn cho kỹ !” vẻ mặt tôi tươi cười, đi đến chính giữa mọi người, mạnh mẽ trấn tĩnh bản thân, nhìn mọi người cũng không còn chú tâm đến những lời vừa rồi tôi thả lỏng tâm trạng một chút, xem những người trước mặt như là tàng hình.

“Mọi người nhìn kỹ rồi chứ, ta bắt đầu đây!” đưa cái ly đi vòng một lượt trước mặt bọn họ, sau đó tôi đem cái ly đặt lên trên bàn. Tôi cũng ngồi xuống, sau đó tôi để cái ly nằm xuống trong tờ giấy “Ta bây giờ sẽ dùng tờ giấy này để bọc lấy cái tách!” vừa nói tôi vừa cuộn tờ giấy lại, cái ly đang ở trong tờ giấy ...

“Mọi người xem đây!” tôi cầm cái ly đang được bọc trong tờ giấy lên không trung cho họ nhìn “Mọi người đã nhìn rõ, cái bôi còn đang ở đây có đúng không ?” tôi cười nói

“Đương nhiên là ở đó, thật sự là đồ ngốc!” Mai phi không đồng tình lên tiếng, nhưng cũng không có chút gì ảnh hưởng đến tôi.

Ta cầm cái ly để lại trên bàn “Mọi người nhìn cho tốt, bây giờ ta sẽ làm cái bôi biến mất !” nói xong tôi ra vẻ huyền bí thổi vài vào cái ly trước mặt, sau đó cầm nó lên trên tay, nhẹ nhàng mở tờ giấy ra, nhưng chỉ còn lại tờ giấy trắng còn cái ly thì đã biến mất...

“Hả? Cái bôi đâu rồi ? Hoàng tẩu ?” Yên nhi là người đầu tiên kêu lên vẻ mặt không tin, điều này càng làm cho tôi thêm phần tự tin. Thật không ngờ, kỹ thuật của tôi còn có thể bảo trì thuần thực đến vậy. Nhưng Hoàng thượng là người hiểu biết võ công nhất định không dễ qua mắt rồi.

“Ở chỗ này đây!” tôi cười, lấy cái ly vừa giấu dưới bàn ra

“Hả?”

“Đây là ảo thuật mà ta đã nói, vốn là thông qua một số kỹ xảo nhất định làm đồ vật biến mất. Nhưng chỉ là dùng thuật che mắt mà thôi, ta thừa dịp lúc mọi người không chú ý, lén đem cái bôi giấu dưới bàn!” tôi cười ngồi lại vào vị trí của mình

“Hoàng tẩu, muội cũng muốn học !” vẻ mặt Yên nhi thật là đáng yêu

“Được được, ta sẽ dạy cho muội!”

Xoay người lại cười nhẹ với mọi người, cúi người hành lễ dùng ánh mắt không chút sợ hãi tôi nhìn Hoàng thượng nói “Thần thiếp đã bêu xấu!”

“Bằng phi miễn lễ, đêm nay nàng thật đã giúp mọi người được mở rộng tầm mắt !” tiếng nói thản nhiên vang lên, thật nghe không ra là vui hay là buồn

“Nguyệt nhi, sau này có cái gì hay như vậy nhất định phải biểu diễn cho ai gia cùng mẫu hậu con xem nữa đó!” hoàng tổ mẫu vui thích kéo lấy tay tôi cười nói

“Dạ, hoàng tổ mẫu!”

Xem biểu diễn này nọ thêm được một hồi, cảm giác nhàm chán cũng nổi lên trong tôi, hơn nữa tôi cũng rất ít khi thức khuya như vậy.

Cuối cùng hoàng tổ mẫu trông có chút mệt mỏi, cùng mẫu hậu đứng lên “Hoàng thượng, các con tiếp tục xem đi, ai gia cùng mẫu hậu của con đi về trước !”

“Dạ, cung tiễn hoàng tổ mẫu cùng mẫu hậu!”

“Hoàng tổ mẫu, cho phép Nguyệt nhi tiễn người về !” tôi vội vàng đứng dậy. Nói thật, tôi cũng đã rất mệt, không còn sức để chú ý đến những ánh mắt xung quanh đang nhìn tôi

“Nguyệt nhi, con cứ ở lại bên Hoàng thượng xem ca vũ đi. Ai gia cùng mẫu hậu của con đi về trước !” không nghĩ rằng người lại cự tuyệt tôi như vậy

“Dạ, cung tiễn hoàng tổ mẫu cùng mẫu hậu!”

32. Chương 32: Rời Khỏi

“Dạ, cung tiễn hoàng tổ mẫu cùng mẫu hậu!”

Tôi chỉ đành ngồi xuống. Bất đắc dĩ nhìn chằm chằm những người trước mắt còn đang không ngừng biểu diễn. Xem đã lâu như vậy, thật không biết bọn họ đang nghĩ gì hay là thật sự có hứng thú như vậy, thỉnh

thoảng lại truyền ra tiếng cười liên tục. Mà tôi lại chỉ có thể ngồi một bên yên lặng, cầu khẩn kết thúc nhanh lên...

Có thể đã nhìn thấy vẻ bất đắc dĩ của tôi, Yên nhi nhẹ nhàng kéo tay áo tôi “Hoàng tẩu thấy mệt rồi sao? Muội giúp hoàng tẩu rời khỏi”

Chứng kiến vẻ mặt nghi hoặc của tôi, tôi liền nghe thấy tiếng của muội ấy “Hoàng huynh, Yên nhi mới vừa trở về, có chút mệt mỏi nên xin về nghỉ ngơi trước. Hoàng huynh cùng các vị nương nương cứ tiếp tục thưởng thức”

Sao muội ấy lại không giúp tôi vậy? Yên nhi này đang làm gì đây? Không để tôi có thời gian suy ngẫm, muội ấy đã lôi kéo tôi đứng lên “Hoàng huynh, đi một mình về cung Yên nhi thấy sợ, hay là cho hoàng tẩu cùng đi với Yên nhi”

“Được rồi” tôi nghe thấy giọng nói của hoàng thượng ngày càng nhỏ “Người muội cũng đã kéo đi, ta còn có thể không đồng ý sao ? ...”

“Thật vậy sao? Có thể chứ?”

()

(Phượng Dương)

“Hoàng thượng, người xem tiết mục này là do tỷ tỷ cố ý vì Hoàng thượng mà chuẩn bị” thấy Băng phi đã rời khỏi, ta biểu lộ khuôn mặt tươi cười, nhưng trong lòng lại có chút suy tư. Không biết kế hoạch có thể thành công hay không? Bây giờ nhiệm vụ chính là phải ngăn chặn Hoàng thượng. Nghĩ vậy ta liền đưa mắt nhìn Lệ phi đang ngồi bên cạnh, vừa nhìn thấy ám thị Lệ phi lập tức lên tiếng

“Được, rất tốt!” vẻ mặt Hoàng thượng lạnh nhạt. Tại sao? Từ khi Băng phi rời khỏi, người giống như không còn chút hứng thú nào. Á ta ở đây thì mới có ý nghĩa hay sao? Bắt đầu từ khi nào người đã quan tâm đến ả, chú ý ả ? Lúc này những gì ả biểu diễn, thật là ngoài dự đoán của ta, ảo thuật mà ả nói mặc dù ta rất thờ ơ, nhưng trong lòng lại nhanh chóng không thể không bội phục ả...

Những gì trước mắt hầu như không thể tạo ra hứng thú cho Hoàng thượng. Người thờ dài, đem những âm điệu ôn nhu vút sang một bên tai, người đã từng yêu thích những giai điệu này. Nhưng bây giờ, sau khi nghe được những âm thanh do Băng phi tạo ra thì người lại không còn chút cảm giác nào với những thứ mình yêu thích trước đây nữa sao...

“Được rồi, Yên nhi cũng đã rời khỏi, các nàng cũng trở về nghỉ ngơi đi!”

“Nhưng mà Hoàng thượng...”

“Được rồi, lui về đi, đêm nay Trầm không ở lại tắm cung nào hết !” Hoàng thượng lạnh lùng cắt đứt lời nói mà không cần biết là ai, cũng không quay đầu lại mà đã rời khỏi

“Tỷ tỷ, làm sao bây giờ?” Mai phi cúi đầu hỏi nhỏ

“Xem tình hình này, chúng ta mau đi đến Lân thu cung xem qua một chút!” ta lạnh lùng nói với bọn họ

()

“Hoàng tẩu, người làm sao vậy?” Yên nhi dìu tôi trở về Lân thu cung, nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của tôi muội ấy liền hỏi

“Ta không có việc gì!” tôi miễn cưỡng cười một cái, tại sao lại mệt như vậy, giống như là...

Vừa nói tôi vừa tự bắt mạch cho mình, mạch tự ôn hào thông thả, không giống là bị bệnh, nhưng lại thấy khó chịu như vậy, chẳng lẽ tôi đã trúng độc ...

Đột nhiên, sau tấm màn trên giường hơi lộ ra một điểm màu xám làm cho tôi run rẩy, nghĩ đến những đoạn phim đã được xem trên TV, tôi chỉ có thể đoán hiện tại là một trong hai tình huống, một là vu oan giá họa, hai là muốn giết tôi... (hức, hồng rùi, mí con yêu tinh hại tỷ lắm quá)

Nhưng nếu như vậy thì phải làm sao, cuối cùng...

Yên nhi ở chỗ này, sẽ không liên lụy đến muội ấy chứ, hơn nữa nếu có việc gì tôi chạy thoát bằng cách nào... Liên tiếp nhiều vấn đề như vậy xuất hiện trong đầu tôi, làm tôi có cảm giác mí mắt càng ngày càng nặng...

“Hoàng tẩu, người làm sao vậy?” Yên nhi ân cần hỏi

“Yên nhi, ta không có việc gì, muội nhanh giúp ta đến chỗ hoàng tử mẫu!” tôi cúi đầu mở miệng. Yên nhi đi cùng tôi, hai chúng tôi sẽ an toàn hơn.

“Dạ, nhưng mà hoàng tẩu ...” Yên nhi nhìn ra vẻ khấn trương của tôi, vội vàng đỡ tôi rời khỏi. Lúc này cơ thể của tôi lại càng ngày càng khó khống chế, một chút khí lực cũng không có...

* * *

33. Chương 33: Trúng Kiếm

“Hoàng tẩu, thấy trong người thế nào?”

“Ta không có việc gì, chỉ sợ là đã trúng độc rồi. Yên nhi, muội dìu ta đi đến nơi đông người nhanh lên một chút!” tôi cúi đầu nói nhỏ, nhưng tôi không cần tận lực bây giờ tôi cũng đã yếu đến nói không nên lời.

“Được, muội dìu người đi!” vừa nói chuyện Yên nhi vừa đỡ tôi ra cửa lớn

Nhưng mà mới vừa đi được nửa đường, tôi đã tràn đầy uể oải ngồi phịch xuống mặt đất, chẳng lẽ đêm nay tôi bắt buộc phải ở lại đây...

“Hoàng tẩu, hoàng tẩu, người sao rồi?” Yên nhi vội vàng hỏi, đột nhiên có tiếng xé gió “Có người!”

Muội ấy sợ hãi hô to “Người đâu!” nhưng mà Yên nhi đã quên mất, nơi này là Lãnh thu cung, người ở đây không nhiều. Hơn nữa, hoàng thượng cũng không có phái người đến bảo vệ. Mà thị vệ trong cung, lúc này hẳn là vừa đúng lúc đang đổi gác. Nghĩ vậy, tôi ngược lại có cảm giác kẻ kia đến đây để giết tôi càng cao...

“Yên nhi, chúng ta đi nhanh lên, nơi này không an toàn!” tôi dùng hết sức cố gắng đứng lên để bước đi. Lấy trâm cài tóc trên đầu xuống, mạnh bạo đâm một vết vào đùi mình, cố gắng giữ lại chút tỉnh táo cho bản thân.

“Hoàng tẩu, sao người lại...”

“Không sao! Yên nhi, chúng ta mau đi đến nơi đông người nhanh lên!”

Thật không nghĩ tới, ngay lúc chúng tôi vừa bước ra khỏi Lãnh thu cung, trong nháy mắt một cơn gió lạnh đã lao đến ...

“Yên nhi, cẩn thận!” tôi biết mục đích của hắn là tôi. Tôi dùng hết toàn lực vội vàng đẩy Yên nhi ra, làm muội ấy ngã sang một bên. Còn tôi đang trở mặt nhìn thanh kiếm tiến thẳng về phía tôi. Bình thần nhắm hai mắt lại, cũng tốt, như vậy mọi chuyện có thể chấm dứt tại đây ...

Không đau đớn, cũng không có chút lạnh giá nào, tôi cảm giác bản thân ngã vào một vòng tay rất ấm áp ...

“Hoàng huynh, người đã đến rồi! Mau bắt thích khách đi!” Yên nhi nhìn người đang ôm tôi nhẹ nhõm reo lên

Tôi vội mở hai mắt, thì nhìn thấy ánh mắt lo lắng của hoàng thượng. Sao người lại ở đây? Không phải người vui đùa với ...

“Nguyệt nhi, nàng sao rồi?” người sốt ruột hỏi khi nhìn tôi đã mở mắt, vẫn đang ngã vào lòng người.

“Thiếp không có việc gì, cảm ơn hoàng thượng!” tôi giãy dụa cố gắng đứng lên, nhưng trong người lại không còn chút khí lực nào lại ngã xuống. Hoàng thượng vội vàng ôm tôi lại. Nhưng ngay lúc đó ánh mắt kia đang nhìn tôi quan tâm lo lắng, thì tôi nhìn thấy một ánh sáng kim loại đang hướng thẳng về phía chúng tôi. Tôi cố sức đẩy hoàng thượng ra phía sau, dùng thân mình chặn thanh kiếm kia lại.

“A” thanh kiếm vừa rút ra, trước ngực tôi máu đã phun ra thấm ướt lớp vải áo, nhất thời không chống đỡ nổi tôi ngã xuống...

(Huyền Hương Thụy)

“Bắt lấy hắn!” ta giận dữ hét lên, sau đó có tiếng chân vội vàng của rất nhiều thị vệ truy đuổi tên thích khách kia, hắn thấy vậy cười lạnh một cái rồi tự vận ...

“Hoàng tẩu, hoàng tẩu!” Yên nhi nhìn thấy Băng phi hôn mê vội vàng chạy đến

“Mau truyền thái y!” ta quát lớn

“Nguyệt nhi, nàng nhất định phải cố chịu đựng, nhất định không được có chuyện gì ...” ta lo lắng nhẹ nhàng đặt nàng nằm xuống giường, rồi vội nắm lấy bàn tay đang tái nhợt kia.

Từ khi nàng rời khỏi, ta đã bất tri bất giác đi đến nơi này. Lại không nghĩ rằng sẽ chứng kiến nàng bị ám sát . Nếu không phải bởi vì lo lắng cho thân thể đang suy yếu của nàng, làm cho bản thân ta phân tâm, thì chuyện này đã không xảy ra...

“Hoàng huynh, người đừng lo lắng quá. Hoàng tẩu sẽ không có việc gì đâu!” Yên nhi cũng đang rất lo lắng, nhưng nhìn thấy ta như vậy nên cố gượng lên tiếng an ủi

“Thái y, Băng phi sao rồi ?”

“Tâu hoàng thượng, vết thương của nương nương cũng không có gì lo ngại, tuy nhất kiếm hơi sâu nhưng may mắn là không đâm trúng tử huyệt. Chỉ có điều nương nương hiện tại đang trúng độc, cho nên vẫn chưa thể tỉnh lại. Xin hoàng thượng cho lão thần chút thời gian, để lão thần tìm thuốc giải...”

“Băng phi thật sự sẽ không có việc gì? Nếu Băng phi có điều gì không hay xảy ra, các người hãy mang đầu đến gặp trẫm!” ta lạnh lùng lên tiếng, làm cho tất cả bọn họ đều run rẩy sợ hãi

34. Chương 34: Bị Thương

(Huyền Hương Thụy)

“Băng phi thật sự sẽ không có việc gì? Nếu Băng phi có điều gì không hay xảy ra, các người hãy mang đầu đến gặp trẫm!” ta lạnh lùng lên tiếng, làm cho tất cả bọn họ đều run rẩy sợ hãi...

Không ngờ trong tình huống nguy hiểm như vậy, nàng đã chịu một kiếm thay ta . Dù thanh kiếm không gây thương tổn xác thịt ta, nhưng hiện tại nó đã đâm vào tim ta một nhát...

“Hoàng thượng, đã một đêm con không nghỉ ngơi rồi. Mau về tắm cung của con đi, nơi này có bọn cung nữ chăm lo rồi!” thái hoàng thái hậu thương cảm nói . Người hiện tại đang rất bất ngờ, không nghĩ đến có kẻ dám đến đây ám sát. Người không dám tưởng tượng, nếu thanh kiếm đâm vào người ta thì mọi việc sẽ như thế nào. Trong lòng người không khỏi đối với Lãnh Tâm Nguyệt có vài phần cảm tạ , cũng không khỏi lo lắng đau lòng ...

“Hoàng tổ mẫu, tôn nhi không thấy mệt. Nguyệt nhi chính là vì con nên mới bị đả thương. Con muốn ở lại đây chờ nàng tỉnh lại!”

“Hoàng thượng, con ở chỗ này càng khiến bọn họ phân tâm không thể chữa trị cho Nguyệt nhi. Nếu như con thật sự muốn tốt cho Nguyệt nhi , thì hãy mau tra ra ai là chủ mưu đứng sau việc này!”

“Dạ, tạ ơn hoàng tổ mẫu đã nhắc nhở!”

(Phượng Dương)

Ở trong Phượng dương cung, ta đang rất lo âu. Không ngờ đến kết quả này lại xảy ra, hoàng thượng bỗng nhiên đến nơi của ả, lại còn Yên nhi nữa...

Thật sự là bất lợi cho kế hoạch của ta mà. Lúc đứng ở góc khuất chứng kiến toàn bộ, cũng may ta cùng các tỷ muội vội rời khỏi đó kịp thời, nếu để hoàng thượng nhìn thấy thì sẽ rất phiền phức...

Tên đó cũng đã chết, nhất định không thể liên lụy đến ta. Về phần tên thái giám kia, xem ra cũng không nên giữ lại...

“Đau quá! !” không biết đã qua bao lâu, tôi cố gượng ngồi dậy, nhưng trên người lại truyền đến một cảm giác đau đớn làm cho toàn thân không dám cử động

“Tiểu thư, cuối cùng người cũng đã tỉnh dậy!” Lan nhi sốt ruột đỡ tôi ngồi dậy

“Lan nhi, ta làm sao vậy? Đau quá!” tôi thều thào nói

“Tiểu thư, người bị thương, đã hôn mê hai ngày rồi! Rốt cục cũng đã tỉnh!” Lan nhi vừa nói vừa hô lớn ra bên ngoài “Nương nương đã tỉnh, Tử nhi mau đi bẩm báo cho hoàng thượng!”

“Hoàng thượng? Tại sao phải nói cho hoàng thượng?” tôi khó hiểu

“Tiểu thư, mấy ngày qua hoàng thượng đều ở bên cạnh tiểu thư, người vừa mới rời khỏi. Trước khi đi có ra lệnh, tiểu thư tỉnh dậy thì phải lập tức đến báo cho người!” Lan nhi mở miệng giải thích

“Lan nhi, đỡ ta rời khỏi giường, trên người ta rất đau!” tôi giãy dụa đứng lên, nhưng ngực trái lại đau đớn làm cho tôi không nhận được đành lên tiếng

“Tiểu thư, người hãy nghỉ ngơi cho thật tốt, trên người có thương tích, không nên...”

“Không có việc gì, ta không thích nằm mãi trên giường, mau giúp ta thay quần áo, ta không có việc gì!” tôi cười cười

“Nhưng mà. . .” Lan nhi đang định từ chối, liền bị tôi cắt ngang

“Không có việc gì, Lan nhi, mau nghe lời ”

Lan nhi chưa kịp đỡ tôi rời giường, hoàng tổ mẫu đã bước vào phòng

“Nguyệt nhi, khá hơn chút nào chưa?”

“Tạ ơn hoàng tổ mẫu đã quan tâm, Nguyệt nhi đã tốt hơn nhiều” tôi định bước xuống giường hành lễ đã bị người cản lại.

“Hoàng tẩu, người thật đúng là làm muội lo lắng muốn chết. Thật khó khăn lắm muội mới có được hoàng tẩu tốt như vậy...” Yên nhi đột ngột nhào vào trong lòng tôi, dù cảm thấy vết thương có chút đau đớn nhưng tôi cố gắng nhịn, tôi không muốn làm Yên nhi lo lắng tự trách. . .

“Ta không có việc gì, muội yên tâm đi, ”

“Nguyệt nhi, nàng có phải cũng nên ôm Trầm một cái hay không...” một tiếng nói mang âm điệu làm nũng vang lên, tôi ngẩng đầu lên thì thấy hoàng thượng đã vào từ khi nào..

“Hoàng thượng...” tôi cúi đầu ngượng ngùng

Hoàng tổ mẫu đưa mắt nhìn đánh giá hoàng thượng và tôi một chút, rồi người cười nói “Yên nhi, chúng ta nên rời khỏi đây. Để hoàng tẩu của con có thể nghỉ ngơi, nơi này đã có hoàng huynh của con rồi ”

“Dạ! Hoàng huynh không được đối xử không tốt với hoàng tẩu! Nếu không, muội không bao giờ tha cho huynh ...” Yên nhi tỏ vẻ hung dữ nói, rồi theo hoàng tổ mẫu rời khỏi

“Tiểu thư, thuốc đã tới ”

“Đưa cho ta ” hoàng thượng bỗng lên tiếng

* * *

35. Chương 35: Nghe Lén

“Nguyệt nhi, mau nằm xuống, thân thể nàng còn chưa khỏe hẳn ” sao lại ôn nhu đến vậy

“Hoàng thượng?”

“Mau, lại không nghe lời nữa rồi?”

Không có cách nào, tôi chỉ đành nằm xuống

“Lan nhi, đem thuốc đưa cho trẫm” tôi nhìn người cầm chén thuốc, chẳng lẽ là muốn dứt thuốc cho tôi?

“Lui xuống hết đi ”

Cái gì? Người?

Nhìn người đem muỗng thuốc thổi nguội , rồi đưa đến miệng tôi “Nguyệt nhi, mau uống thuốc ”

Vừa ngửi thấy mùi thuốc tôi liền nhanh chóng lắc đầu. Mặc dù tôi học trung y, nhất nhất định tôi có thể uống trung dược, tôi trời sinh đã rất sợ đắng ...

“Làm sao vậy? Nguyệt nhi thông minh mà, không uống thuốc làm sao có thể khỏe lại được đây?” người xem tôi là con nít hay sao

“Thiếp không uống, thiếp sợ đắng...” tôi rụt rè nói ra nguyên nhân

“Thật không nghĩ tới, nàng như vậy mà lại sợ đắng?” vừa nói người vừa cười lớn

“Sợ đắng thì đã sao, có cái gì buồn cười” không nhịn được tôi tức giận

“Thật sự sợ đắng sao?”

“Đúng, thiếp không uống có được hay không?”

Tôi nhìn thấy trong nháy mắt trên mặt người có chút thay đổi , nhãn mặt nhíu mày , rồi sau đó đột nhiên cầm chén thuốc uống “Hoàng thượng? Người. . .”

Cũng không nghĩ đến người lại kéo lấy người tôi, mạnh mẽ đem thuốc trong miệng truyền hết vào miệng tôi, không còn cách nào tôi đành phải nuốt xuống, thật là đắng mà..

“Trẫm cũng đã uống cùng nàng, không cho phép nàng nhổ ra ” nhìn thấy tôi đang muốn nôn, người vội nói thêm “Người đầu mau đem đồ ngọt đến cho nương nương ”

Trời ạ, đầu tôi có phải có vấn đề rồi hay không?

Hoàng thượng sao lại ôn nhu như vậy ? Lại còn là với tôi ? Đáng lẽ ra phải là đám nương nương kia chứ , tôi không phải chỉ là một phi tử bị đá vào lãnh cung thôi sao.

.....

.....

Nửa tháng sau

“Nguyệt nhi, thế nào rồi? Còn đau nữa không?” giọng nói ôn nhu này chính là thái độ của hoàng thượng đối với tôi bây giờ. Tôi cũng không hẳn là đã động tâm, nhưng quả thật trong lòng bất tri bất giác lại có khát vọng muốn nhận được sự quan tâm này.

“Đã tốt lắm rồi, bây giờ cũng không còn đau nữa, tạ ơn hoàng thượng!”

“Vậy là tốt rồi, nhưng mà người đã thương nàng, Trẫm vẫn chưa tìm ra...”

“Hoàng thượng, xin người đừng tra xét nữa, thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện! Dù sao bây giờ Nguyệt nhi cũng đã không có việc gì rồi. Hoàng thượng cũng đừng truy cứu nữa !” tôi vội vàng cắt ngang.

Trên thực tế, tôi cũng không muốn biết, trong cung này có biết bao nhiêu sự thật được phơi bày, bao nhiêu thì bị chôn vùi dưới lớp đất của thời gian...

Kể từ sau việc vừa rồi, hoàng thượng phái rất nhiều người đến bảo vệ tôi. Mà người cũng rất thường xuyên đến đây, nhưng chưa bao giờ miễn cưỡng tôi. Chỉ là cùng tôi trò chuyện, dù ngẫu nhiên qua đêm ở chỗ này thì cũng như lần trước, nhưng người được ngủ giường lại là tôi...

Dần dần tạo thành thói quen. Mấy ngày qua người không đến, trong lòng tôi đột nhiên lại có một khoảng trống...

Thời gian gần đây, người hình như có chút rầu rĩ không vui...

Đã qua hai ngày, không thấy bóng dáng hoàng thượng, trái tim của tôi có chút nhớ mong. Tối đến, trong lòng lại có chút cô đơn, không biết hoàng thượng đang làm gì? Nghĩ vậy, tôi gọi Tử Nhi dẫn đường cho tôi đến Huyền thanh Cung, nghe các vị công công nói, mấy ngày nay hoàng thượng vẫn ở đó, hình như là không có rời khỏi...

“Ái khanh, người nói chuyện này nên giải quyết như thế nào bây giờ? Nếu một khi Kiêu kỳ hầu thật sự tạo phản, chúng ta ...”

“Hoàng thượng, việc này sợ rằng chỉ có thể là... quân đội của chúng ta cùng lương thảo đều rất sung túc, chỉ có điều người cầm binh...”

“Hoàng thượng, xem ra hay là nên bàn bạc kỹ lại lần nữa”

Tôi vừa bước đến ngoài cửa, những câu nói không rõ ràng vô ý truyền vào tai, hình như hoàng thượng đang thương lượng quốc gia đại sự. Trách không được nơi này không có một bóng người...

Đang do dự, nhắc chân muốn rời khỏi, thì một cây bút lông từ bên trong bay vù ra làm tôi hốt hoảng vội tránh né. Nhưng cây bút lông đã đánh mạnh vào trên cánh tay, tôi không nhịn được rên lên... mất đà ngã về phía sau...

Trong lòng nghĩ đến lần tiếp xúc thân mật với mặt đất này nhất định sẽ rất đau đây. Xong trong khoảng khắc nháy mắt này, tôi lại có cảm giác rơi vào vòng tay ấm áp của một người nào đó ...

* * *

36. Chương 36: Giải Thích

Kinh ngạc giật mình tôi vội ngẩng đầu lên, chính là khuôn mặt rất quen thuộc với tôi, ánh mắt lại rất ôn nhu nhìn tôi. Lấy lại bình tĩnh, tôi quỳ nhanh xuống đất “Thần thiếp không biết hoàng thượng đang bàn chuyện quan trọng, làm ảnh hưởng đến hoàng thượng, thần thiếp...”

“Được rồi, ái phi mau đứng lên đi, trẫm không trách tội nàng đâu ...” vừa nói người vừa nâng tôi dậy “Đúng rồi lúc này trẫm khá nặng tay... Nàng thấy thế nào, trẫm lập tức truyền thái y...”

Trên cánh tay trái đã bắt đầu ứa máu “Hoàng thượng, không cần phiền phức, thần thiếp thật sự không sao, bất quá chỉ cắt trúng da thôi” tôi cự tuyệt. Nói thật, là rất đau

“Thật không sao?”

Tôi dùng sức gạt đầu! Nhìn vẻ khấn trương trên mặt người. Tôi thật không hoa mắt nữa chứ. Hoàng thượng nắm tay tôi đi vào đại điện, rồi nhìn thoáng qua các vị đại thần đang đứng ở một bên phát tay “Các khanh lui xuống hết đi, ngày khác bàn tiếp”

“Dạ, Hoàng thượng”

Giữa đại điện rộng lớn chỉ còn lại có hai người chúng tôi, hoàng thượng ôm tôi đến ngồi ở ghế phía sau án thư, trên bàn có một tấm bản đồ đang mở ra. Rồi người thuận tay xé một miếng vải băng bó cho tôi

“Thật sự không cần truyền thái y sao?” người do dự nhìn tôi hỏi

“Thật sự không cần đầu hoàng thượng, vết thương ấy không có gì nghiêm trọng hết. Hoàng thượng, mấy ngày nay vì chuyện gì mà trong người rất phiền não !” tôi không nhịn được mở miệng. Quả thật tôi đã suy tư rất nhiều, tôi cũng có thể giả ngốc xem như không có việc gì, nhưng trong thâm tâm lại có chút cam tâm tình nguyện vì ai kia gánh chịu gian nan ...

“Không có việc gì, ái phi nghĩ nhiều quá rồi. Bất quá chỉ có vài chuyện trong triều mà thôi...” hoàng thượng nhú mày. Người đã không muốn nói, tôi cũng không muốn miễn cưỡng hỏi tiếp. Nhất thời không có chuyện gì để nói, tôi cúi đầu nhìn một chút vào bản đồ trên bàn. Chẳng lẽ có người muốn tạo phản sao ? Nhìn những địa danh trên bản đồ , rồi đến chỗ được khoanh vùng theo tôi đoán là nơi có ý định tạo phản ...

“Kinh thành, dễ thủ khó công !”tôi vô tình thốt ra, nghĩ đến trước kia tôi yêu thích không ít thứ , ngẫu nhiên trong số đó có một ít kiến thức về cách bài binh bố trận trong các bài học lịch sử ở trường...

“Sao? Nàng vừa nói cái gì?” hoàng thượng lập tức nghi hoặc hỏi tôi

“Kinh thành, dễ thủ khó công!” không chú ý đến vẻ nghi hoặc của người, tôi tiếp tục nói

“Sao nàng lại biết được việc này ? Nàng biết xem bản đồ sao ?” giọng nói của hoàng thượng có chút nặng nề

“Thần thiếp lẩm lời rồi” tôi đột nhiên ý thức được bản thân vừa lỡ miệng nói ra cái gì đó...

“Ái phi không nên tự trách. Nhưng làm sao ái phi lại cho rằng kinh thành dễ thủ khó công?”

“Việc này...”

“Có chuyện gì cứ nói, không nên câu nệ lễ nghi ”

“Ở trong bản đồ này, xung quanh kinh thành có sông núi bao bọc , nên rất dễ phòng thủ , nhưng nếu tấn công ra ngoài nhằm lúc địch mạnh ta yếu thì sẽ rất khó có đường tháo lui” dựa vào những bài học lịch sử trong đầu tôi nói ra suy luận của mình. Nói xong, trong lòng vẫn còn chút sợ hãi liếc nhìn hoàng thượng, hy vọng người đừng gán ghép tội danh gì đó cho tôi ...

“Ái phi nói rất đúng ! Nhưng gì ái phi vừa nói, làm cho trẫm suy nghĩ thông suốt được không ít việc !” không ngờ người không những không tức giận, mà còn ân cần nói với tôi những lời vừa rồi. Nhưng, tôi cảm nhận trong lòng người vẫn có chút hoài nghi tôi, chỉ là không muốn tra hỏi tôi mà thôi.

Bỗng, không nhịn được tôi ngáp một cái. Làm hoàng thượng nhìn tôi chăm chú “Ái phi đã mệt rồi sao, trẫm cùng nàng quay về Lãnh thu cung” nói xong người lại ôm lấy bả vai bế tôi lên.

“Hoàng thượng?”

“Không sao! Yên nào, nàng đang bị thương để trẫm bế nàng trở về...”

Nằm ở trong lòng người, cảm giác ấm áp thanh thần thoải mái lại quay trở lại trong tôi. Mí mắt không nhịn được khép vào nhau, mơ mơ màng màng, áp sát vào ngực người mà ngủ...

(Huyền Hường Thụy)

Tiểu yêu tinh kia, cứ thần nhiên như vậy mà thiếp đi, xem ra thật sự rất mệt mỏi rồi đây , nhưng sao nàng lại áp sát vào người ta mà cọ tới cọ lui ...

Nhẹ nhàng đặt nụ hôn lên trán nàng, nhìn nàng bây giờ lại càng ngày càng hấp dẫn ta...

Vừa rồi những gì nàng nói, trong câu từ đơn giản lại có thể đem thể cuộc phân tích rõ ràng. Nữ tử này , càng ngày càng...

* * *

37. Chương 37: Quá Vãng

(Huyền Hương Thụy)

Nhìn nữ tử đang ngủ say trên giường, bộ dạng bình thường lạnh lùng thờ ơ, bây giờ thì lại rất bình thản, thanh thoát không có chút vướng bận hồng trần, tựa như tiên tử hạ phàm. Yên lặng nhìn nàng, trái tim lại có cảm giác rất ấm áp ...

Những lời của nàng vừa mới nói, tài trí của nàng tuyệt đối không thua bất cứ nam nhân nào. Nếu như nàng nói thích ta, liệu ta có thể thật tâm đáp trả hay không ... nhưng mà ... (tên này ăn dưa bở nhiều quá)

Nàng không giống như các nữ tử khác. Không tranh sủng, không làm dáng, chỉ mong muốn có một cuộc sống đơn giản. Đối với tất cả mọi chuyện, đều có thể bình thản như vậy, lạnh nhạt như vậy...

Nhưng, khi nàng nhìn thấy nha hoàn của mình chịu khi dễ, liền biểu lộ vẻ đau xót, không nhẫn được đứng ra bảo vệ...

Nên... đến cuối cùng nàng vốn là nữ tử như thế nào! Thật là...

Cứ như vậy, ta bắt giác nắm lấy tay nàng, cảm giác được trong lòng rất thanh thản, lại có một phần cảm giác ấm áp của gia đình...

“Hoàng cung vốn là cung, không phải là nhà...” lời của nàng tại vang lên bên tai.

Nhà, đêm nay là lần đầu tiên ta cảm nhận được ý nghĩa của từ rất giản đơn đó...

“Tiểu thư, người đã trở về” một cung nữ mặc áo màu lam hốt hoảng quỳ xuống “Nô tỳ tham kiến hoàng thượng. Nô tỳ vô ý kinh động đến hoàng thượng, mong hoàng thượng thứ tội”

“Được rồi, mau đứng lên đi”

“Tạ ơn hoàng thượng!”

Cung nữ này hình như là do Nguyệt nhi mang vào cung. Như vậy nhất định cô nương ấy rất quen thuộc đối với Nguyệt nhi, hình như tên gọi là Lan nhi...

“Lan nhi, người là do nương nương mang vào cung?”

“Tâu hoàng thượng, nô tỳ đúng là theo nương nương tiến cung” nha đầu kia vẽ mặt hoảng sợ

“Người không cần sợ hãi. Người là người theo nương nương tiến cung, nên đương nhiên sẽ hiểu rõ nương nương. Trẫm chỉ là muốn biết một ít chuyện về nương nương mà thôi. Người cứ thành thật trả lời là được rồi”

“Dạ, hoàng thượng!”

“Người hãy kể lại cho trẫm biết cuộc sống trước đây của nương nương ở tướng quân phủ đi!” vừa nhìn Lan nhi ta lại vừa thấp giọng nghiêm túc nói “Trẫm muốn nghe lời nói thật”

“Dạ, hoàng thượng. Tiểu thư vốn là trưởng nữ của tướng quân địa trưởng, là do phu nhân hạ sinh... ”

Cùng với những gì Hình Ảnh điều tra không có gì sai biệt lắm. Bất quá, Lan nhi chỉ bỏ qua việc Nguyệt nhi tự sát mà thôi ...

Nhưng hình như nha đầu đó đang giấu diếm việc gì, hay là...

“Lan nhi, người cần phải nói cho cẩn thận. Nếu không... đừng tưởng rằng Trẫm không biết” ta nghiêm giọng nói

“Dạ, hoàng thượng. Nô tỳ thật không dám giấu diếm. Chỉ là ... trước khi vào cung tiểu thư đã từng tự sát. Sau khi tỉnh lại, tiểu thư đã mất đi trí nhớ, từ đó tiểu thư dường như đã thay đổi thành một người khác vậy.”

“Sao? Thay đổi thành người khác? Kể rõ chi tiết lại cho Trẫm nghe”

“Trước kia tiểu thư ở tướng quân phủ, khắp nơi đều bị mọi người khi dễ. Nên mới bắt đắc dĩ phải hủy dung nhan để bảo vệ tính mạng. Sau khi hoàng thượng hạ chỉ cho tiểu thư Lãnh gia nhập cung, nhị phu nhân không đành lòng cho nữ nhi của mình vào cung, mới áp bức tiểu thư thay thế. Tiểu thư không muốn vào cung, nên muốn dùng ba thước vải trắng tự kết liễu. Từ sau khi tiểu thư được nô tỳ cứu sống, thì đã quên tất cả chuyện trước kia, kể từ đó tiểu thư cũng đã thay đổi rất nhiều. Không chỉ hiểu được rất nhiều đồ vật kỳ quái, còn thường xuyên nói những việc nô tỳ cũng không thể nào hiểu được. Nhưng mà tiểu thư không hề giống như trước đây, lúc nào cũng chỉ biết trốn tránh. Bây giờ nếu có kẻ dám chọc đến tiểu thư, người nhất định sẽ đánh trả. Hơn nữa đối đãi với hạ nhân rất là tốt. Cho nên tất cả mọi người ở Lãnh thu cung đều rất thích nương nường...”

Nàng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Làm cho nàng trở thành người không tầm thường như vậy, nhưng cũng chính vì nàng là như thế này mới làm cho ta thật sự động tâm...

Có lẽ, ta nên cùng nàng nói chuyện cho rõ ràng. Nàng là một nữ tử thích ngang hàng bình đẳng đương nhiên ta không thể ra lệnh như những người khác được rồi, nhớ lại lúc nàng nói đến sở thích này thật là làm cho ta tới bây giờ vẫn còn ngỡ ngàng...

* * *

38. Chương 38: Ôm Nhau Mà Ngủ

Trở người thức giấc, quần áo đang mặc trên người làm cho tôi có chút không thoải mái. Tôi từ trước đến giờ đều có thói quen mặc áo ngủ ngắn, như vậy mới không có trở buộc thật sự thoải mái. Sau khi đến nơi này, tôi cũng đã tự tay làm một bộ đồ ngủ để mặc vào buổi tối, so với áo ngủ ở thế giới kia cũng không khác bao nhiêu ...

Tôi rất tỉnh ngủ, dù đang ngủ rất say nhưng cũng rất dễ dàng tỉnh lại. Hiện tại, tôi cảm nhận hình như có thứ gì đang chạm vào tôi. Hơn nữa chưa thay y phục mà đã ngủ thật không thoải mái, làm cho tôi không khỏi mở mắt thức dậy ...

Bên giường, có người đang ngồi tựa vào thành giường ngủ thiếp đi, còn đang nắm tay tôi nữa. Là hoàng thượng??? Nhìn người ngồi ngủ như vậy, sao lại có một chút đau lòng...

Nhẹ nhàng đứng dậy, tôi dìu người lên giường. Sao mà lại nặng đến như vậy! Lại sợ đánh thức người, động tác chỉ có thể rất nhẹ, cố dùng hết sức của chín trâu hai hổ, thật vất vả mới có thể đỡ người lên giường. Sau đó lại cởi bớt quần áo giúp người, chỉ còn lại một lớp áo, tôi kéo chăn đắp cho hoàng thượng. Nhìn ra bầu trời thiên, bây giờ chắc đã quá nửa đêm...

Ngáp một cái, lấy tay xoa hai mắt, cơ thể thấy rất mệt mỏi. Nhìn kẻ đang ngủ say kia. Tôi không cam tâm đẩy kẻ ấy vào trong. Là giường của tôi, tại sao phải khổ nhọc nhường cho kẻ khác. Hơn nữa giường rất lớn, người nằm đó cũng đã ngủ thiếp đi, hẳn là không thành vấn đề ! (tỷ ngọc quá a, sắc lang thì seo mà lại hok có vấn đề j chứ, hức, hơn nữa, tỷ lại còn mặc áo ngủ thế kia thì)

Thay áo ngủ tự chế của tôi, rồi nằm xuống bên cạnh hoàng thượng. Thật sự là ngủ trên giường là tốt nhất, tôi hoàn toàn quên mất kẻ nằm bên cạnh...

Trên mặt thấy ngứa ngứa, không biết đã xảy ra chuyện gì. Thật là, còn chưa muốn thức dậy, tôi trở mình ngủ tiếp ... Hình như có vật gì đó lại ôm chặt lấy tôi. Thật là thoải mái, rất giống với con gấu bông lớn mà tôi thường ôm ngủ trước kia. Đến nơi này, khuyết điểm duy nhất chính là không gấu bông lớn để cho tôi ôm. Bây giờ thì có rồi, thật là mãn nguyện, tôi phần khích ôm thật chặt gấu bông dụi tới dụi lui...

Khoan đã... Có cái gì đó không đúng ...

Tôi vội mở mắt nhìn gấu bông mà tôi đang ôm Khuôn mặt của gấu bông nhìn tôi tràn đầy vô tội cùng sùng nịnh ... (Pig: tỷ a, e tình nguyện cho tỷ ôm nè, đừng ôm sắc lang a Bã tỷ: cơ mà ta lại thích sắc lang e ạ)

(Huyền Hường Thụy)

Mở mắt, thì thấy bản thân đang nằm trên giường, nhớ rõ tối hôm qua ta ngồi ngủ bên giường mà ...

Bên cạnh có người? Là nàng ? Chẳng lẽ là nàng đỡ ta lên giường ?

Sao... nàng đang mặc y phục gì vậy? Từ trước đến giờ ta chưa từng nhìn thấy? Chỉ thấy một vải mỏng màu hồng, từ trước ngực xuống đến đầu gối ? Không biết, là cái gì đây ...

Xem vẻ mặt lúc ngủ của nàng, như miếng ngọc đẹp gọn vài áng mây trắng trong xanh, không nhìn được ta hôn lên mặt nàng một cái...

Nàng đột nhiên trở mình, nằm sát vào người ta cọ sát tới lui, lại còn gắt gao ôm lấy ta, vẻ mặt rất hạnh phúc, nữ nhi này thật là muốn hành hạ ta sao ...

Chẳng lẽ nàng không biết bản thân đang chơi đùa với lửa? Ôm ta chặt như vậy, còn ở trong lòng ta cọ tới cọ lui, hình như là đang tìm tư thế thoải mái nhất...

Thật sự là không giống khuê nữ chút nào...

Cứ bị nàng ôm như vậy, cũng là một loại hưởng thụ, bất quá phải đè nén ngọn lửa trong người, chỉ cần có được cảm giác thanh thần khi có nàng là đủ rồi. Dùng tay ôm chặt lấy nàng, một mùi hương xao xuyên truyền đến, thân thể ấm áp càng thêm tựa sát vào ta, cảm giác thật là tốt...

Đột nhiên nữ nhân đang nằm trong lòng mở to đôi mắt đẹp mê hồn nhìn ta không chớp...

“Aaa....” tiếng hét sợ hãi trong nháy mắt thoát khỏi cái miệng xinh xắn kia. Rồi bàn tay ngà ngọc ấy bưng kín lại cái miệng đang mở lớn của mình. Ta bình thần thưởng thức, nhìn nàng dùng hết sức đẩy ta ra rồi nhảy xuống giường, lớp vải mỏng làm thân thể hoàn mỹ trước mắt lúc ẩn lúc hiện, tạo cảnh xuân làm xao lòng người ... (thể chưa động thủ seo sắc lang?)

Nàng nghi hoặc nhìn ta, rồi như nhớ ra nhanh chóng nhìn xuống thân người mình “Người mau quay mặt đi” nàng xấu hổ đỏ mặt dùng tay cổ sức che lấy trước ngực

Ta không khỏi cười rộ lên “Được, ta quay mặt đi rồi, nàng nhanh lên một chút...” thấy vẻ mặt bất lực của nàng, ta nhẹ nhàng quay đầu

Khuôn mặt của nàng đúng thật là phong phú, đủ mọi biểu cảm, nhưng cái nào cũng đáng yêu hết, ta phải từ từ khám phá mới được ...

* * *

39. Chương 39: Hoàng Thượng?

Trời ạ, chuyện gì xảy ra vậy nè. Vừa mở mắt ra, bản thân lại đang nằm trong lòng người khác, lại còn là tôi ôm chặt ôm hân nữa, sao lại làm ra chuyện dọa người như vậy ...

Đẩy tên ấy ra, tôi nhảy nhanh xuống giường, nhìn thấy hân trên người còn có quần áo, tôi thở dài một hơi nhẹ nhõm , may thật ...

Bảo hoàng thượng quay đầu đi , tôi nhanh chóng thay đổi quần áo, nhìn vẻ mặt bất cần đời kia lại còn có dáng vẻ sắc lang nữa... Tối hôm qua, vì thấy hân đáng thương nên tôi mới đem hân lên giường ngủ thật không nghĩ đến ... Đúng là dọa người... Sao lại có thể ngủ mê như vậy chứ ...

Thấy tên ấy vẫn còn đang nhìn tôi chằm chằm, gương mặt tôi ngày càng đỏ hơn. Trời ạ, hôm nay gặp ma sao, việc này sao lại xảy ra với tôi ... Nhưng nhìn ánh mắt người đó tâm lý ngoài sợ hãi ra còn chút gì đó hạnh phúc ... Mặc dù tên kia chỉ hơi đẹp trai thôi , mặc dù hân cùng tôi tuyệt đối không thể có quan hệ gì , mặc dù...

“Hoàng thượng, để thiếp hầu hạ người thay y phục ” vì cắt đứt những ý nghĩ xấu hổ kia, tôi vội lên tiếng

Mới sáng sớm, cô nam quả nữ ở chung một phòng, y phục lại không chỉnh tề, không xảy ra sự tình gì mới là lạ ...

“Bộ dạng của ái phi vừa rồi thật đúng là động lòng người!” lại còn dám trêu ghẹo tôi nữa

“Hoàng thượng! Xin người đứng lên ” tôi cắn môi nói , coi như không có nghe thấy gì ...

“Ha ha ha...” hần lại còn dám cười lớn nữa , đúng là muốn tức chết lão nương mà. Nếu biết mới sáng sớm đã gặp phải việc này, thì tối qua đã không rũ lòng thương người rồi, bây giờ còn bị chế giễu...

Thật sự là kêu trời, trời không thấu, kêu đất, đất không nghe mà...

“Tiểu thư, người rời giường rồi sao?” tiếng nói Lan nhi từ bên ngoài truyền vào

Tôi như tìm được cái phao cứu mạng , cười tươi lên tiếng “Lan nhi, người hầu hạ hoàng thượng thay y phục đi”

“Dạ, tiểu thư ”, Lan nhi vẫn gọi tôi là tiểu thư, đến hoàng thượng cũng đành cam chịu chấp nhận.

“Lan nhi, người đi xuống đi” tên kia lại còn dám ý kiến nữa chứ

“Sao?” tôi kinh ngạc nói

“Chẳng lẽ ái phi không có ý định giúp trẫm thay y phục?” vẻ mặt cười xấu xa

“Dạ, hoàng thượng” tôi xoay người nhìn Lan nhi nói “Người lui xuống trước đi ”

Tên hoàng thượng này , khẳng định là cố ý làm khó tôi đây mà. Thật là, sau này tôi tuyệt đối không mềm lòng nữa? Sau này...không được... tuyệt đối không thể có sau này ...

Vừa mới giúp hần gài đai lưng xong , hần lại đột nhiên ôm lấy tôi, dựa đầu vào vai tôi, hơi thở truyền vào tai. Cơ thể đột nhiên nóng lên, có chút không cam tâm, lại có chút thích thú, bị hần giam cầm như vậy tôi lại không thể phản kháng...

“Ái phi sáng nay thật là đặc ý” hần nói nhỏ vào tai tôi

Xong hết rồi, xong hết rồi, mặt khẳng định đang đỏ như ớt khỉ. Sau buổi sáng nay, tôi làm sao gặp người khác được , không bị đám phi tần kia đè chết mới là lạ... Sao tôi lại đáng thương như vậy...

Trời cao thật là bất công mà...

Có thể cảm nhận được tôi đang ngượng ngùng, hần buông tôi ra “Sau khi trẫm lâm triều sẽ trở lại tìm ái phi” nói xong lại còn nheo mũi tôi một cái, thật là tức chết người mà.

“Cung tiễn hoàng thượng” vừa nói xong câu đó tôi cảm thấy cả người nhẹ nhõm thoải mái trở lại. Nhưng lại không dám biểu hiện ra ngoài sợ ai kia nhìn thấy, tôi cúi người hành lễ không có chút dừng khí ngẩng đầu lên nhìn...

“Xem ra ái phi không muốn trẫm ở lại chỗ này ”

“Không phải” tôi vẫn cúi đầu đáp, không phải mới là lạ còn không đi nhanh lên định nói cái gì nữa đây...

“Không phải? Vậy lát nữa trẫm sẽ trở lại với ái phi” nói xong cười lớn rồi hần mới chịu đi ..

Mẹ ơi, ai có thể nói cho tôi biết, đến cuối cùng là chuyện gì xảy ra, số mạng của tôi thật sự thê thảm như vậy? ...

(Huyền Hương Thụy)

Bước ra ngoài , vẻ mặt ta tươi cười, tâm tình hiện nay đang rất tốt

Biểu hiện vừa rồi của nàng thật không nằm ngoài dự đoán của ta, để ta xem sau tối hôm qua nàng sẽ cho ta những kinh ngạc gì nữa đây...

Tâm trạng vui vẻ, ta không tự giác đi nhanh về hướng chính điện ...

* * *

40. Chương 40: Sầu? Cừu?

Vẻ mặt vừa nghiêm túc vừa lạnh lùng, nhãn mặt nhú mày , hình như có rất nhiều tâm sự ...

“Hoàng thượng, người làm sao vậy? Chuyện gì làm cho người mặt ủ mày chau như vậy ?” nhìn thấy hoàng thượng đã đến Lân thu cung rất lâu nhưng lại cứ như vậy không nói cái gì , tôi không nhịn được đành lên tiếng trước

“Ái phi...” vừa lên tiếng lại dừng lại trầm tư không nói tiếp. Có thể làm cho hoàng thượng phiền muộn như thế chỉ có thể là chuyện quốc sự rồi...

“Hoàng thượng, có phải là bởi vì Kiều kỳ hầu?” tôi do dự một hồi rồi nhỏ giọng nói, ánh mắt vẫn chăm chú quan sát biểu hiện của hoàng thượng, ai chẳng biết nói gần vua như gần cọp...

Tôi nhìn thấy trên mặt người hiện lên một tia kinh ngạc, trong nháy mắt lại mất đi nhưng hình như lại có chút tức giận, rồi trong chốc lát lại thành trầm tư , sau đó thay đổi thay đổi thành khuôn mặt tươi cười lại rất nghiêm túc nhìn tôi mở miệng

“Nguyệt nhi, trăm có câu này muốn hỏi nàng, nàng nhất định phải trả lời cho trăm biết ”

“Dạ , Nguyệt nhi tuyệt đối không có nửa câu dối trá” chứng kiến hấn địa nghiêm túc, nghĩ muốn vốn là đại sự, ta cũng thay đổi phó nghiêm túc...

“Nếu như... cha nàng tạo phản, nàng sẽ làm như thế nào?” trăm ngâm một hồi lâu người mới nói ra những lời này

“Cha thiếp ? Ở đây thiếp đâu có cha ?” tôi không suy nghĩ đã trả lời

“Sao? Nàng không cha? ...” thấy vẻ mặt khó hiểu kia nhìn tôi, tôi biết mình đã lỡ lời nói sai rồi, với thân thể này tôi vẫn còn có một người cha , tôi sao lại có thể lầm lẫn như vậy...

“Hoàng thượng thứ tội ” tôi vội vàng quỳ xuống, dám hí lộng hoàng thượng đây chính là khi quân đại tội ... có thể sẽ bị chém đầu, sao tôi lại ngốc đến như vậy..

“Ta không trách nàng, đứng lên nói tiếp đi” trên mặt hoàng thượng hiện lên vẻ nghi ngờ, đỡ tôi đứng dậy “Nhưng nàng phải cho ta một lời giải thích hợp lý ”

“Dạ, hoàng thượng! Hoàng thượng cũng đã biết, trước khi Nguyệt nhi vào cung đã bị mất trí nhớ. Nhưng đã từng nghe Lan nhi kể qua, sau khi mẫu thân qua đời tướng quân chưa từng đến nhìn qua thiếp lấy một lần. Lại chưa từng một lần thừa nhận thiếp là nữ nhi. Đến khi hoàng thượng tứ hôn, ông ta vì nữ nhi của nhị phụ nhân mới bức Nguyệt nhi vào cung... Tướng quân đối với thiếp sở tác sở vi, sao mà xứng làm phụ thân ? Đối với Nguyệt nhi mà nói, ông ấy căn bản không phải phụ thân của Nguyệt nhi . Từ Nguyệt nhi hiểu chuyện đến nay, sớm đã đã không có cha, từ lúc mẫu thân qua đời cha cũng đã không còn... Trên đời này , trừ mẫu thân đã đi qua thế giới bên kia, cùng Lan nhi ra, căn bản là không có ai đối xử tốt với Nguyệt nhi. Tướng quân phủ kia đối với Nguyệt nhi mà nói thật không có can hệ gì...” mặc dù dĩ vãng đó không phải là của tôi, nhưng thật không ngờ lúc này tôi lại bị ai như vậy, nghĩ đến thân thể của Lân Tâm Nguyệt, tôi thật không kiềm được nước mắt ...

“Nguyệt nhi, sau này có ta bên cạnh nàng rồi , ngoan, đừng khóc nữa...” nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt tôi, hoàng thượng ôm tôi vào trong lòng “Nàng yên tâm, từ đây về sau ta sẽ bảo vệ nàng! Sẽ không để cho nàng chịu bất kỳ tổn thương nào nữa...”

Những lời hứa như vậy thật sự làm người ta thấy rất ấm áp, cũng làm cho tôi dần dần bắt đầu không nữa...

“Hoàng thượng, người cuối cùng vì việc gì mà sầu não?”

“Nguyệt nhi, nếu như tướng quân thật sự tạo phản, nàng sẽ làm như thế nào?”

“Tâu hoàng thượng, mặc kệ ông ấy có phải phụ thân của thiếp hay không! Nguyệt nhi đều sẽ đứng bên cạnh hoàng thượng ”

“Tại sao?”

“Bởi vì hoàng thượng chính là người đứng đầu quốc gia . Nếu như tướng quân tạo phản, mặc kệ ông ấy có thành công hay không. Người chịu khổ vẫn là dân chúng. Hưng, dân chúng khổ, vong, dân chúng càng khổ. Nguyệt nhi không muốn nhìn thấy dân chúng chịu khổ...”

“Nguyệt nhi, nàng thật là rất thông tuệ?”

“Hoàng thượng, dân chúng cũng là người, cũng giống như thiếp đều là một sinh mạng, tất cả đều đáng quý. Mặc kệ là ai, cũng hy vọng sống tại một thời đại hòa bình , có một cuộc sống bình an , một khi ngọn lửa chiến tranh bùng nổ, như vậy thì...”

“Nguyệt nhi có tin tưởng trăm không ? Có nguyện ý cùng trăm cùng tiến cùng lùi?”

“Được, Nguyệt nhi nguyện ý cùng hoàng thượng, cũng xin hoàng thượng hãy tin tưởng Nguyệt nhi” tôi trịnh trọng đáp, mặc kệ thân phận gì , những lời vừa rồi của tôi đều là thật tâm...

Hoàng thượng gật gao ôm chặt tôi...

* * *

41. Chương 41: Bạch Y Nhân

“Vào buổi lâm triều sáng nay, trăm nghe được tin tức, Kiêu kỵ hầu cùng Tướng quân phủ kết làm thông gia. Ông ta đem con gái thứ hai, thứ ba hứa gả cho trưởng tử cùng thứ tử của Kiêu kỵ hầu. Hành động này rất có thể là ...”

“Thì ra hoàng thượng vì việc này mà lo lắng ... Chẳng lẽ Kiêu kỵ hầu thật sự muốn làm loạn?”

“Tình hình vẫn chưa nguy đến vậy. Bây giờ quốc gia đang thái bình thịnh trị, bọn họ vẫn chưa có động tĩnh rõ ràng gì, nhưng nếu cứ kéo dài từ năm này sang năm khác, ta không nghĩ bọn họ còn có thể ngồi yên chờ đợi ...”

Suy tư một chút, xem ra cả mấu chốt của cả thế cục đều là vị tướng quân kia, cũng chính là phụ thân của Lãnh Tâm Nguyệt...

“Hoàng thượng, không biết có thể tạo cơ hội cho Nguyệt nhi cùng Tướng quân gặp mặt hay không? Có lẽ ông ấy còn có thể nể tình mẫu thân mà dù sao Nguyệt nhi cũng nghe nói Tướng quân đối với mẹ của thiếp tình sâu nghĩa nặng”

“Nguyệt nhi muốn gặp Tướng quân?”

“Dạ, không biết hoàng thượng có thể chấp thuận được không?” tôi nhìn thấy người trăm tư một chút

“Vài ngày nữa, trong cung tổ chức đại yến. Đến lúc đó Nguyệt nhi hãy đến tham gia, cho dù có gặp mặt, cũng không có ai nghi hoặc...”

“Hoàng thượng, Nguyệt nhi còn có một chuyện muốn nhờ...” tôi quỳ xuống đất

“Nguyệt nhi mau đứng dậy, đứng lên rồi nói”

“Hoàng thượng, Nguyệt nhi cầu xin hoàng thượng âm thầm điều tra nguyên nhân mẫu thân thiếp qua đời. Còn có sự thật câu chuyện Nguyệt nhi làm cho nhị phu nhân bị sảy thai” tôi nhớ rõ những gì Lan nhi kể lại về nguyên nhân mẫu thân của Tâm Nguyệt qua đời, tình hình bệnh trạng đó làm cho tôi rất hoài nghi, kể cả việc nhị phu nhân sảy thai, khi đó Tâm Nguyệt chỉ mới có vài tuổi thôi làm sao có thể ... cho nên chỉ có thể là có người âm thầm giở trò... tôi phải giúp Lãnh Tâm Nguyệt đòi lại chút công đạo ...

Còn nữa, nếu như Tướng quân biết được việc này, có thể ông ta sẽ lưu tình mà không ...

“Nguyệt nhi, ý của nàng là?”

“Hoàng thượng, nếu như Nguyệt nhi đoán không sai, cái chết của mẫu thân nhất định không phải đơn giản, nếu như vậy thì ... tướng quân sẽ không ...”

“Nguyệt nhi, nàng càng ngày càng thông minh rồi đó. Cứ như vậy, Kiều kỳ hầu cũng không đáng để ta lo lắng... Nàng đã nói đến những điều mà ta không nghĩ đến” vẻ mặt hoàng thượng vui mừng ôm lấy tôi (cứ sơ hở 1 chút là lại giở trò)

“Nguyệt nhi tạ ơn hoàng thượng đã khen! Thật ra, Nguyệt nhi cũng không muốn khơi lại chuyện cũ, chỉ là vì tình hình cấp bách đành phải... trị ngọn không bằng trị gốc, mong rằng có thể bảo vệ thái bình thịnh trị của quốc gia! ...”

“Ta thật hy vọng Nguyệt nhi sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh ta, vì ta mà phân ưu!”

Tôi không trả lời, chỉ là tựa vào trong lòng người khẽ gật đầu...

Mưa phùn vừa qua, cả ngự hoa viên đều tươi tắn hẳn lên. Tôi không mang theo bất cứ nô tài nào, một mình đi dạo ngự hoa viên ...

Tôi chợt phát hiện ở một góc khuất có một cái hồ xanh trong, cảnh đẹp như vậy tại sao trước kia lại không phát hiện! Nhìn dòng nước chảy róc rách từ hòn non bộ hòa vào dòng nước xanh biếc trong hồ, tâm trạng đột nhiên vui vẻ, tôi thoải mái cười tươi ...

Tôi cởi giày, nhún nhẹ chân xuống thử chút nước, cũng không lạnh lắm, hồ cũng không sâu. Tôi cười nhẹ đưa đôi chân trần vào trong nước, cảm giác được nước mềm mại uyển chuyển bao lấy chân tôi, không biết vì sao tâm tình lại rất phấn khích ...

Nhớ tới lúc trước, tôi đã từng nhảy vào đài phun nước để nhảy múa, mặc dù bản thân không có chút kiến thức nào về nhảy múa, nhưng cứ như vậy mà nhảy không biết chán...

Nước ở nơi này thật là trong suốt. Không nhìn được, tôi kéo quần áo lên nhảy vào giữa hồ, nước bắn lên tung tóe, gợn sóng sủi bọt bao lấy chân tôi. Tôi như tìm lại được cảm giác trước đây, cứ thế mà nhảy múa trong hồ, vừa xoay vòng vừa nhìn bầu trời trong xanh cùng những đóa hoa tỏa hương sau cơn mưa...

Đang say mê nhảy trong nước, không để ý đáy hồ có điểm lồi lõm, tôi đang xoay tròn đột nhiên trượt chân ngã về phía sau...

Xong hết rồi, tâm lý có chút lo lắng, mặc dù ở nơi này thì không chết đuối được nhưng té vào trong nước như vậy, nhất định sẽ ướt cả người ...

Ngay lúc tôi té ngã, trong nháy mắt có một người mặc áo trắng đưa tay ôm lấy tôi bế lên bờ...

Người trước mặt, một thân bạch y, khuôn mặt anh tuấn, nhưng hình như cũng rất quen thuộc ...

“Đa tạ công tử đã cứu mạng” tôi cúi thấp người

“Cô nương không cần đa lễ, không biết...” hắn chưa nói xong thì tiếng gọi của Lan nhi cùng Tử nhi đã truyền đến...

“Tiểu thư, tiểu thư, Yên nhi công chúa tìm người...”

Nhìn thấy tôi đang đứng đó cùng người kia, bọn họ vội vàng lùi tôi đi, thậm chí còn không cho tôi kịp nói lời từ biệt với vị công tử đó...

* * *

42. Chương 42: Dạ Yến (1)

Huyền vũ điện, vốn là nơi cử hành yến tiệc trong cung. Thật không biết, tại sao tên của nơi nào trong cung đều là bắt đầu bằng chữ huyền ...

Yên nhi đi vào cùng tôi. Khi này Lan nhi tìm tôi chính là vì chuyện này. Hôm nay chính là đại yến hoàng thượng tổ chức cho người trong nhà. Tất cả người thân của các phi tử toàn bộ đều đến...

Đương nhiên, hằng năm lễ tiệc này người nhà có thể tiến cung thăm hỏi chỉ có bốn vị nương nương kia, bất quá năm nay có thêm một người mà thôi...

Vừa bước qua cửa, Yên nhi như đã thay đổi thành người khác. Yên nhi vốn là người của hoàng gia nên dù lúc thường có đáng yêu đến đâu, vào những lúc này cũng không khỏi khiến cho tôi cảm thấy xa cách ... Trách không được, ngày ấy hoàng thượng có nói chưa bao giờ hiểu được chữ nhà...

Hoàng thượng ngồi chính giữa, Thái hoàng thái hậu cùng Thái hậu phân ra ngồi ở hai bên. Từ cửa bước vào hai bên chính là thân nhân của bốn vị nương nương cùng bọn họ ...

Nhìn tiếp thì tôi thấy Lân tướng quân cùng nhị phu nhân, còn có Lân Vân cùng Lân Vũ. bọn họ ngồi kế bên Thái hoàng thái hậu. Xem ra, phân lượng của Lân gia thật không nhẹ, ít nhất cũng ngang hàng với Hoàng quý phi ...

Quay người tôi nhìn thấy vị công tử áo trắng đã cứu giúp tôi bên hồ. Xem ra hắn cũng là người trong hoàng thất... (thể mới xứng làm đối thủ của tên HT kia chứ tỳ)

“Nguyệt nhi, Yên nhi, các con đã đến rồi, sao lại trễ như vậy!” hoàng tổ mẫu cười nói

“Nguyệt nhi muội muội mặt mũi thật là lớn, làm cho mọi người phải chờ đợi!” không cần phải nhìn tôi cũng biết là đám người của Phượng Dương quý phi. Không muốn gây phiền toái ở chỗ này, tôi đành xem như không có gì, chỉ cúi đầu im lặng ..

“Hoàng tổ mẫu, là do trên đường đi Yên nhi có việc nên gây ra chậm trễ, mới liên lụy hoàng tẩu đến muộn” Yên nhi bực dọc liếc nhìn những người kia, rồi quay qua tươi cười nói với hoàng tổ mẫu.

Rồi muội ấy nhìn Phượng Dương lạnh lùng lên tiếng “Yên nhi đến trễ, Hoàng quý phi muốn trách tội sao?”

Còn không dừng ở đó, vẻ mặt Yên nhi đầy oan ức nhìn hoàng thượng “Hoàng huynh, Yên nhi không phải cố ý đến trễ ?”

“Được rồi, muội cùng Nguyệt nhi mau ngồi xuống đi”

Nhìn một vòng xung quanh, tôi thật không biết phải ngồi ở đâu, thấy vậy Yên nhi liền kéo tôi đến chỗ kế bên hoàng tổ mẫu. Cũng chính là ở giữa Lân tướng quân cùng Thái hoàng thái hậu. Vừa cùng Yên nhi ngồi xuống, hoàng tổ mẫu đã lên tiếng

“Nguyệt nhi gần đây có tốt không? Sao không đi thăm lão thái bà này hử!”

“Hoàng tổ mẫu, là Nguyệt nhi không đúng. Sau này nhất định mỗi ngày Nguyệt nhi đều đến chơi với hoàng tổ mẫu...”

“Hoàng tổ mẫu, sao người chỉ nghĩ đến hoàng tẩu thôi. Yên nhi không đến thăm người sao người không nhắc ! Còn hoàng tẩu nữa, cũng không thèm đến chơi với muội luôn...” Yên nhi ra vẻ làm nũng

“Được rồi, Yên nhi, ta sẽ đến chơi với cả hai người được hay không ?”

“Thật chứ, hoàng tẩu nói là phải làm đó nha ...”

Một già một trẻ đúng là thích trêu ghẹo tôi mà...

Tôi liếc nhìn qua thì thấy vẻ kinh ngạc trên mặt những người ở Lân gia. Cũng khó trách họ, hoàng thượng phong tỏa tin tức không cho truyền ra ngoài, người của Lân gia chắc cũng không biết gì về tình hình của tôi ở trong cung. Mà nói đúng hơn, sợ rằng họ cũng không quan tâm đến.

Chỉ cần tiếng gọi hoàng tẩu của Yên nhi cũng khiến cho bọn họ giật mình rồi, dù sao Yên nhi cũng chưa bao giờ gọi bất cứ ai như vậy...

“Tốt rồi, mau truyền lệnh bắt đầu đi!”

“Tuân lệnh”

“Bằng phi muội muội, sẽ không phải che mặt như vậy mà dùng bữa chứ?” Mai phi khiêu khích, thật không biết tôi đã đắc tội gì với bọn họ, mà sao cứ cắn chặt tôi không tha ...

“Tỷ tỷ nhà ta khuôn mặt không thể gặp ai. Đâu được xinh đẹp như Diễm phi nương nương, đúng là động lòng người mà! ...” vốn là ý muốn tán dương. Tôi biết Lân Vân cũng không có ý tốt gì với tôi, có thể đã

kích thì nhất định sẽ đả kích. Nếu như là trước kia, Diễm phi sợ rằng đã cao hứng đến chết, chỉ là sau khi nhìn qua dung mạo của tôi, nên bây giờ Diễm phi đang tái mặt tức tối ...

Tôi ở trong cung vẫn luôn dùng khăn sa che mặt, rất ít người đã nhìn thấy tôi, cũng không nghĩ muốn cho ai biết. Đêm nay cũng không ngoại lệ...

Nhất thời giữa điện tất cả đều tĩnh lặng...

“Ái phi, đêm nay ở nơi này cũng không có người ngoài. Nàng hãy tháo khăn che mặt xuống đi!” (ak ak, ý này là seo??? chap sau sẽ rõ)

* * *

43. Chương 43: Dạ Yến (2)

“Ái phi, đêm nay ở nơi này cũng không có người ngoài. Nàng hãy tháo khăn che mặt xuống đi!”

“Dạ, hoàng thượng ”

Tôi nhìn lướt qua vẻ mặt kinh ngạc của tất cả mọi người, cũng không cần nói đến người Lãnh gia, tôi cũng biết họ đang nghĩ gì. Vị công tử áo trắng ngồi bên kia sắc mặt cũng có chút thay đổi, rồi lại nhanh chóng khôi phục bình tĩnh.....

Lúc nàng vừa bước vào, ta đã nhận ra đó chính là nữ tử ở bên hồ . Chỉ là không nghĩ đến nàng chính là Băng phi của hoàng huynh . Nghe nói khuôn mặt Băng phi rất xấu, hơn nữa cũng không được sủng ái. Sao nàng lại có mặt ở đại yến này, hơn nữa còn đi cùng với Yên nhi... hoàng tổ mẫu cũng rất thương yêu nàng ...

Nhìn cái khăn che mặt, chắc là không muốn cho ai thấy ...

Cho đến khi khăn sa tháo xuống, khuôn mặt lộ ra ...

Không biết nói gì để miêu tả, đúng là tiên tử hạ phàm, một thân cung y màu trắng lại càng thêm tôn vinh vẻ đẹp của nàng ...

Không nghĩ đến, nàng đúng là tuyệt sắc mỹ nhân...

“Người không phải là tỷ tỷ của ta” Lãnh Vũ lớn tiếng

“Làm càn” hoàng thượng giận dữ

“Hoàng thượng, tiểu nữ thất lễ, mong hoàng thượng thứ tội. Chỉ là khi Tâm Nguyệt vào cung không phải là diện mạo này. Vũ nhi mới nhất thời kích động. Mong hoàng thượng thứ tội” Lãnh Phong quỳ xuống

Hoàng thượng hình như còn muốn nói gì nữa, thấy tôi lắc đầu, liền không truy cứu nữa “Tướng quân, chẳng lẽ ngay cả nữ nhi của mình cũng không nhận ra sao?”

”Việc này... Người trước mắt giống hệt như hình bóng của Mộng Nguyệt trong trí nhớ của thần . Đây tuyệt đối là nữ nhi của thần! ,

Trong điện lại trở nên tĩnh mịch, hoàng tổ mẫu lắc đầu nhìn tôi có chút xót xa “Được rồi, tướng quân mau đứng lên đi! Khi Nguyệt nhi vào cung dung mạo không phải như thế này. Là do ai gia truyền thái y chữa lành vết sẹo trên mặt Nguyệt nhi . Thật không ngờ Nguyệt nhi lại xinh đẹp như thế!”

“Tạ ơn Thái hoàng thái hậu!”

Yến tiệc bắt đầu, tôi cũng không biết nói đề tài gì với bọn họ , nên cứ vừa ăn vừa nhìn họ khách sáo đầy giả tạo. Nhìn qua thì thấy Lãnh Vân cùng Lãnh Vũ khinh thường liếc tôi, tôi cũng không thèm để ý, cũng không tức giận. Tôi cùng Yên nhi thì thầm trò chuyện với nhau còn vui hơn ...

Hoàng tử mẫu cùng mẫu hậu dùng bữa xong cũng đã trở về nghỉ ngơi , còn tôi thì phải ngồi lại đây xem diễn tấu đến hoa cả mắt...

Vị công tử áo trắng kia chính là bào đệ của hoàng thượng, Tuyên Dương vương gia...

Bên cạnh Hoàng quý phi là Thừa tướng đại nhân và phu nhân, vị phu nhân nhìn đáng vẻ rất phúc hậu, còn Thừa tướng thì... từ đầu đến cuối ông ta lúc nào cũng cười , nhưng lại làm cho người ta có cảm giác không thoải mái.

Bên cạnh Mai phi, Diễm phi, Lệ phi đều cũng chỉ có cha mẹ đi cùng. Chỉ có Lãnh Phong là dẫn theo phu nhân cùng nữ nhi...

Tôi có chút khó hiểu, nên quay qua hỏi Yên nhi, mới biết được thì ra đại yến này ngoài gia phụ ra họ chỉ có thể mời nữ quyến vào cung, không thể mang nam quyến, mà các nàng đều là nữ nhi độc nhất trong nhà.

Sau đó đến lượt Hoàng quý phi tấu khúc, Lệ phi hiến vũ...

So với lần trước, rõ ràng họ ra sức thêm rất nhiều, càng thêm hấp dẫn người khác...

Tôi còn đang suy nghĩ cách lui khỏi nơi đây, thì bên tai nghe được giai điệu quen thuộc, đúng là khúc nhạc “Chớp mắt đã ngàn năm”

Ngẩng đầu lên thì thấy Mai phi đang chơi đàn tỳ bà, giai điệu nghe thanh thoát hơn rất nhiều, lần trước tôi chỉ biểu diễn qua một lần không ngờ nàng lại có thể nhớ được...

Hơn nữa, nếu so sánh tôi còn kém hơn rất nhiều. Khúc nhạc cuối cùng cũng kết thúc, tiếng nàng khiêu khích vang lên bên tai

“Lần trước nghe Băng phi muội muội tấu rất hay. Tỷ tỷ đành bêu xấu. Có điều mấy ngày nay tỷ tỷ vẫn chưa tìm được từ xứng với giai điệu, không biết muội muội có thể đem xương tủy của khúc nhạc này chỉ bảo cho tỷ tỷ...”

* * *

44. Chương 44: Chớp Mắt Đã Ngàn Năm

“Lần trước nghe Băng phi muội muội tấu rất hay. Tỷ tỷ đành bêu xấu. Có điều mấy ngày nay tỷ tỷ vẫn chưa tìm được từ xứng với giai điệu, không biết muội muội có thể đem xương tủy của khúc nhạc này chỉ bảo cho tỷ tỷ...”

“Mai phi tỷ tỷ quá khiêm nhường. Tài nghệ của tỷ tỷ rõ ràng cao hơn Nguyệt nhi, phải là Nguyệt nhi mặc cảm thấy không bằng...Chỉ là, ca từ của bài này muội muội không nhớ rõ lắm , ngày khác nhớ lại sẽ tấu cho tỷ tỷ vậy” tôi cũng không muốn phát sinh thêm vấn đề gì ở nơi lắm cao thủ như thế này...

Tôi vô tình nhìn thấy ánh mắt tò mò của Tuyên Dương vương gia dành cho tôi...

“Hoàng tẩu, Yên nhi muốn nghe, hoàng tẩu ca cho Yên nhi nghe đi...” vẻ mặt Yên nhi vẻ khẩn cầu làm cho tôi không đành lòng từ chối...

“Ái phi, trăm cũng muốn thưởng thức, không biết ái phi có thể giúp trăm được toại nguyện hay không?” hoàng thượng đã mở miệng, tôi sao dám từ chối.

“Hoàng thượng đã muốn, Nguyệt nhi tất nhiên phải thành toàn” không khỏi kinh hãi, thật sự làm cho tôi thêm loạn mà “Chỉ là, Nguyệt nhi không mang theo cầm, có thể cho Quế công công đến Lãnh thu cung lấy phong cầm của thiếp mang đến?” tôi hỏi

“Chuẩn, tiểu Quế tử mau đi lấy cầm cho nương nương ”

“Nô tài tuân lệnh” tôi thoáng nghe thấy Quế công công nói bên tai hoàng thượng “Hoàng thượng, ở Huyền thanh cung có phượng tê cầm, nếu nương nương thích, chỉ bằng người hãy cùng nương nương diễn tấu” tiểu Quế tử này, tôi có thù oán gì với ông, mà ông lại muốn hại tôi, tôi không làm gì đã bị người ta ghét, bây giờ ông còn đổ thêm dầu vào lửa, lần sau ông đừng mong đến chỗ tôi ăn bánh khoai tây nữa...

Hoàng thượng lên tiếng “Chuẩn tấu, hãy đem cầm của Trầm đến đây ”

“Dạ ” Quế công công kia còn dám vui vẻ đáp lời, rồi liền vội vã chạy đi mất...

“Hoàng thượng, cầm đến” ông ấy cung kính đặt cầm lên bàn của hoàng thượng, rồi quay qua nhìn tôi cười nói “Nương nương xin mời xem thử cầm, đây chính là cổ cầm thượng đẳng ngàn năm hiếm gặp, phượng tê cầm ”

Tôi thấy sắc mặt Hoàng quý phi thay đổi rất nhiều, chẳng lẽ cầm này có gì đặc biệt ...

“Ái phi, xin mời ”

“Dạ ”

Tôi thấy hoàng thượng thử gảy vài âm, so với cầm của tôi quả thật tốt hơn rất nhiều. Tiếng đàn du dương, trong suốt, không ngờ hoàng thượng biết gảy đàn, hơn nữa cầm nghệ của người tuyệt đối không thua kém Hoàng quý phi..

Hoàng thượng bắt đầu tấu vài giai điệu mở đầu, tôi khẽ mở đôi môi đỏ thắm ...

Nước mắt có lúc mặn có lúc ngọt

Bờ ngực của anh hôn lên má em

Quay đầu lại nơi tuyết đã đi qua

Dần dần tan thành thảo nguyên

Mà em cũng như anh chưa từng hối hận dù chỉ một giây

Tình cứ kéo dài như vậy, cứ gắn kết như vậy

Dù vận mệnh quyết định phải có người phân ly

Đường bờ biển khiến người ta phải lưu luyến

Luôn đẹp để càng thêm uồn lượn

Chúng ta quá quật cường

Ngay cả trời cũng không nhẫn nại phản đối nữa

Thâm tình chớp mắt một cái đã ngàn năm

Bao lần luân hồi quyến luyến bất diệt

Đem năm tháng dệt thành thảm đỏ

Chứng kiến giới hạn tội cùng của chúng ta

Một câu đau lòng cất giữ ngàn năm

Lời thề còn lâu dài hơn cả sự vĩnh cửu

Nếu không phải trải qua bao thăng trầm

Tình yêu thật sự làm sao có thể xuất hiện?

Tình yêu vượt qua mưa gió lạnh lẽo khắc nghiệt

Mùa xuân ấm áp sẽ ở trước mặt.

Khúc nhạc đã kết thúc, toàn điện đều yên lặng ngẩn người, chỉ có vị vương gia kia đang tò mò nhìn tôi

“Ái phi, đúng là hảo từ!” người đầu tiên lấy lại tinh thần là hoàng thượng

—
—

(Huyền Hương Thụy)

Đêm đó ta đã nghe nàng ca giai điệu này , nhưng đến hôm nay cùng nàng hợp tấu, hình như ta đã cảm thụ được thâm tình bên trong ca từ. Đây chính là tình yêu khắc cốt ghi tâm mà nàng nói sao...

—
—

Tôi thấy Mai phi trên mặt biểu lộ vẻ không được tự nhiên, có thể nàng vốn tưởng rằng tôi không biết ca từ...

“Khó có khi ái phi có nhã hứng như vậy, phượng tê cầm này trầm ban cho ái phi !” thấy tôi giống như muốn từ chối người lại nói thêm “Không thể từ chối ”

“Tạ ơn hoàng thượng ”

Sắc mặt Hoàng quý phi cũng không tốt hơn Mai phi bao nhiêu, sau khi nghe hoàng thượng nói xong sắc mặt lại càng xấu hơn...

—
—

(Phượng Dương)

“Hoàng thượng?” ta tức giận lên tiếng. Lúc trước dù ta có làm như thế nào hoàng thượng cũng không ban phượng tê cầm cho ta. Hôm nay lại ép buộc tiện nhân Lãnh Tâm Nguyệt nhận lấy...

Thấy hoàng thượng nhìn ta nghiêm mặt, không tránh khỏi cúi đầu cam chịu, trong lòng dâng trào lửa hận...

45. Chương 45: Lãnh Phong (1)

Ngay cả lúc đang ngồi thì ánh mắt mọi người cũng đều đổ dồn về phía tôi, trong đó có bệ hạ cảm ghét, có không cam chịu, có tức giận, cũng có khó hiểu.

Tuy nhiên từ đầu đến cuối duy chỉ có hai người ánh mắt lúc nào cũng nhìn tôi, người thứ nhất là Lãnh Phong, Lãnh tướng quân, còn người kia chính là Vương gia, chỉ là trong đôi mắt của Vương gia dường như ẩn chứa rất nhiều sự nghi hoặc lẫn khó hiểu, dường như bộ dạng đó đang nhìn tôi say đắm...

Mà Lãnh Phong, lại thường xuyên thất thần, nhìn tôi, rồi lại có những thần sắc khác...

Cuối cùng, khi tiệc đêm kết thúc, tất cả mọi người đều rời ghế, bọn họ dường như thảo luận về rất nhiều chuyện, nhưng mà tôi đều không có để tâm ...

Vào lúc tất cả mọi người rời đi, Hoàng thượng truyền một mình Lãnh Phong ở lại, nói rằng: “Ta có chuyện muốn cùng khanh trao đổi”

Tôi thấy hắn cùng với người của Lãnh phủ nói chuyện gì đó, rồi liền theo tôi trở về Lãnh Thu Cung.

“Tướng quân mời ngồi” đồng thời tôi lại sai Lan Nhi rót thêm trà

“Người gọi ta là tướng quân?” Trên mặt hắn toát lên một tia hoài nghi

“ Nếu không thì tướng quân cho rằng ta nên gọi ngài là gì? Lão gia ư?” Đôi lông mày tôi cũng nhíu lên...

—o0o—

(Lãnh Phong)

“Tại sao” Mộng Nguyệt, tại sao, nữ nhi của chúng ta lại gọi ta là tướng quân hay lão gia, là do ta không tốt ư.

Lúc Nguyệt nhi tháo khăn che mặt xuống, ta cứ nghĩ rằng nàng còn sống đến giờ, muốn nghỉ giống như vậy, tại sao nàng lại sớm rời xa ta như thế. Ta biết, nó là nữ nhi của chúng ta, là nữ nhi của chúng ta mà, là do ta không đối tốt với nó hử. Ngay cả căn bản nó cũng không nhìn qua ta lấy một cái. Ta biết, là ta phải xin lỗi nữ nhi của chúng ta! ...

—o0o—

Nhìn khuôn mặt hắc ẩn giấu một tia thống khổ, chẳng lẽ thật sự tôi và mẫu thân lại giống nhau tới vậy? Hắc nhớ tới mẫu thân rồi sao?

Đêm nay, tôi tìm hắc, cũng không phải vì muốn làm tổn thương đến hắc, giọng nói tôi bỗng có chút êm dịu

“Ta muốn gọi người là phụ thân, nhưng là, ta không biết, người có thật là cha ta?”

“Cái gì? Sao lại nói ta có phải hay không là cha con?” Hắc đột nhiên lấy lại tinh thần

“Ngài có thể không biết, ngày ấy khi bản thân tỉnh lại, đối với những chuyện trong quá khứ ta đã quên hết toàn bộ, và ta cũng chỉ biết được chuyện từ những người khác kể lại, rằng từ sau khi mẫu thân ra đi, ngài hình như là không có nhìn ngó tới ta... Chẳng lẽ ngài cho rằng đó là việc một người cha nên làm ư? Chẳng lẽ đây là sinh mệnh nữ nhi của ngài? Vậy tại sao ngài lại đối xử với hai vị muội muội ...” Nói những lời xúc động như vậy, nước mắt tôi không ngừng rơi xuống, ủy khuất, tôi thực sự ủy khuất mà....

“Có ai lại không muốn có cha đâu, được cha yêu thương, nhưng là, nếu như không có Hoàng thượng tứ hôn, liệu ngài có nhớ ra ta là nữ nhi của ngài? ...”

Tôi gần như lại khóc to hơn

Xem ra, tôi thấy vẻ mặt hắc thực đúng là bất lực cùng chua xót ...

Dùng chéo áo lau đi nước mắt, tôi dần khôi phục dáng vẻ bình tĩnh

“Là ta thất lễ rồi”

“Nguyệt nhi, là do cha không tốt, là cha phải xin lỗi con cùng mẫu thân con!”

“Phụ thân, ta gọi ngài một tiếng cha, ta chỉ muốn hỏi ngài một câu thôi, hy vọng ngài hãy thật tâm mà trả lời” Tôi chăm chú nhìn vào hai mắt hắc, nói:

“Mặc dù ta mất trí nhớ rồi, nhưng ta biết chỉ có mẫu thân là đối với ta thật tốt, ta chỉ muốn hỏi ngài, trong thâm tâm ngài còn có mẫu thân ta hay không?”

Tôi thấy được trên mặt hắc hiện lên một tia lạnh nhạt

“Không ai có thể hoài nghi tình cảm của ta dành cho mẫu thân con, riêng con nhất định càng không được phép”

Xem ra hắc thực sự là rất yêu quý mẫu thân. Ừm, vậy tôi có nên nhân tiện cơ hội này

“Vậy tại sao người lại có thể lấy nhị nương? Tại sao lại đối xử với ta như vậy? Ta thật sự đã làm cho người chán ghét như vậy sao?” Tại sao, tại sao lại đối xử với tôi như vậy, tôi thật sự là rất ủy khuất

* * *

46. Chương 46: Lãnh Phong (2)

“Lấy nhị nương con, bởi vì đó là di nguyện của mẫu thân con” hắc bình thản đáp

“Cái gì? Như thế nào có thể” tôi có chút khó tin...

Thì ra, là do mẫu thân trước khi mất đã đem Mộng Điệp giao phó cho hắc...

.....

“Nếu vậy, tức là trong lòng ngài có ta sao? Nếu so với Lãnh Vân cùng Lãnh Vũ thì thế nào” nhìn thấy hấn ngần người, tôi nói ra lời cuối cùng, hy vọng trong lòng hấn vẫn còn có tôi, nếu không... Tâm Nguyệt cũng đã chịu nhiều ủy khuất rồi...

“Có” hấn ngập ngừng một lúc rồi mới trả lời

“Nguyên do là bởi vì mẫu thân sao, nếu như không phải dung nhan của ta bây giờ giống hệt mẫu thân, e rằng ngài sẽ không nói có?” Tôi lạnh lùng nói

Đã sớm biết rõ ràng, Lãnh Phong đối với người khác vẫn rất lạnh lùng, ngoại trừ mẫu thân ra, điều này tôi hầu như không còn nhớ rõ ai đã nói vậy. Mà mẫu thân cũng là một người quật cường, một khi đã xác định việc gì thì sẽ không vì bất cứ cái gì mà thay đổi chủ ý, mà Lãnh Phong từ sau khi mẫu thân qua đời, lại càng thập phần bá đạo, làm cho người khác khi trông thấy phải cách xa ba phần, cho dù là Mộng Điệp đi nữa, cũng không dám làm cho hấn tức giận, cho nên tôi mới có thể cùng hấn chống đối, như vậy hi vọng ẩn tượng của hấn mới có thể càng sâu, nhiều năm như vậy, người khác đều đã theo hấn, hay là như tôi đây, chuyện xảy ra một nửa thì phải nhân lên gấp bội, bất quá, tôi đồng thời biết được, việc đó là không tốt, cho nên hấn có thể càng chán ghét tôi, bằng bất cứ giá nào, cùng lắm thì...

Tôi thấy hấn lạnh lùng và nét mặt thì hiện lên một tia kinh ngạc, nhưng sau đó, trên mặt thậm chí lại có một tia ấm áp

“Nguyệt nhi, con thật sự rất giống mẫu thân con, ngay cả tính cách cũng giống nhau...” Nghe hấn nói, tôi thở dài một hơi, xem ra tiến triển vô cùng thuận lợi...

“Nguyệt nhi, mấy năm nay, vốn là cha không đúng, con có thể tha thứ cho phụ thân?”

“Tha thứ ngài? Tha thứ ngài chuyện gì? Là việc ngài đã lấy nhị nương, hay là việc ngài đã bỏ mặc tới sự tồn tại của ta trong 7 năm, hay là việc ta bị tân phu nhân của ngài hành hạ, hay là việc ta thay nữ nhi bảo bối của ngài xuất giá nhập cung?” Lời nói của tôi liên tiếp như đầu đạn bắn ra.

“Ta, ta, vốn là cha không đúng, sau này nhất định cha sẽ bồi thường cho con!” Tôi thấy trên mặt hấn lại có một tia ray rứt.

“Phụ thân” tôi thật tâm gọi một tiếng, và còn nhào tới trong lòng hấn “Ta rốt cục có cha rồi”

“Ta, thật là tốt Nguyệt nhi, phụ thân sau này sẽ không để cho con phải chịu ủy khuất”

“Nguyệt nhi, ta thấy Hoàng thượng đối với con rất tốt, không tỗi chút nào, nếu không sẽ làm cha phải ân hận suốt đời” hấn như vậy mà trêu ghẹo tôi

“Phụ thân” tôi lay cánh tay hấn, bộ dạng tôi lúc này giống như tiểu nữ nhi đang làm nũng... Trước kia thường xuyên làm nũng ba mẹ, do đó điểm này không làm khó được tôi...

“Phụ thân, con nghe nói Lãnh Vân cùng Lãnh Vũ sắp xuất giá rồi? Có thật không? Gả cho người ở đâu vậy?” Tôi giả vờ không biết hỏi

“Ừ, gả cho hai công tử của Kiêu Kỵ hầu, hai tháng sau là sẽ xuất giá !”

“Kiêu Kỵ hầu là ai vậy? Hấn cũng ở kinh thành?” Tôi thắc mắc nói, bộ dạng giống như chuyện gì cũng không biết vậy

“Cấp bậc về chức quan của Kiêu Kỵ hầu vốn là không khác biệt lắm so với Vương gia, ở phía đông nam kinh thành, cách nơi này rất xa”

“Vậy tại sao phụ thân còn muốn đem các muội muội ấy gả tới nơi xa như vậy, phụ thân chẳng lẽ không nhớ các muội ấy ư?”

“Kỳ thật cha cũng không muốn, hiểu rất rõ Kiêu Kỵ hầu cùng Hoàng thượng... Cha cũng là không đối xử tốt, chỉ là do các muội muội của con coi trọng gia đình chồng tương lai... Con cũng biết, lúc đầu Hoàng thượng để con vào cung chẳng qua là vì nhún nhường, điều này ta hiểu rõ, còn lần này, không ngờ...” Hấn có thể thật sự không đành lòng để hai muội muội xuất giá đi xa, bất tri bất giác lại đem lo âu của Hoàng thượng đối với hấn nói ra rồi, tôi sao có thể bỏ qua cơ hội này

Ngay lập tức tôi bình thản hỏi:

“Phụ thân, vậy người vốn là thương yêu muối muối hay là Nguyệt nhi hơn a?” Về mặt tôi đang làm nũng, “Nếu như, nếu như, cha chỉ có thể lựa chọn một phía thôi, cha sẽ lựa chọn ai?” :panda76:

* * *

Nguồn:

47. Chương 47: Lãnh Phong (3)

Edit: Sò kut3, Pig ngồi quạt mát cho Sò

“Uhm? Nguyệt nhi, sao con có thể hỏi như vậy?” Hắn có chút nghi hoặc nhìn tôi

“Là tự cha nói ra mà”

“Ta nào có nói như vậy a?”

“Thì, thì” tôi giả bộ như không biết được điều gì trong lúc bọn họ trò chuyện, bộ dạng lúc này chỉ đơn thuần là tranh sủng

“Vậy Nguyệt nhi nói xem phụ thân sẽ chọn ai đây?” Hắn kỳ thật hiểu được ý của tôi, chỉ là giả bộ mơ hồ, thật là xảo quyệt a

“Tất nhiên là chọn Nguyệt nhi a!” Về mặt tôi không có chút nghi ngờ nào

“Tại sao ?” Có thể là về mặt tôi đang đùa cười hắn, vậy mà hắn cũng mỉm cười lại

“Bởi vì Nguyệt nhi vốn là nữ nhi yêu quý của phụ thân và mẫu thân a! Hơn nữa, phụ thân chẳng phải vừa rồi còn nói muốn đền bù cho Nguyệt nhi ư, vậy đương nhiên là sẽ chọn Nguyệt nhi a!” Tôi nói với về mặt chăm chú

“Vốn dĩ, Nguyệt nhi vốn là nữ nhi của phụ thân, vậy nên phụ thân sẽ làm Nguyệt nhi hạnh phúc”

“Thật sao?”

“Tất nhiên”

“Hoàng thượng giá lâm” một tiếng hô vang lên, cắt ngang việc tán gẫu của tôi cùng tướng quân, có điều, bây giờ có đôi chút đều rất tùy ý

“Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng”

“Thần tham kiến Hoàng thượng”

“Hãy bình thân”

“Tạ Hoàng thượng”

“Nguyệt nhi, cùng nhạc phụ trò chuyện rất vui về ?”

“Tạ Hoàng thượng đã đồng ý cho Nguyệt nhi được gặp phụ thân”

“Tướng quân, ta vốn là ứng thuận cho tướng quân ở lại đây, chỉ là, trong hậu cung mà có nam tử ra vào thì thật là bất tiện, mong tướng quân hãy thứ lỗi”

“Tạ Hoàng thượng đêm nay đã cho Lãnh Phong được gặp nữ nhi, thần xin cáo lui”

“Đi đi”

“Hoàng thượng, sao người lại tới đây?” Tôi nhớ rõ Hoàng thượng bây giờ lẽ ra phải ở tại Huyền Thanh Cung làm việc, vậy mà hiện tại lại...

“Như thế nào, ái phi không hoan nghênh Trẫm?” (Pig: là ta thì sẽ cho tên HT đó 1 cước PIA ~~~~ bay, haizzz..... Sò bao h ta mới gặp Tiểu Hải cùng Hàn ca đây *hừm hừm*)

“Không phải, chỉ là lúc này Hoàng thượng không phải nên ở tại Huyền Thanh Cung ư?” Tôi nghi hoặc hỏi
“Ừm? Ái phi xét hỏi Trẫm? Thậm chí ngay cả...”

“Hoàng thượng thứ tội, vốn là tới nay chính Hoàng thượng đã nói vậy mà” tôi vội vàng quỳ xuống, như thế nào mặt hần lại có thể thay đổi như vậy a

“Tốt lắm, mau đứng lên đi, Trẫm chỉ đùa với nàng thôi mà!” Đỡ tôi đứng dậy “Trẫm chỉ là tới xem một chút, nếu ái phi không có việc gì, vậy Trẫm đi về trước...”

“Tạ Hoàng thượng quan tâm!”

“Hoàng thượng đối với nương nương thật là tốt!” Tử nhi vừa tháo trang sức cho tôi, vừa hưng phấn mà nói

“Ừm? Tử nhi như thế nào lại nói như vậy?” Tôi có chút ngạc nhiên hỏi

“Nương nương, chẳng phải đêm nay Hoàng thượng đã ban tặng cho người Phượng Tê cầm sao?”

“Đúng, vậy thì sao?”

“Nương nương chắc không biết, Phượng Tê cầm này chính là cầm tốt nhất ở triều đình ta! Ban đầu nó là cống phẩm rồi sau đó, Hoàng quý phi lại cực kỳ yêu thích, trong cung mọi người ai cũng đều tưởng rằng Hoàng thượng sẽ ban tặng cho Hoàng quý phi, vì dấu sao tài đánh đàn của Hoàng quý phi rất cao siêu, hơn nữa địa vị của quý phi lại cao hơn hẳn những người khác, nhưng không nghĩ tới, Hoàng thượng đêm nay lại ban tặng cho nương nương, đây không phải là minh chứng cho việc Hoàng thượng đối với nương nương rất tốt sao? Bây giờ Hoàng thượng đối với nương nương tốt như vậy, nương nương còn có điều gì để mà lo âu?” Tử nhi vẻ mặt vui vẻ, quen biết lâu như vậy, nương nương là người như thế nào, những người hầu ở Lãnh Thu cung đều hiểu rất rõ, bởi vậy càng xem nương nương như là người thân mà quan tâm, lại càng có thể cùng nương nương trêu đùa, một chủ tử như vậy, có thể được hầu hạ, có thể nói đó là may mắn ba đời a! Lan nhi trong lòng nghĩ tới!

“Nhưng mà nương nương, Hoàng thượng buổi tối thường xuyên đến Lãnh Thu cung, tại sao nương nương không giữ Hoàng thượng ở lại qua đêm, nếu là những nương nương khác họ đều chỉ mong sao Hoàng thượng sẽ ở lại a!” Tử nhi tỏ ý không khỏi tiếc nuối mà trêu ghẹo tôi! Nương nương, thật là chẳng giống những nương nương khác, họ đều chỉ mong sao lúc này Hoàng thượng ở lại qua đêm, còn nương nương thì luôn luôn khước từ mà đem Hoàng thượng đẩy ra bên ngoài, từ trước tới nay đều không ở lại qua đêm, hay cho dù là Hoàng thượng đã ở lại nơi này mấy đêm, cũng chưa từng... (Sò: ba chấm này có ai hiểu hok ??? Sò hok hiểu á, ai giúp Sò hiểu đi, hix, ta biết là thế nào cũng có người nói ta giả nai tơ, thiệt là ủy khuất, ta đi tu luyện đây, hok dịch truyện cho các nàng nữa)

“Xú nha đầu, thật lớn mật a! Dám trêu ghẹo ta! Xem ta không chính đốn người” nói xong, tôi liền ôm lấy nàng, thọc ghẹo nàng, cho đến khi nàng cầu xin mới thôi...

* * *

Nguồn:

48. Chương 48: Màn Đêm

Edit: Sò kut3

@Pig: tại sao chương này lại có tên là “Màn đêm” nhỉ ?

@Sò: cứ đọc đi, tới khúc cuối khắc hiểu

Từ sau ngày tổ chức yến tiệc đó, chẳng mấy chốc mà đã qua nửa tháng, trong nửa tháng này cũng không có đại sự gì.

Kỳ thật trong lòng tôi hiểu được, bốn vị nương nương đó sẽ không dễ dàng buông tha tôi như vậy, chỉ là, mấy ngày nay, tôi hiếm khi tự mình đi đâu, khiến cho các nàng ấy không nắm được cơ hội...

Sau ngày hôm đó, ban ngày tôi hầu như đều ở Từ Ninh cung, cùng hoàng tổ mẫu nói cười vui vẻ, chơi trò chơi, làm các món điểm tâm thật ngon. Dẫu sao hoàng tổ mẫu cũng vì đã tới giờ quy định vào buổi tối, nếu tôi không đi, thật không tốt cho lắm...

Còn những lúc khi ở Lãnh Thu cung, hầu như đều có Yên nhi bên cạnh, nàng cứ quần lấy tôi, nhờ tôi chỉ dạy ca hát ...

Do vậy, các nàng ấy chưa từng có cơ hội tìm tôi gây phiền phức.

Tại tẩm cung của hoàng tổ mẫu, các nàng ấy đương nhiên là không dám, từ sau sự kiện trúng độc lần trước, hoàng tổ mẫu đối với tôi có thể xem như càng thêm phần quan tâm, bảo vệ cho tôi...

Hơn nữa Yên nhi luôn ở bên cạnh tôi, nên các nàng cũng không có được chút nào thuận tiện cả. Ai chẳng biết, ở trong cung này, ngay cả Hoàng quý phi cũng phải nhường nhịn Yên nhi ba phần, mà hiện tại, Yên nhi lại chỉ nhận mỗi mình tôi là hoàng tẩu, tất nhiên sẽ không để bất kì ai tới khi dễ tôi...

Buổi tối, Hoàng thượng khi có dịp mỗi đêm cũng sẽ đến, nhưng cũng chỉ ngồi một lúc mà thôi, cùng tôi trò chuyện, cũng như lắng nghe tôi đối đáp một số vấn đề kiến nghị ...

Song, luôn luôn khước từ qua đêm ở nơi này, chỉ nán lại một lúc rồi quay về Huyền Thanh cung hoặc là tới chỗ của các nương nương khác, vì thế có thể xem như đây là một trong những nguyên nhân khiến các nàng ấy chưa tới chỗ tôi gây phiền phức ...

Có lẽ đã trở thành thói quen, mặc dù Hoàng thượng mỗi đêm chỉ tới có một lúc, nhưng cũng khiến cho tôi thấy mãn nguyện, cũng thật cao hứng, mà hắn, cho dù là tới muộn có một chút, thì trong lòng tôi liền giống như bị cây kim châm ngàn vạn lần, không xác định được cảm giác đó...

Chỉ là trong lòng thật hoảng sợ, thật lo lắng, cũng thật khó chịu, nhưng sau khi hắn đến rồi, tất cả những sự không thoải mái đó cũng sẽ tan biến, và trong lòng cũng sẽ tràn đầy hạnh phúc...

Nhưng mà, liên tiếp trong ba ngày hắn đã không tới, trong lòng tôi giống như bị dao cứa, ngay cả bản thân tôi đều nghĩ không ra là vì cái gì.

Trước bàn trang điểm, tôi bắt lực ngồi...

Thấm thoát, đã sang canh ba...

“Tiểu thư, đã canh ba rồi, Hoàng thượng hắn là không quay lại, hay là tiểu thư nghỉ trước đi! Người mấy ngày nay cũng không có nghỉ ngơi tốt, cứ suy nghĩ về Hoàng thượng như vậy thì chi bằng ngày mai nhân tiện đi coi thử một chút đi” Lời nói của Lan nhi cắt ngang suy nghĩ trong tôi

“Được rồi, Lan nhi, người đi chuẩn bị đi, ta tắm rửa một chút rồi đi ngủ”

“Tiểu thư, đã chuẩn bị xong”

Uhm, nước đã đủ ấm, rắc thêm cả cánh hoa nữa

Đã thành thói quen, mỗi tối tôi đều phải tắm rửa, trước lúc Hoàng thượng tới, đều là chờ khi hoàng thượng đi rồi, mới đi tắm rửa nghỉ ngơi, đêm nay...

Cởi bỏ quần áo, tôi ngâm mình trong bồn tắm rải nhiều cánh hoa...

Lấy cánh hoa ở trên người nhẹ nhàng chà xuống, ngày xưa, tôi thích nhất ngâm mình như thế này, nhưng mà, đêm nay, chẳng có một chút tâm tình nào...

Nằm trong bồn tắm, ngâm mình cùng cánh hoa, nhưng không còn lòng dạ nào để ý tới về hương hoa này, nhắm mắt lại, cũng không biết qua bao lâu, cảm thấy nước đã có chút lạnh ...

“Lan nhi, đem khăn lông cho ta” tôi vươn ra một tay, tưởng sẽ nhận lấy khăn lông

Chỉ là, không đợi tôi đón lấy, đã có khăn lông chà trên người, tay kia thì nhẹ nhàng giúp tôi đứng dậy... (Pig: ai đây ta..... há há há ~~~~ Sò: là kẻ-mà-ai-cũng-bít-là-ai-đấy)

Rất dịu dàng lau đi những giọt nước còn sót lại trên người tôi, cứ như vậy thật mềm mại, nhưng mà, tại sao lại có một loại cảm giác tê tê, không giống như đôi tay của Lan nhi, mà là mạnh mẽ rồi lại rất có cảm xúc...

Mơ hồ mở hai mắt ra, người trước mắt nhanh chóng khiến tôi trong chốc lát bừng tỉnh ...

A... Tôi nhin không được mà kêu thành tiếng, rồi vội vàng hai tay tự che lấy miệng lại, đã trể thế này, như thế nào có thể...

Ánh mắt rơi xuống trước người có đôi tay ở phía trên kia, tôi nhất thời cup đôi mắt xuống, chiếu vào tầm mắt lúc này chính là cơ thể của tôi...

A, cúi đầu xuống thở ra một tiếng, tôi nhanh chóng dùng hai tay che lại ngực trần, cũng như nhanh chóng ngâm mình lại trong bồn tắm...

@Pig: a, bây h thì Pig đã hiểu rồi a, tên chương này nghe thật mờ ám, mỗi tội chưa có j hấp dẫn thôi, chắc chắn chap sau sẽ zô cùng HOT ... HOT ... HOT

@Sò: có HOT hay ko thì Sò cũng nản rồi, hok dịch tiếp nữa đâu, dạo này cả nhà chẳng còn ai quan tâm tới truyện & blog nữa. Ai thích đọc thì đợi pé dog quay về dịch tiếp nha ! Các bạn yên tâm là tuần này pé dog quay về rồi a, chắc chắn sẽ có truyện mà, hi hi

* * *

Nguồn: ()

49. Chương 49: Qua Đêm (1)

Edit: Sò kut3

@Pig: ơ ơ ơ, tưởng Sò nói k dịch & post tiếp Băng phi cơ mù =))

@Sò: thế ai hôm qua đã lân la dò hỏi ta lý do thật sự ta hok post tiếp là j hả >__

@Pig: ~~~ shock ~~~~~ chuỗi hết cỡ

@Sò: haizzzzz..... Sò thừa nhận là Sò rất lười, hix, thêm cả việc cái chương này nó BT, hix, khi dịch cứ phải gọi là đổ mặt ý

WARN: có cảnh HOT, ai chưa đủ tuổi thì đừng nên coi, kéo lại trách Sò & Pig đầu độc tâm hồn trong sáng. Mà Sò thì nai tơ 100% a, hức hức, cứ bị mọi người dí hoài bắt dịch nên độ nai tơ bị h giảm xuống chỉ còn 70% thôi. Oa oa oa

“Hoàng thượng, sao người lại tới đây?” Tôi thấy được trên vẻ mặt hần đang cười đùa mà nhìn tôi, cũng như có một chút vui sướng...

“Ái phi còn không có ý định đi ra ư?” Từ đầu tới cuối vẻ mặt hần đều biểu hiện ý cười

Thấy hần lần nữa không có bất cứ động tĩnh gì, tôi nói thật nhỏ

“Hoàng thượng, thỉnh Hoàng thượng trước tiên hãy xoay người, để cho thần thiếp thay y phục đã”

“Ái phi không muốn cho Trẫm tới giúp sao?” Hần lại đưa mặt tiến tới phía trước mặt của tôi...

“Hoàng thượng, người như vậy, thần thiếp như thế nào...” Hoàng thượng này, rốt cuộc vốn thật không rõ hay là...

“Xem ra ái phi quả là không muốn Trẫm đến a! Vậy Trẫm đi” nói xong, hần thật sự sắp xoay người rời đi...

Nhìn hần muốn đi, trong lòng tôi bỗng dâng lên một cảm giác rất khó chịu, não bộ còn chưa kịp suy xét gì, thì lời nói đã buột miệng thốt ra

“Hoàng thượng, đừng đi” gọi xong thì khuôn mặt tôi bắt đầu đỏ ửng lên, nói như vậy, tôi như thế nào có thể...

“Ừm, xem ra ái phi không muốn để Trẫm đi?” Hần lại sát gần tới đây

“Thiếp, thiếp ...” Người tôi ở trong nước, không có quần áo mà che, nên chỉ có thể không ngừng trông cậy vào hai tay mà thôi.

“Thế nào? Ái phi còn không muốn ?” Nhận thấy tôi đã vô cùng xấu hổ, vậy mà...

“Nếu nàng vẫn không chịu đứng dậy, Trẫm có thể rời đi a!” Nói xong lại tỏ ý muốn đi...

“Thiếp, thiếp...” Đôi tay tôi bất giác duỗi xuống rồi với ra phía bên ngoài, nắm lấy cánh tay của hắn...

“Xem ra ái phi đúng là không muốn để Trẫm đi!” vẻ mặt cười mỉm đó đã sớm tiến lại gần, trên mặt hắn tràn đầy sự vui sướng (Pig: mèo vờn chuột mãi mới hết)

“Ái phi, nên đứng dậy đi, nước đã nguội ...”

Chỉ thấy tay hắn giơ lên, một khăn lụa mỏng màu trắng bay tới, và bản thân tôi, được lụa trắng quấn lên, sớm được hắn ôm vào trong lòng...

Mắc cỡ chết đi, tại sao lại có thể như vậy, ô ô (Sò: chứ hok phải tỷ sướng đến phát điên sao Bống tỷ: Sò nói oan cho tỷ tỷ nha Sò: oan thị mầu hả tỷ)

Không nghĩ tới, hắn vậy mà lại có võ công...

Mà ngực của hắn, thật ấm áp, thật ấm áp, vậy nên khiến tôi không nỡ rời đi...

Tôi vùi đầu vào trong lồng ngực hắn, thật rộng lớn, thật ấm áp...

Trên mặt, vừa bị hắn hôn trộm lên, gò má tôi liền ửng đỏ cả lên trên gương mặt, thật mát mắt a, lại còn cọ cọ vào trong ngực hắn nữa...

Cảm nhận được hơi nóng từ trong miệng hắn tỏa ra bên trên vành tai, tôi nghe được thanh âm trầm thấp của hắn

“Nguyệt nhi, đêm nay có thể hay không thuận theo ý Trẫm?” Cứ như vậy mà ôn nhu, như vậy mà mong đợi, như vậy...

Ma xui quỷ khiến thế nào mà tôi lại ở trong lồng ngực hắn gật gật đầu... (Pig: xin tuyên bố Bống tỷ đã chính thức bị mần thịt a)

Tôi cảm giác được hắn bước đi nhanh hơn, hướng về phía chiếc giường ngủ ...

Hắn vội vã mang tôi đặt ở trên giường, và bắt đầu đè lên người tôi...

Mà trên người tôi, vốn cũng chỉ có một khăn lụa trắng mỏng dính, tay hắn ở trên người tôi đang di chuyển một lượt...

Hắn lựa tay tìm xuống phía dưới, cơ thể của tôi cũng bắt đầu có phản ứng, hai tay liền choàng lên cổ hắn ...

Hắn ôn nhu cúi người xuống môi áp vào môi tôi, bá đạo dùng lưỡi đẩy hàm răng đang khép chặt của tôi ra, nhẹ nhàng cuốn lấy cái lưỡi thơm mát của tôi...

Y phục trên người, chẳng biết từ lúc nào đều đã cởi bỏ hết, hắn giơ cao tay lên, hướng về phía màn che đầu giường mà kéo xuống...

Phía trong rèm che, cảnh xuân phơi phới thướt tha...

()

(Huyền Hương Thụy)

Một luồng nắng mai xuyên qua trong phòng, nhìn nàng ngủ say bên cạnh y như một tiểu tiên nữ, mùi hương trên người nàng, thực sự là vô cùng quyến rũ, khiến Trẫm muốn một lần rồi lại một lần nữa, nếu không phải nhận thấy nàng quá mệt mỏi, Trẫm vẫn còn cảm thấy luyến tiếc... Nàng, dĩ nhiên là ngọt ngào như vậy...

Ôm nàng thật chặt ở trong lòng, cứ như vậy mà nghĩ suy, thật ấm áp, đây là cảm giác về một gia đình ư?

Nhẹ nhàng ta lại tiếp tục hôn lên mặt nàng, nhưng mà đã bắt gặp mí mắt nàng lay động...

Tuy nhiên ta vẫn hôn thêm một cái, “Đáng ghét” nàng nhắm nhẹ trước ngực ta rồi lại tiếp tục nhắm...

“Xem ra, nàng đã sớm tỉnh a!”

“Hừm, Hoàng thượng vẫn còn khi dễ ta” vẻ mặt tiểu nhân nhi [cách gọi yêu] đã đỏ ửng, ngượng ngùng, có đôi chút trách móc ...

@Pig: hy hy, nghe nói chap sau cũng có hơi HOT a

@Sò: HOT cái j mà HOT, nàng hok còn từ nào # để nói à. Cả nhà đừng thấy Pig nó tí tởn mà tin nha, tội Sò lắm, Sò hok có kinh nghiệm dịch mí đoạn HOT đó đâu, chap này có đôi chỗ Sò chém bừa đấy, mong cả nhà thông cảm a ~~~

* * *

Nguồn:

50. Chương 50: Qua Đêm (2)

EDIT: SÒ KUT3 - PIG HÓNG HỐT

“Hừm, Hoàng thượng vẫn còn khi dễ ta” vẻ mặt tôi đã đỏ ửng, ngượng ngùng, có một chút trách móc ...

“Gọi là Thụy” trong lúc nói chuyện, một đôi bàn tay to vừa đặt trên người tôi càng không ngừng vuốt ve, thỉnh thoảng lại có chút trêu ghẹo, khiến tôi nhịn không được mà thở dài lên tiếng...

“Hoàng thượng, đừng làm ồn...” Tôi vui đầu vào trong ngực hắn

“Gọi là Thụy, mau gọi đi, nếu như không gọi...” khi đang trò chuyện hắn thật gian xảo lựa tay hướng xuống những chỗ kín trên cơ thể tôi... (Pig: sắc nước Sò: ta chẳng bí nói j hết, nai-nai-nai tơ a)

“Thụy” tôi cúi xuống kêu lên

“Gọi lần nữa đi”

“Thụy” tôi ôm chặt lấy hắn

“Lúc này mới thật ngoan ngoãn nha! Nhớ kỹ, sau này lúc chỉ có riêng ta và nàng thì hãy gọi ta là Thụy, nếu như để ta nghe thấy nàng gọi ta là Hoàng thượng lần nữa, ta sẽ không khách khí a!”

“Ừm, Thụy!”

Trong chốc lát phía sau rèm che lại một hồi triền miên...

Chờ khi hắn thắt dây đai lưng xong, tôi chợt nhớ ra rằng trong TV những vị nương nương sau khi thị tẩm đều phải uống một loại dược gì đó...

“Hoàng thượng?” Nhìn thấy sắc mặt hắn tối sầm lại, tôi vội vàng đổi cách xưng hô

“Thụy” sắc mặt hắn dần dần có chiều hướng tốt trở lại

“Ừm? Làm sao vậy?”

“Thụy? Chốc nữa thiếp có chẳng là còn phải uống loại dược màu đen đen kia?” Tôi dè dặt hỏi

“Ừm? Dược nào cơ?” Hắn trầm tư một lát “Chẳng lẽ Nguyệt nhi muốn nói tới dược ngừa thai?”

Tôi gật gật đầu.

()

(Huyền Hương Thụy)

“Nguyệt nhi, tại sao vậy? Chẳng lẽ Nguyệt nhi muốn uống?” Nàng đầu óc đang suy nghĩ gì vậy a, nếu không phải là nàng nhắc nhở, Trầm cũng đã quên chuyện này rồi, nhưng mà, quả thực ta không hề muốn nàng uống, lần đầu tiên, Trầm lại muốn cùng nàng có một hài tử, còn nàng thì...

“Thụy, thiếp có thể không uống được không?”

“Ừm, Nguyệt nhi không muốn uống? Là muốn có một hài tử với Trầm ư?” Vẻ mặt cười xấu xa tiến lại gần

“Không phải, Nguyệt nhi không có ý này”

“Ừm? Vậy Nguyệt nhi chính là không muốn có con với Trẫm?” Nữ nhân này, thậm chí không muốn...

()

“Thụy, người biết là thiếp sợ đắng, thiếp không muốn uống được, mà thiếp cũng không muốn có mang hài tử, là vì sau khi mang thai rồi phải uống nhiều loại thuốc bổ, còn cả thảo dược nữa, Nguyệt nhi thật sự không muốn mà” nhận thấy vẻ mặt hần đã tối sầm lại, tôi sà vào trong ngực hần, đáng vẻ như làm nũng.

Trải qua việc tối hôm qua, tôi biết rằng, mình đã yêu người nam nhân này... Mặc dù, hần không chỉ có một mình tôi là phi tần, nhưng mà trái tim tôi đã trao mất rồi thì sẽ khó có thể quay trở về được nữa ...

()

(Huyền Hương Thụy)

“Được, nếu Nguyệt nhi không muốn uống thì không cần uống” hóa ra chỉ bởi vì nàng sợ đắng, nàng vốn không sợ trời không sợ đất, cho dù là Trẫm nàng cũng dám đối đầu, vậy mà lại sợ uống được đắng...

Ôm chặt nàng vào trong ngực “Vậy nếu như có bé cưng [nguyên gốc : nghĩa là bảo bảo] thì phải làm sao đây?”

“Ừm? Có bé cưng ? Vậy hãy sinh hạ a!” Việc này còn cần thiết phải hỏi ư?

“Tốt, ta nhất định sẽ khiến nàng mang thai bé cưng” (Pig: ềo, mặt dày thế, vô sỉ nữa chứ)

“Đáng ghét”

()

“Được rồi, Thụy, tối hôm qua như thế nào người lại tới đây a?” Cho tới bây giờ tôi cũng vì rất nghi hoặc, hần như thế nào lại xuất hiện vừa đúng lúc như vậy

“Cái này a, bí mật” vẻ mặt hần thật đặc ý

“Hoàng tẩu, hoàng tẩu?” Hoàng thượng vừa mới rời đi, thì thanh âm của Yên nhi đã lập tức truyền tới...

“Yên nhi, sao mới sớm như vậy đã tới ?” Tôi kéo tay nàng và cười nói

“Muội nghĩ đến hoàng tẩu, chỉ có một mình khiến muội cảm thấy thật buồn chán, nên đến tìm hoàng tẩu a”

Tôi không đáp, chỉ cười cười, đúng vậy, trong hoàng cung này, vốn đúng là khiến người ta có cảm giác ngột ngạt, dù là công chúa thì cũng như vậy a.

“Hoàng tẩu, tại sao lại không nói gì?” Nhận thấy nàng chính là có vẻ ám muội cùng tinh ranh, nhất định là đang nãy ra chủ ý gì đó, mỗi lần nàng nghĩ ra chủ ý nào, thì khi đó luôn luôn không tự chủ mà cứ lòi lòi kéo kéo nơi chéo váy...

“Nói xem, Yên nhi lại nãy ra ý nghĩ gì thế ?”

“Ừm, hoàng tẩu làm sao biết được ?”

“Bởi vì muội mỗi khi có ý nghĩ nào đó thì sẽ lòi lòi kéo kéo nơi chéo váy” tôi cười nói

“Hoàng tẩu, chỉ biết khi dễ Yên nhi” trong chớp mắt khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ bừng

“Được rồi, nói mau đi, lần này muội lại có chủ ý quái quỷ nào nữa đây?” Còn nhớ lần trước muội ấy dám lòi kéo tôi trên đùi hoàng tổ mẫu, báo hại tôi thiếu chút nữa đã bị hoàng tổ mẫu trách phạt...

“Hoàng tẩu, trong cung thật quá bí bức, muội muốn cùng hoàng tẩu xuất cung thưởng ngoạn một chút có được hay không?”

“Xuất cung?” Khi xuyên qua tới nơi này, tôi còn chưa có dịp đi thăm thú bên ngoài ra sao cơ, nên cũng thật sự muốn đi xem a, dẫu sao suốt ngày ở trong cung cũng thật khiến người ta buồn chán, với lại cũng vừa lúc nên đi coi thử một chút...

Ngày ấy, vô tình tôi nghe thấy, thật ra bên trong quốc khổ quả là đã bị thâm hụt ...

Đã định giúp hần, đã muốn vì hần mà làm chút chuyện, nên ngày đó tôi đã hỏi Lan nhi rằng, nếu ở bên ngoài cung thì kinh doanh cái gì sẽ có tiền một cách nhanh nhất, Lan nhi suy nghĩ một hồi rồi đáp:

“Sòng bạc, kỹ viện” tôi còn nhớ bản thân lúc ấy cũng kinh ngạc

Sòng, ngâm lại cũng là, sòng bạc thì bản thân lại chưa hề có phương pháp gì, thôi thì, kỹ viện đi, cũng là có thể...

Nếu Yên nhi muốn đi ra ngoài, đúng lúc có thể... Tôi không tin với bản lĩnh của tôi ở thế kỷ hai mươi mốt còn có thể bị bại bởi đám người cổ đại nơi này...

@Pig: ê, ta có hóng j đâu mà nàng kêu ta hóng, ghét ghét ghét. Pig chỉ định hé chút xíu chap sau thôi ý mừ, đâu có tội tình j cả nhà nhĩ *mắt chớp chớp*. Chap sau tên HT sẽ nói rõ cái đoạn lúc hần mò vào phòng Bằng tỷ ý ô ô ô

@Sò: spoil là hok tốt đâu, phải để thưởng thức từ từ chứ =)) Cả nhà sung sướng nhé, từ chap này trở đi, độ dài mỗi chương dài thêm ra nhiều đấy, chỉ tội cho Sò phải vật vã edit thôi

@Pig + Sò: về bộ “Nữ tướng quân”, tuy đã trả lời nhiều rùi nhưng mà vẫn còn nhiều bạn hỏi nên xin trả lời lại lần cuối cùng như sau, sẽ có 2 khả năng xảy ra:

Thứ nhất: các bạn chịu khó chờ pé dog quay về dịch

Thứ hai: vì bộ này rất nhiều từ khó dịch, nên phải có người dịch thô trc’ thì Sò mới có thể edit lại hoàn chỉnh (hok chơi bản CV ở đây nha). Bộ “tiểu cường nữ ...” ss Yoo & Sò cũng chia ra như vậy, nên nếu đc ss Yoo phụ dịch thô trc’ thì may ra Sò sẽ làm nốt a, còn hok thì ... =)) Tuy nhiên ss Yoo hiện đang busy lặn mất tăm, ôm của Sò mấy chương “tiểu cường nữ” kia kìa, cả nhà mún đọc thì ra dí ss Yoo đi

* * *

Nguồn: ()

51. Chương 51: Điểm Tâm Sáng

Edit: Sò kut3

“Yên nhi, muội đã nói qua với Hoàng thượng chưa? Hoàng thượng bằng lòng rồi chứ?”

“Vẫn chưa a, hai ngày qua hoàng huynh luôn luôn bận bịu, nên muội hoàn toàn không có thời gian để gặp hoàng huynh, song, chỉ cần muội ra sức thỉnh cầu, hoàng huynh sẽ ưng thuận thôi” Về mặt Yên nhi thật tự tin

“Hy vọng là được! Hoàng thượng lát nữa sẽ tới đây, Yên nhi hãy nói chuyện này cho Hoàng thượng, hy vọng Hoàng thượng có thể đồng ý” tôi cười nói

“Hoàng huynh lát nữa sẽ tới đây? Làm sao hoàng tẩu biết được?” Về mặt nàng cười xấu xa

Nha đầu này, thiệt là, tôi không trả lời, hy vọng nàng sẽ không hỏi tới nữa, nhưng mà, tôi đã nghĩ lầm rồi

“Hoàng tẩu, người hôm nay sao lại cao hứng như vậy? Luôn luôn cười? Còn nói hoàng huynh lát nữa sẽ tới đây, hoàng tẩu, có phải là có cái gì giấu muội a?” Về mặt Yên nhi cứ nhìn tôi mà cười, khiến toàn thân tôi hơi run sợ.

“Đương nhiên là Hoàng thượng rồi, ngoại trừ Hoàng thượng, còn ai có thể làm cho tiểu thư vui vẻ như vậy ” Lan nhi đang đứng bên cạnh tiếp lời

“Lan nhi!” Tôi trừng mắt nhìn nàng, nha đầu này, nói cái gì mà khó nghe vậy. Nha đầu này, tại tôi quen dạy bảo người hầu không cần để ý tới địa vị, may mà Yên nhi cũng quý nàng, coi nàng giống như tỷ muội mà đối đãi, cũng không hề so đo điều gì...

“Ừm? Hoàng tẩu?” Về mặt nàng cười xấu xa sáp lại gần người tôi “Xem ra hoàng huynh đêm hôm qua đã nghỉ lại ở chỗ này rồi!”

Hừm

Bị nàng cứ nhìn hoài thật sự là sợ hãi, tôi liền ngắt lời nàng

“Yên nhi, muội đã dùng điểm tâm sáng chưa? Nếu chưa thì hãy nhân tiện ở lại đây dùng bữa với hoàng tẩu đi, ta một lát phải đi chuẩn bị, bảo đảm là Yên nhi chưa từng ăn qua”

“Ừm? Hoàng tẩu muốn chuẩn bị điểm tâm sáng? Thật tốt a, cũng vừa lúc muội chưa ăn đây, đã lâu rồi muội chưa được ăn đồ do hoàng tẩu làm a...” Nhận thấy vẻ mặt nàng thật hưng phấn, tôi biết mình đã thành công khi hướng sự chú ý của nàng sang việc khác, liền đi chuẩn bị...

Thực ra, cho dù nàng không đến, tôi cũng sẽ tự tay chuẩn bị, bởi vì, hắn lát nữa sẽ quay lại, tôi biết hắn sẽ quay về cùng tôi dùng điểm tâm sáng ...

Làm đồ ăn cho người mình yêu, quả là việc hạnh phúc nhất trên đời a! (Pig: haizzzz..... tỷ a, tỷ cứ hạnh phúc đi, xem đc bao lâu đây)

Một lúc sau khay đựng đồ điểm tâm được mang lên để trên bàn, Yên nhi đã thèm ăn không chịu được...

“Hoàng tẩu, muội có thể ăn được hay không a? Muội đói bụng lắm!” Yên nhi ôm bụng cười nói, nha đầu này a, khi ở chung một chỗ cùng tôi, luôn luôn không có điểm nào giống với dáng vẻ của công chúa hết, song ngẫm lại chính tôi bây giờ, cũng là, chẳng có điểm nào giống với dáng vẻ của thực nữ a...

“Được rồi Yên nhi, chờ thêm một chút, tỷ cho người chuẩn bị thêm món ăn muội thích, có được hay không?” Không còn cách gì, tôi đành phải hối lộ nàng

“Hừm, hoàng tẩu, trong lòng chỉ có hoàng huynh, không có Yên nhi rồi, hoàng tẩu muốn để Yên nhi chết đói a! Ô ô, hoàng tẩu không có thương Yên nhi rồi, nên hoàng tẩu không cho Yên nhi ăn cái gì” bộ dáng nàng cứ ở bên cạnh làm bộ như sắp khóc, Yên nhi này...

“Ai không cho Yên nhi ăn cái gì?” Một thanh âm trong trẻo vang lên khiến người đang giả bộ khóc phải bình tĩnh, trong chớp mắt, vậy mà đã tiến đến ngoài cửa rồi

“Hoàng huynh, người như thế nào bây giờ mới tới a, người nếu không đến thì Yên nhi đã chết đói” vẻ mặt thật ủy khuất, lắc lắc cánh tay của Hoàng thượng

“Kẻ nào dám khi dễ muội muội bảo bối của Trẫm? Cưng nhiên lại không cho Yên nhi đồ ăn!”

“Là hoàng tẩu, chính là hoàng tẩu không cho Yên nhi ăn điểm tâm!” Bàn tay nhỏ bé của nàng chỉ về phía tôi, như để xác định tội trạng của tôi vậy

“Ừm?” Hắn đi tới trước người tôi, rồi nhìn tôi đầy khiêu khích, nhưng mà trong đôi mắt đó hàm chứa ý cười
()

(Huyền Hướng Thụy)

Liên tục bận bịu hơn mấy ngày, thật không dễ dàng để có chút thời gian rảnh đi thăm nàng, vậy mà gần canh ba, vẫn cứ chịu không được mà đi tới Lãnh Thu cung, tới trước cửa, hoàn toàn yên tĩnh, xem ra nàng đã nghỉ ngơi rồi, nhưng mà, còn có chút ánh đèn, nghe được bên trong thanh âm yếu ớt truyền đến, ta khẽ sát vào song cửa sổ...

“Tiểu thư, đã canh ba rồi, Hoàng thượng hắn là không quay lại, hay là tiểu thư nghỉ trước đi! Người mấy ngày nay cũng không có nghỉ ngơi tốt, cứ suy nghĩ về Hoàng thượng như vậy thì chỉ bằng ngày mai nhân tiện đi coi thử một chút đi”

Chẳng lẽ nàng còn chưa ngủ? Chẳng lẽ là đang đợi Trẫm? Trong lòng bỗng nhiên dâng lên một sự ám áp, nhìn thấy nha đầu kia ra ra vào vào, nhân lúc a hoàn đó vừa đi ra xong thì ngăn lại, “Nương nương còn chưa ngủ sao?”

“Hoàng thượng, người đã tới, nương nương chờ đợi người đã lâu” vẻ mặt của tiểu nha đầu rất vui mừng

“Người nói nường nường chờ Trầm?”

“Đúng vậy, mấy ngày qua Hoàng thượng không tới, nường nường cũng vẫn chờ cho tới nửa đêm, hơn nữa thần khí lại vô cùng lo lắng” hóa ra, nàng cũng biết thất thần vì Trầm

“Người đi xuống đi, nơi này giao cho Trầm”

“Vâng, thưa Hoàng thượng”

Nhẹ nhàng khép cửa lại, vậy mà truyền đến thanh âm của nàng, “Lan nhi, đem khăn lông cho ta”

Nhìn nàng lẳng lặng nằm bên trong bồn tắm, hai mắt khép hờ, một bờ vai kia không hề che lại mà bày ra ngay trước mắt, ta không đưa khăn lông cho nàng, mà nhẹ nhàng giúp nàng lau khô...

...

Nàng vậy mà lại không muốn Trầm rời đi, nàng vậy mà... Lúc bản thân ta hỏi nàng có thuận theo ý ta hay không, nàng cứ nhiên gật gật đầu...

...

Khóe miệng khẽ nhếch lên làm mất đi vẻ tự nhiên, mùi hương của nàng, thật quyến rũ, thật đắm say...

“Thụy? Thụy” từng tiếng gọi vang lên, ta cúi xuống đón nhận đôi mắt thăm dò của nàng, rồi hít một hơi thật sâu trên khuôn mặt trắng hồng của nàng.

“Trầm đi trước, lâm triều xong sẽ trở lại thăm nàng, ngoan a!”

* * *

52. Chương 52: Xuất Cung ?

Edit: Sò & Pig kut3

(Huyền Hương Thụy)

Nhìn vẻ mặt nàng đã ửng đỏ lên, không nỡ khiến nàng ngượng ngùng thêm nữa ...

—o0o—

“Nguyệt nhi, nàng nói cho ta nghe xem, sao nàng lại không cho Yên nhi ăn cơm vậy? Là che miệng hay là trời tay muội ấy lại?” Ngụ ý, tôi hoàn toàn không thể nào không cho Yên nhi ăn cơm, và hẳn lại dùng từ “ta” mà không phải là “Trầm”, xem ra trong lòng hẳn cũng có tôi ...

—o0o—

(Huyền Hương Thụy)

“Hoàng huynh, người thiên vị hoàng tẩu, muội không để ý tới huynh nữa” không chờ ta mở lời, Yên nhi bên cạnh nóng nảy

“Yên nhi” thanh âm tràn đầy sự dịu dàng

“Hai người hợp sức lại khi dễ muội a, hoàng tẩu vì chờ người, không cho muội ăn cơm, người vậy mà còn giúp hoàng tẩu...”

—o0o—

“Được rồi Yên nhi, nhanh ăn đi, nếu không để nguội rồi thì không thể ăn được đâu, đúng là tỷ đã đặc biệt làm riêng cho muội a!” nếu khiến nàng lại huyền não thêm nữa, tôi cũng chết đói

“Hừm, hoàng tẩu nói thật dễ nghe, chỉ sợ thể diện của Yên nhi chưa đủ lớn như vậy? Nếu hoàng huynh không đến, liệu hoàng tẩu có hạ mình xuống bếp?”

“Gi? Sáng nay là Nguyệt nhi tự mình xuống bếp a, vậy thì ta cần phải ăn nhiều một chút” nói xong trực tiếp ngồi xuống mở ra ăn

“Ăn ngon thật, Nguyệt nhi nàng cũng đến ăn đi” nhìn sang bên cạnh một chút thấy Yên nhi bĩu môi “Nếu không ăn, cũng không có phần cho muội đâu”

“Muội ăn, ai nói muội không ăn” nhìn thấy khay thức ăn đã đi sang phía bên cạnh, liền vội vàng đoạt tới...

Ăn cơm xong, thấy vẻ mặt Hoàng thượng thật tươi cười, biết tâm tình của hắn khá tốt, Yên nhi vội vàng sắp tới gần...

“Hoàng huynh a, Yên nhi có chuyện muốn thưa với hoàng huynh, hy vọng hoàng huynh có thể đáp ứng”

“Yên nhi, chuyện gì, muội nói đi, Trẫm sẽ đáp ứng”

Xem ra Yên nhi này, bình thường thật sự được nuông chiều rồi, Hoàng thượng đối nàng vừa sủng ái vừa sâu sắc...

“Đây chính là hoàng huynh nói ra a, không được đổi ý” Yên nhi giống như vớ được phao cứu mạng.

“Muội hiểu rõ mà, chỉ cần muội không vượt quá giới hạn, Trẫm có thể đáp ứng, còn nếu như... thì đừng hòng”

“Hoàng huynh, Yên nhi ở trong cung cảm thấy thật ngột ngạt, muốn cùng hoàng tẩu xuất cung thưởng ngoạn có được hay không?”

“Không được” hắn quả quyết đáp lại, lại còn có chút tức giận “Yên nhi, muội bình thường náo loạn thì thôi, bây giờ muội lại còn muốn đem cả hoàng tẩu đi ra ngoài sao?”

“Hoàng huynh a, hoàng tẩu ở trong cung cũng sâu muộn a!” Yên nhi vậy mà lại không có chút sợ hãi, càng quần lấy hắn “Muội mang hoàng tẩu đi ra ngoài là vì hoàng huynh mà, người xem hoàng tẩu đi ra ngoài rồi liền phấn chấn, hoàng tẩu vui mừng rồi thì hoàng huynh cũng sẽ cảm thấy vui theo mà, hoàng huynh a, người nên đáp ứng đi...” (to be continued)

Nhận thấy vẻ mặt Yên nhi đang làm nũng, hắn ngăn người, đột nhiên hướng về phía tôi mở miệng:

“Nguyệt nhi, nàng cũng muốn đi ư?”

“Hoàng thượng, thần thiếp cũng muốn đi ra ngoài, thỉnh Hoàng thượng ân chuẩn” nói xong tôi liền quỳ xuống ...

“Ta nói không được là không được”

...

Do tôi cùng Yên nhi đều ra sức nịnh nọt, hắn cuối cùng cũng chịu thỏa hiệp

“Thôi được, có thể đi, Trẫm phái người bảo vệ các ngươi”

“Tạ Hoàng thượng”, “Tạ hoàng huynh”

“Yên nhi, muội lui xuống trước đi, Trẫm có chuyện muốn nói cùng Nguyệt nhi”

“Vâng, hoàng huynh”

“Nguyệt nhi, nàng thật lòng như vậy muốn xuất cung” vẻ mặt hắn thật bình tĩnh, nhìn không ra vui mừng hay là tức giận

“Bẩm Hoàng thượng, Nguyệt nhi quả thật muốn xuất cung xem một chút, mong rằng Hoàng thượng hãy tác thành” tôi cung kính đáp

“Gọi ta là gì? Lại phạm quy nữa! Xem ta sẽ trừng phạt nàng thế nào!” Nói xong liền ôm tôi vào trong ngực. Tôi ngẩn người, cúi xuống gọi “Thụy”

“Ưm tạm được rồi! Vậy ta sẽ cho nàng xuất cung, Nguyệt nhi có chẳng cần phải tạ ơn ta thật nhiều?” Vẻ mặt cười xấu xa

“Ưm?” Tôi nghi hoặc một chút rồi mở miệng “Nguyệt nhi tạ ơn Thụy”

“Tạ ơn như vậy coi như xong?”

Vốn định hôm trc’ up tặng cả nhà 1 tấm ảnh của Yên nhi, cơ mà, vì cái chuyện ko đâu kia khiến S & P nhức đầu, quên bég mất, hôm nay up bù nha *ảnh đẹp hiếm có khó tìm nha*

()

* * *

53. Chương 53: Phiêu Diêu

“Tạ ơn như vậy coi như xong?”

“Đúng vậy, chẳng phải thiếp đã mở lời nói tạ ơn rồi sao?”

“Không được, không thể dễ dàng như vậy cho nàng! Bằng không cứ như vậy mà tạ ơn ta đi!” Dứt lời, khê cúi xuống nói một câu ở bên tai tôi, trong nháy mắt mặt tôi đã trở nên giống quả cà chua...

...

Buổi tối, phía sau rèm che màu trắng, truyền đến từng cơn rên khẽ...

Một đêm thật triền miên, cứ dần chìm lặng vào không gian...

“Nguyệt nhi, nàng thật là một tiểu yêu tinh, khiến ta muốn ngừng mà không được a!”

“Thụy, người lại chế nhạo thiếp! Vẫn còn khi dễ thiếp, thiếp không để ý tới người nữa!”

“Nàng không để ý tới ta nữa sao? Lẽ nào Nguyệt nhi không thích? Nếu không thích thì sau này ta sẽ không đến đây!”

“Người dám!”

“Xem ra Nguyệt nhi vẫn còn luyến tiếc ta a! ...” Ôm chặt tiểu nhân nhi trong tay, chỉ lo nàng không cẩn thận sẽ rời xa...

—o0o—

Cứ như vậy thật ấm áp, ở trong lòng hai người có sự trầm bổng, cảm giác như thế, khiến hai người vô cùng yêu thích...

Hai thân thể cùng nhau ở một chỗ triền miên, tựa thật sát vào nhau, càng có vẻ thân mật và hạnh phúc...

Ôm nàng, cùng nàng, chính là hạnh phúc ...

Theo hấn, tựa vào hấn, chính là hạnh phúc...

Cảm giác ở trong lòng hai người về một gia đình dần dần ấm lên, luôn luôn muốn có, hóa ra là cảm giác như vậy...

—o0o—

Ở trong cung ngay cả lúc đi dạo cũng thật vu vơ, ngẫm lại ngày mai có thể xuất cung liền cảm thấy hứng thú phần khởi a!

Kể từ khi tôi xuyên qua tới thời đại này, còn chưa có lúc nào đi ra ngoài dạo chơi cơ, cũng không biết có phải là giống như trong TV, liệu có giống nhau hay không, thật là tốt có thể thưởng ngoạn...

Nghĩ thế, khỏe miệng tôi mất đi tự nhiên, ngẩng đầu lên, tự do thật tốt...

Vô tình, lại đi tới chỗ ven hồ nhỏ kia, nước hồ trong veo, chợt có mấy con cá nhỏ bơi qua...

Trong lòng không khỏi ấm áp, nhớ tới Thụy, nhưng mà, trong cung này thật sự thích hợp với tôi sao, tôi thật sự có thể cùng người khác chia sẻ chồng được sao? Tôi thật có thể đủ sức làm được không...

Thật rồi quá, rồi quá...

Cởi đôi hài thêu ra, chân trần ngồi ở bên hồ, hai bàn chân nhỏ không an phận ở trong nước đập tung tóe nổi lên những cơn bọt sóng, thế nhưng, như vậy thật đắc ý, nhưng lại vẫn không thể khiến trong lòng tôi có chỗ bình yên...

Yêu Hoàng thượng, đến tột cùng là đúng hay sai, vì hắn, đi làm những việc mà ngay bản thân không thích, đến tột cùng có hay không có ý nghĩa...

Nghĩ tới đây, trong đầu liền trở nên rối bời, thật khiến người ta càng phiền muộn...

Vuốt vuốt mái tóc dài, hi vọng có thể gạt bỏ được nhiều tâm tư sầu muộn...

@ Sò: đoạn này tác giả cho thêm lời 1 bài hát vào, dài khủng khiếp, nếu dịch ra rất mất thời gian, Sò cũng thấy là hok cần thiết cho lắm, cho nên Sò đã tìm được bài hát đó trên youtube, các bạn nghe nhạc live thế này còn thấy hay hơn ý =))

Bài hát: Phiêu diêu ()

Biểu diễn: Châu Tấn ()

Đã quen thuộc giai điệu này, buột miệng hát ra, liệu thật sự có thể trả lời cho câu hỏi trong lòng tôi bây giờ hay không...

Thế nhưng, tôi không phải là người thích buông xuôi, tôi cũng không phải là người có thể chịu ủy khuất, như vậy, thì liền yêu thôi...

Nhưng mà, yêu hắn rồi, không có nghĩa là luôn luôn phải giúp đỡ hắn, giúp hắn, hoàn thành xong việc cuối cùng, nếu như, hắn chỉ yêu mình tôi, vậy sẽ vì hắn mà ở lại, còn nếu như, không phải, tôi hà tất phải khiến bản thân chịu ủy khuất như thế, tương lai, ai có thể đoán trước, tôi có thể hay không trở thành một người bị hắn chán ghét, nếu hoàn cảnh như vậy... Chẳng bằng rồi đi, giữ lại kí ức đẹp nhất... Nghĩ như vậy, trong lòng ngược lại buông ra, tùy duyên đi, bây giờ, hãy để tôi bất chấp tất cả, thoải mái để yêu một lần a...

Trong lòng thật dễ chịu, chung quanh mọi thứ cũng trở nên đẹp như thế...

Tôi đứng dậy, đi tới trong hồ, nhẹ nhàng nhảy qua ...

Trong miệng, đang lặp lại bài hát đó

...

”Nếu không so đo thì đôi khi hãy cứ thoải mái bùng cháy

(đây là 1 câu trong bài hát) ”

Đúng vậy, hà tất lại phải so đo, chỉ cần vui vẻ thoải mái để yêu một lần ...

@ Sò: mún thông báo lại lần nữa :panda85: Hiện bộ “băng phi” (pần Sò edit) chỉ được post ở blog Sò, bên 2T, mong các bạn đừng đem tới các forum khác nữa nha >“< ngoài=”” ra,=”” ở=”” bên=”” 2t=”” thì=”” sò=”” là=”” chủ=”” quán,=”” sò=”” sê=”” tự=”” mình=”” mang=”” bài=”” qua=”” đó=”” post=”” (các=”” bạn=”” thông=”” cảm=”” nha,=”” hok=”” mún=”” đem=”” con=”” bỏ=”” chợ=”” giữa=””>

* * *

54. Chương 54: Tuyên Dương Vương Gia (1)

Đúng vậy, hà tất lại phải so đo, chỉ cần vui vẻ thoải mái để yêu một lần ...

Đang chìm đắm vào trong thế giới của riêng mình, bỗng nghe thấy thanh âm của một nam tử vang lên bên tai, nhưng không phải là của Thụy

“Bài hát thật hay...”

Quay lại nhìn, quả nhiên là hắn, Tuyên Dương vương gia, tôi liền có chút căng thẳng, nhưng lại quên mất đáy hồ trơn bóng, tôi không cẩn thận, té xuống...

Không ngờ lại được một người ôm vào trong lòng ấm áp ...

Thật xấu hổ từ trong lòng hấn đứng dậy, tôi bước ra và chào hỏi:

“Đa tạ Tuyên Dương vương gia”

“Hoàng tẩu cần gì phải đa lễ” nhìn thấy trên mặt hấn hiện lên một tia cô đơn, nhưng ngay sau đó biến mất, trầm ngâm trong chốc lát, chỉ nghe thấy hấn nói

“Không nghĩ tới gặp hoàng tẩu vậy mà lại như thế, chỉ là, đáng tiếc...” Hấn thở dài một hơi, không nói thêm gì nữa...

“Đáng tiếc cái gì? Lần trước còn chưa có tạ ơn qua vương gia, lần này, lại khiến cho vương gia chê cười” nhìn hấn bất đắc dĩ, tôi không biết nổi buồn phiền của hấn từ đâu mà đến...

Nhớ lại Yên nhi đã từng nói, đây là Thất ca của nàng, ngoài hấn và Hoàng thượng còn có Yên nhi đều là con do thái hậu sinh ra, cho nên vô cùng thân thiết, và Tuyên Dương vương gia này, còn khá vui vẻ thông dong, rất ít khi trông coi cai quản công việc nội bộ của triều đình, cho nên bất kể là Hoàng thượng hay là các vị đại thần khác, cũng hết sức đối đãi, nhưng, nếu như hấn nổi giận lên thì cũng sẽ khiến người khác phải khiếp sợ, nhớ lại lúc trước từng mang binh đi đánh giặc, tuyệt đối không kém so với Lân Phong, chỉ là, không thích tranh công danh lợi...

“Không có gì, không có gì” hấn khoát khoát tay

Không ngờ trong chốc lát lại ghen lời, và hấn cũng chẳng có biểu hiện gì tiếp theo, vì thế khiến tôi không biết nên nói cái gì...

Lặng lặng mà đứng nhìn nhau, có phần khó xử, có phần không được tự nhiên, khiến tôi vô cùng cảm thấy khó chịu đựng...

Nghe Yên nhi nói, nơi này có rất ít người đến, cho nên tôi mới đặc biệt ưa thích, không ai quấy rầy, hơn nữa có thể khiến tôi thả lỏng, tự do tự tại...

Chỉ là không nghĩ tới hôm nay, chính ở chỗ này một lần nữa gặp lại hấn...

Không tự chủ, nhìn về phía hấn, hấn của ngày hôm nay, so với buổi yến tiệc đêm hôm đó hấn càng thêm chân thực...

Lớn lên cùng Thụy có thể hình dung ra vài phần, chỉ là, Thụy chính là kiên nghị nhiều hơn, còn hấn, lại là một phần phóng khoáng... (Pig: á á á sao tỷ cứ khen mãi tên HHT đáng chết thế ~~~ Bạng tỷ: kệ ta, chồng ta ta hok khen thì khen ai >_< nà=“” nà=“” nà=“” ~~~=“” pig:=“” tác=“” giả=“” a,=“” mãi=“” mới=“” cho=“” dương=“” ca=“” xuất=“” hiện,=“” bèo=“” quá=“”>

Ở trong cung đình này, nhưng mà hấn lại đơn độc giữ nguyên một phần khí chất tôn quý đó...

Loại khí chất này do trời sinh, lại chưa từng bị bất cứ quyền lợi gì làm vấy bẩn...

“ , ” [câu này xuất phát từ 1 bài thơ nổi tiếng từ thời xưa bên TQ] nhìn hấn, tôi buột miệng thốt ra

[Câu đó được dịch ra tiếng anh là thế này: “Lightness finds, Qing Lian without demon” means: the lotus grow from the sludge, but not to be contaminated, washed in clear water but does not seem seductive.

Theo Sò hiểu, câu này tương tự vs câu tục ngữ về hoa sen ở VN: “Trong đầm gì đẹp bằng sen Gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn”]

“Cái gì?” Tôi thấy được hấn nhướn mày

“Không có gì, chỉ có điều đột nhiên nghĩ đến một câu nói mà thôi, khiến vương gia chê cười” then thùng cúi đầu xuống...

“ , ” tôi nghe được hấn thấp giọng đọc lại câu nói đó “Một câu văn hay”

“Không nghĩ tới hoàng tẩu còn có cả tài nghệ này” nhìn thấy hấn cười, rục rịch đến vậy ...

“Khiến vương gia chê cười” nhận ra hần đang cười, như ánh mặt trời vậy, làm cho trái tim tôi ấm áp, nhìn nhau cười, trái lại tựa như nhiều năm không gặp bằng hữu, loại cảm giác này, rất kỳ diệu...

...

“Vương gia như thế nào lại tới nơi này? Nơi này, bình thường đúng là không có người đến” ngồi xuống bên hồ, giống kiểu bằng hữu trò chuyện

“Hoàng tẩu chẳng phải cũng tới nơi này?” Hần không trả lời, mà ngược lại đem vấn đề đó chuyển sang cho tôi

Tôi than nhẹ một tiếng “Nơi này tương đối thanh tịnh đẹp đẽ, không có ai đến quấy rầy, không cần khắp nơi che dấu gì cả...”

Nghe xong lời tôi nói, hần trái lại cười vang “Xem ra hoàng tẩu cũng không thích cuộc sống trong cung này a!”

A a, tôi cười cười, xong cũng không nói tiếp nữa...

Với hần, mặc dù mới là lần thứ hai gặp mặt, nhưng có một loại cảm giác giống như đã từng quen biết, giống như một người đã biết rất sâu rất sâu về bằng hữu, có thể khiến cho người ta dốc bầu tâm sự trong lòng chính là ngôn ngữ...

Ở trong cung, mặc dù hoàng tử mẫu, thái hậu, Hoàng thượng đều đối với tôi rất tốt, nhưng mà, có thể chính xác cùng tôi tâm sự lại không có lấy một người, trong lòng có sự phiền muộn, đâu có ai biết, bề ngoài thì tươi cười, rốt cuộc có vài phần chân thực và giả dối...

* * *

55. Chương 55: Tuyên Dương Vương Gia (2)

“Như thế nào hoàng tẩu, không tin ta? Hay là?” Nhìn thấy tôi không trả lời tiếp, chỉ bất đắc dĩ cười cười, hần lên tiếng hỏi

“Không phải, chỉ là không biết nên nói như thế nào thôi” tôi lại thở dài một hơi

“Cuộc sống trong cung, tuy là vô ưu vô sầu, nhưng mà, dù sao vẫn có cảm giác thiếu phần tự do, thiếu phần tự tại, càng thiếu phần mong muốn được làm theo ý mình...”

“Bất kể ai đang làm gì đó, đều có người nhìn chăm chăm, có người dõi theo, ai được sủng ái, thì có người đố kỵ, ai không được sủng, cũng sẽ có người soi mói, rốt cuộc như thế nào thì được xem là tốt, như thế nào thì được xem là không tốt...”

“Có lẽ, cứ thuận theo câu nói kia, chẳng phải bản thân mới là tốt nhất sao! Người ở trong cung thì lại muốn đi ra ngoài, còn người ở ngoài cung lại muốn tiến vào...”

“Hoàng tẩu nói quả thật sâu sắc, trong cung vô số chuyện, làm sao có thể đánh giá được đúng sai, có lẽ, cho tới bây giờ cũng chưa từng có bất kì lỗi lầm nào, chỉ có quyền lực với thế lực...” Nhìn thấy nụ cười hần thật chưa chút “Chẳng phải bản thân mới là tốt nhất sao, câu nói này thật hay...”

.....

Trong chốc lát vậy mà lại đều không nói gì, từng người chìm vào khoảng không trầm lặng của riêng mình, chẳng phải bản thân mới là tốt nhất sao...

Mưu cầu, rốt cuộc là cái gì...

.....

“Không biết hoàng tẩu vừa mới ca bài gì vậy? Có thể hay không cho phép ta nghe lại lần nữa?” Không biết qua bao lâu, một thanh âm yếu ớt truyền vào trong tai tôi, êm ái như vậy, dường như sợ rằng cắt ngang dòng suy tư của tôi, rồi lại tràn đầy khát khao...

Tôi cười cười “Bài ca đó có tên là “Phiêu diêu”, vương gia nếu muốn nghe, vậy thì Nguyệt nhi sẽ ca lại một lần nữa”

“Đa tạ hoàng tẩu, song sau này hoàng tẩu đừng xưng hô vương gia vương gia nữa, hãy gọi ta một tiếng Dương đi!” Nhận thấy ánh mắt hắc thật kiên định, hắc đã là đệ đệ của Hoàng thượng, chắc cũng không sao...

“Thôi được, Dương!”

....

Hé mở đôi môi đỏ thắm, giọng ca cứ thế bay lên, chỉ là, lần này tôi không hề phiêu diêu nữa, mà đã hạ quyết tâm, đi tìm tương lai cho riêng mình ...

@ Sò: đoạn này tác giả cho thêm lời 1 bài hát vào, dài khủng khiếp, nếu dịch ra rất mất thời gian, Sò cũng thấy là hok cần thiết cho lắm, cho nên Sò đã tìm được bài hát đó trên youtube, các bạn nghe nhạc live thể này còn thấy hay hơn ý =))

Bài hát: Phiêu diêu ()

Biểu diễn: Châu Tấn ()

Cùng nhau tâm sự, trái tim tôi, lần đầu tiên tràn đầy sự dịu dàng, cuộc sống như thế, mới không uổng công một đời người, trong cung mà tranh đấu với nhau, quả thật là không thích hợp với tôi...

Không nhận ra rằng, sắc trời đã dần dần tối sầm ...

“Hoàng tẩu, trời không còn sớm nữa rồi, chúng ta trở về thôi!”

“Ừm” tôi gật đầu, bỗng nhiên có chút luyến tiếc hắc, hắc là người bằng hữu đầu tiên có thể khiến tôi cảm mến như vậy, không có chút giấu diếm hay hoài nghi nào, trực giác mách bảo tôi rằng, hắc có thể tin tưởng được... Chỉ là, không biết, sau này sẽ như thế nào

“Dương, tối nay đệ có ở trong cung dùng bữa không?” Thật ra rất muốn nói với hắc, nếu không thì hãy cùng tôi tới Lãnh Thu cung! Hoàng tẩu tôi tự mình sẽ xuống bếp, không đành lòng chia tách khỏi hắc sớm như vậy, nhưng mà, dù sao cũng là trong cung, cho dù hắc có là Vương gia, cũng không thể... (Pig: chẹp, tiếc ghê, tác giả cho Dương ca x/hiện thật chớp nhoáng rồi vụt tắt)

“Không được, đệ phải trở về ngay” hắc cười cười, nhận thấy tôi như có chút gì đó mất mát “Có điều đệ cũng đã nghe nói tới tay nghề nấu ăn ngon của hoàng tẩu, nếu có cơ hội, đệ nhất định sẽ tới thưởng thức đó”

“Hoan nghênh!” Chỉ chốc lát đã bước ra khỏi ngự hoa viên, đến đây phải cáo biệt rồi...

56. Chương 56

57. Chương 57: Nhận Tỷ Ở Thanh Lâu

Dịch: ss Ngọc Cẩm

Edit: ^Sò^

“Câm miệng, ta tìm ma ma nhà ngươi, mau mời tới đây”

Ai đang làm ồn ở ngoài đó vậy? Thì ra người này chính là ma ma.

Tôi vòng tay chào, “Ma ma, tiểu nữ nghe nói tài đánh đàn của Lệ nhi cô nương rất tuyệt, mong ma ma dẫn ra xem mắt”, nói xong liền nhét 1 thỏi vàng vào tay bà ta.

“À..., xin mời cô nương vào trong” ma ma thoát 1 cái đã thay đổi thái độ, cũng không nói tôi là cô nương thì không được phép vào...

“Lệ nhi, mau ra đây, có khách tới”

“Ma ma, bà biết bữa nay ta không tiếp khách mà...”

“Lệ nhi, vị cô nương này muốn gặp người”, ma ma dẫn tôi đến căn phòng phía trước, gõ cửa.

“Sao cô nương lại đến nơi này? Không biết tìm Lệ nhi có chuyện gì?” Tôi bước vào, quả là 1 nữ tử cực kỳ xinh đẹp, chỉ có điều trên trán dường như chứa đầy nỗi buồn thương.

“Tiểu nữ nghe nói tài nghệ đánh đàn của Lệ nhi cô nương là độc nhất vô nhị, nên đến đây xin được thỉnh giáo”

.....

Khi khúc nhạc kết thúc, cảm giác duy nhất của tôi là muốn rơi lệ, tài nghệ không cần phải bàn, chỉ riêng cái cảm giác đó, có thể nói không người nào có thể sánh bằng...

“Lệ nhi cô nương, thật sự là 1 khúc nhạc hay! Có thể nói là tuyệt diệu, đàn & người đã hoà quyện vào nhau” – tôi thốt ra

Tôi thấy nàng sững sốt “Tiểu thư thật biết nói đùa, Lệ nhi còn kém mà...”

“Lệ nhi cô nương quá khiêm tốn rồi, chỉ có điều, tại sao tiếng đàn của Lệ nhi cô nương lại phiền muộn như thế, phải chăng cô nương có tâm sự gì ư?”

“Thực không dám giấu diếm, từ lúc 10 tuổi ta đã bị bán vào trong thanh lâu này, ma ma thấy ta có chút nhan sắc, đã chăm sóc tận tình, nhưng mà, ở trong thanh lâu không được tự do, có lẽ tiểu thư cũng nghe nói rồi, đêm nay là đêm đầu tiên Lệ nhi phải bán thân mình, từ nay về sau...”

“Lệ nhi cô nương đừng khóc, ta nhất định sẽ nghĩ cách giúp cô...” Từ khi nghe khúc nhạc của nàng xong, lòng tôi cứ thấy nôn nao, thấy cảm thương và cũng muốn giúp đỡ nàng...

“Tiểu thư làm sao có thể giúp ta được?... Nhưng có lời nói này của tiểu thư, Lệ nhi đã rất cảm kích rồi, tiểu thư là người đầu tiên nghe được nỗi đau thương trong tiếng đàn của ta, chỉ đáng tiếc Lệ nhi đang ở thanh lâu, không thể... Tiểu thư xinh đẹp như thế, lại được sinh ra trong 1 gia đình tốt, tương lai chắc chắn sẽ...”

Tôi tháo khăn che mặt xuống, tuy mới gặp nàng lần đầu nhưng đã có cảm giác thân quen.

“Nếu Lệ nhi cô nương không chê, hãy gọi ta một tiếng Nguyệt nhi muội muội đi, Nguyệt nhi rất thích tiếng đàn của cô nương, mong rằng sau này có thể học hỏi nhiều hơn...” tôi nói, thật sự rất thích nữ tử đang đứng trước mặt, ngay từ ánh mắt đầu tiên, tôi đã biết nàng không phải là loại người đắm mình trong trụy lạc

“Nguyệt nhi muội muội...” đôi mắt nàng đã ngấn lệ

“Lệ nhi tỷ tỷ, đừng khóc, khóc nữa sẽ trở nên xấu đó...”

Cốc cốc, tiếng gõ cửa vang lên, tôi nghĩ là Yên nhi, bèn đến mở cửa cho muội ấy vào.

“Cô là...?” Lệ nhi vừa định hỏi, tôi đã ngắt lời “Đây là Yên nhi nhà muội, thường ngày rất nghịch ngợm”

“Yên nhi, đây là Lệ nhi tỷ tỷ”

“Lệ nhi tỷ tỷ, làm phiền rồi”

“Yên nhi, muội vào trong đây trốn 1 chút, ta cùng Lệ nhi tỷ tỷ đang bàn chuyện, muội ngồi đó đợi 1 chút, đừng để người khác phát hiện”, vì lúc mới mở cửa cho Yên nhi vào, tôi nhìn thấy ma ma đang đi lên lầu...

“Vâng, tỷ tỷ”

“Lệ nhi cô nương, ta mang nước trà tới cho cô nương...”

Tôi mở cửa ra, là ma ma đem nước trà đến, liếc mắt nhìn tôi, tôi thấy được trong đôi mắt bà ta có chút ngạc nhiên mừng rỡ...

“Cô nương, trước giờ ít thấy có ai cùng trò chuyện với Lệ nhi, cô nương ở lại đây dùng bữa luôn nhé!”

“Cảm ơn ma ma, phiền ma ma đem vào trong phòng Lệ nhi tỷ tỷ...” tôi đáp, dù sao mục đích tới nơi này cũng là để mua lại chỗ này a.

Tôi thấy Lệ nhi lắc nhẹ đầu, nhưng tôi đã nói xong mất rồi...

* * *

:panda84: hay wa dich tiep di ban oi doi dai ca co roi:panda31:

* * *

58. Chương 58: Thanh Lâu Đổi Chủ

Edit: ^Sò^

Tôi thấy Lệ nhi lắc nhẹ đầu, nhưng tôi đã nói xong mất rồi...

“Tỷ tỷ làm sao vậy?” Tôi hỏi

“Muội muội xinh đẹp như thế, ta chỉ sợ ma ma sẽ làm chuyện gì thôi...” Hóa ra là lo lắng cho tôi, tôi xin ghi nhận lòng tốt ấy, hơn nữa còn có Yên nhi đây, nếu như bà ta thực sự dám làm gì với tôi... Hừ, đừng trách tôi không khách khí...

Thoáng chốc, ma ma tự mình đem đồ lên, trên bàn bày rất nhiều món ăn, cũng là tốt rồi...

“Tiểu thư, ma ma ta mời người một chén, hôm nay tiểu thư ra tay thật đúng là hào phóng...”

Tôi nhìn thoáng qua thấy có hai chén rượu đặt trên bàn...

Cố ý khiến tầm mắt ma ma rời ra chỗ khác, nhẹ nhàng hoán đổi vị trí, uống một hơi cạn sạch...

Trong chốc lát, ma ma dường như có gì đó bất thường, kêu nóng, muốn xé bỏ y phục ra...

Thì ra bà ta lại dám bỏ xuân dược, may mà tôi...

Vậy đừng trách tôi không khách khí...

Lên tiếng gọi Yên nhi, kẹp chặt ma ma lại...

Nhờ Lệ nhi tìm giấy bút, viết qua vài nét, đưa đến trước mặt ma ma...

“Ma ma, người nếu muốn giữ lại cái mạng này, hãy ký vào đây, biết điều thả chúng ta đi...”

“Ta ký ta ký” ma ma đã mơ mơ màng màng, tôi đang vừa mới viết thì bà ta lại bị Yên nhi giáo huấn cho một trận, ước chừng bị dọa không nhẹ chút nào...

Nhìn thấy chữ cuối cùng được viết xuống, tôi nở nụ cười

“Lệ nhi tỷ tỷ, đừng lo lắng, đêm nay muội sẽ phái người trợ giúp tỷ tỷ, ngày mai sẽ trở lại thăm tỷ tỷ”

“Muội muội cẩn thận...”

Nhờ Yên nhi phái một người tâm phúc, buổi tối sẽ mua đêm đầu tiên của Lệ nhi, đương nhiên không được phép chạm vào Lệ nhi...

Cải lại nam trang, rồi cùng với những thị vệ đó hồi cung...

“Hoàng tẩu, muội vẫn còn chưa rõ, tại sao tỷ muốn đi thanh lâu a...”

Tôi trầm mặc một hồi, ghé bên tai nàng lặng lẽ nói

“Hoàng tẩu, tỷ thật tốt” nàng cười nói

Sau khi hồi cung mọi thứ vẫn như thường lệ, chỉ là ngày thứ hai tôi lại cùng Yên nhi lên chạy ra khỏi cung, mấy ngày nay Hoàng thượng bề bộn nhiều việc, hầu như ban ngày không có chú ý đến tôi, cho nên, chỉ cần buổi tối tôi quay về sớm một chút, cũng sẽ không có chuyện gì...

Trong Xuân Mãn Lâu, ma ma vừa nhìn thấy tôi đã muốn kêu người bắt tôi lại... Yên nhi đánh trả từng cái một... Không nghĩ tới, võ công của Yên nhi lại cao như vậy...

Tôi lấy tờ giấy kia ra, đưa đến trước mặt ma ma “Ma ma, tối hôm qua bà đã đem nơi này bán lại cho ta, tại sao bây giờ còn muốn ăn quýt? Đây chính là giấy trắng mực đen, nếu như bà còn không rời đi, ta sẽ đưa bà đến quan phủ...”

Ngay lập tức mặt mày ma ma trở nên khó coi...

Bất đắc dĩ rời đi...

Giọng nói tôi cất lên: “Bắt đầu từ hôm nay, ta chính là ma ma ở nơi này, ai muốn rời đi có thể đem theo đồ đạc, ai muốn ở lại cũng được, bán thân hay không bán thân cũng tùy ở chính các người, khế ước bán thân của các người ta cũng sẽ thiêu hủy, từ nay về sau, các người là người tự do, những người ở lại, sau này sẽ phải nghe theo sự sắp đặt của Lệ nhi cô nương, được không nào...”

Không đợi các cô nương ấy trả lời, tôi kéo Lệ nhi vào phòng, “Lệ nhi tỷ tỷ tối hôm qua không có bị ủy khuất chứ?”

“Không, đa tạ muội muội đã giúp, chỉ có điều lại khiến cho muội muội mất trắng một vạn lượng, vị công tử kia...”

Tôi thấy được trên mặt nàng hiện lên một chút ngượng ngùng, liền tỏ ý trêu ghẹo “Hắn không phải là đã khi dễ tỷ tỷ chứ? Muội muội cũng nên làm gì đó để tỷ tỷ hết giận...”

“Không, không, hắn là người tốt...” Thấy tôi có ý thật muốn đi, vội vàng kéo tôi lại.

* * *

59. Chương 59: Quán Lẩu

“Muội muội, chỉ có điều, muội đem thanh lâu lớn như vậy giao cho ta, ta sợ rằng...”

“Tỷ tỷ, muội tin tưởng tỷ! Muội không thể đến đây mỗi ngày, mong rằng tỷ tỷ sẽ giúp muội muội việc bề bộn này, được rồi, muội cũng muốn sửa chữa lại nơi này một phen, tỷ tỷ thấy thế nào...” Tôi lấy ra tờ giấy viết bản thảo đã mang theo, đưa cho nàng xem rồi giới thiệu qua ...

“Được, ta thấy ổn”

“Cứ làm như vậy đi, muội sẽ phải cao thủ ở lại đây bảo vệ tỷ, bởi dù sao tỷ cũng là một nữ nhân...” Tôi nhận thấy trên mặt nàng lại có một chút ngượng ngùng, có gì khó nói hay sao...

Vị cao thủ đó chính là người Yên nhi phái đến tối hôm qua, nghe nói là hộ vệ xuất sắc nhất của Yên nhi. Vừa mới nghe tôi nói qua, Yên nhi cũng đã đồng ý để hắn ở lại Xuân Mãn Viên, coi như là người liên lạc cho chúng tôi vậy...

“Được rồi Lệ nhi tỷ tỷ, nhất định phải để tâm tới những nữ tử bị đưa tới đây, nếu như bọn họ bằng lòng thì giữ họ lại, bất kể có tài nghệ gì thì cũng không nên ép họ bán thân. Còn nếu như họ không muốn ở lại thì hãy cấp lộ phí và để cho họ rời đi, chúng ta đều là nữ tử, nên cần giúp nhau nhiều hơn...” Lúc trước khi đi tôi muốn căn dặn Lệ nhi...

Cứ như vậy, dưới sự chỉ đạo của Lệ nhi, thanh lâu bắt đầu có những cải tạo lớn, tôi cũng chỉ thỉnh thoảng đến xem qua. Lệ nhi này, quả là tôi đã không nhìn nhầm người, có tác phong gia chủ a...

Hoàng thượng vẫn luôn bận bịu với công việc, còn tôi thì cũng thường xuyên lén chạy ra ngoài, ban đầu còn đi cùng với Yên nhi, về sau cũng chỉ dẫn theo vài người thị vệ của Yên nhi theo bên mình lén ra ngoài, dù sao Hoàng thượng cũng phải mảy mặt người bên tôi, nhưng tôi vẫn không yên tâm, liền cùng Yên nhi hoán đổi, Yên nhi hiểu dụng ý của tôi, nên cũng không phản đối...

Ngày hôm đó đi dạo bên ngoài thành, phát hiện ra có rất nhiều dân tị nạn, lòng tôi... Không nghĩ tới, dưới chân thiên tử, vậy mà lại...

Phái người đi mua bánh màn thầu, cầm lấy đem tới, phân phát cho bọn họ, thế nhưng nhiều người như vậy, làm sao đây...

Tôi nghĩ rằng nhất định phải làm chút gì đó, chung quy không thể...

Trong số nhiều người này, còn có cả một vài người trung niên...

Thì ra năm nay có nạn hạn hán, dĩ nhiên...

Dù sao cũng phải nghĩ một biện pháp để bố trí ổn thỏa cho những người này...

Suy nghĩ mấy ngày, tôi nghĩ tới việc mở cửa tiệm, như vậy vừa có thể giúp bọn họ có chỗ làm, vừa có thể sinh lợi nhuận, sao lại không làm chứ...

Tôi thuê người tìm mấy nhà cửa tiệm, cốt để mở quán lẩu, ở đây còn chưa có, như vậy hẳn là...

Ngày hôm đó, tôi lại đi tới ngoài thành, đám dân tị nạn kia, vừa trông thấy tôi đến, liền có người hô...

“Nguyệt nhi cô nương tới... Chúng ta có ăn rồi...” Tôi sai người đem đồ ăn phân phát xuống phía dưới, đã nhiều ngày trôi qua vẫn y như vậy, tuy tôi không đến, nhưng mà phải người...

Tôi phát phát tay, để mọi người yên tĩnh lại

Mở miệng nói rằng:

“Hằng ngày mọi người cứ ở chỗ này cũng không phải là biện pháp, ta đã nghĩ ra cách này, không biết mọi người có đồng ý hay không?”

“Nguyệt nhi cô nương có chuyện gì cứ nói, mạng của chúng tôi đây đều là nhờ Nguyệt nhi cô nương cứu, cô nương căn dặn thế nào chúng tôi cũng xin nghe theo...”

“Ta nghĩ, chúng ta nên bàn chút chuyện. Ở trong thành ta đã mở vài cửa tiệm, muốn cho mọi người đi làm, cũng là có thể để mọi người tự mình kiếm chút tiền, đối với người già và trẻ con, ta sẽ thuê một Tứ Hợp Viện [Tứ hợp viện là một hình thức cư trú của người dân Bắc Kinh. Gọi là Tứ Hợp Viện, là vì một cụm kiến trúc hình chữ nhật, tứ phía đông, nam, tây, bắc đều xây nhà, bốn hướng nhà đó vây lại, ở giữa là một sân trời, hay chung cho có bốn hướng nhà], đều ở cùng một chỗ, thanh niên thì có nhiều sức lực hơn, sẽ quan tâm lo liệu một chút cho người già và trẻ con, không biết ý mọi người thế nào?”

Trong đoàn dân tị nạn này không thiếu người uyên bác, tôi để một số người đã từng có kinh nghiệm buôn bán làm phụ trách quản lý cửa tiệm, số còn lại để họ làm tiểu nhị...

* * *

60. Chương 60: Bị Tôm, Cắm Ra Ngoài

Trong đoàn dân tị nạn này không thiếu người uyên bác, tôi để một số người đã từng có kinh nghiệm buôn bán làm phụ trách quản lý cửa tiệm, số còn lại để họ làm tiểu nhị, chạy việc vặt, dù sao cũng là bởi vì có tài nên mới dùng... Hì hì, không nghĩ tới tôi còn có bản lĩnh này a, phải ngợi khen một cái a!

Món lẩu, bọn họ thực sự không biết, nhưng dưới sự chỉ đạo của tôi cũng bắt đầu tiến hành rồi, hơn nữa bọn họ mỗi người đều tán thưởng...

Ở ngay sát chỗ cổng thành, tôi tìm thấy một nhà Tứ Hợp Viện rất lớn, cho phép mọi người có thể ở tại bên trong, sống yên ổn cùng nhau mà không phải lo tranh giành gì cả, và càng có thể chăm sóc quan tâm tới nhau hơn, khiến tôi vui mừng không ít...

Món lẩu, ở trong kinh thành đang trở nên thịnh hành, ngoại trừ lúc ban đầu tôi bỏ vốn đầu tư mất một vạn lượng ra, dần dần bắt đầu có lợi nhuận, tôi bảo phường quỹ xuất ra ba phần coi như là tiền công cho mọi người, kiếm được bao nhiêu chia bấy nhiêu, cùng với việc buôn bán phát đạt, mọi người càng thêm gắng sức hơn...

Tuy rằng chủ ý của tôi hay, song cũng do nhờ có Tuyên Dương Vương gia, nếu không tình cờ gặp được hắn, có hắn che chở, e rằng cũng sẽ không có được thuận lợi như thế, chí ít thì, hiện tại quan phủ sẽ không tùy tiện tiêu xài tới đây... Xem ra, có quyền thế vẫn thật tốt a! (về chuyện cùng Tuyên Dương Vương gia có liên quan như thế nào, phần sau sẽ có giới thiệu a, các bạn không nên nôn nóng nha!)

Về phần các nữ tử, có một số đến Xuân Mãn Viên, đương nhiên không hề ép các nàng ấy bán mình, mà là giúp đỡ, cho họ có cơm ăn nước uống, tìm cách giúp họ có thể tự nuôi sống mình, huống chi, hiện tại nơi này chính là chỗ lánh nạn của nữ tử... Bởi vì chưa bao giờ lại miễn cưỡng ai cả...

Dần dần, cuộc sống của bọn họ không hề cần tôi bỏ tiền ra nữa, trong lúc này, nếu không có Yên nhi và Lệ nhi giúp đỡ, tôi hoàn toàn không có nhiều tiền như vậy...

Những lúc rảnh rỗi, tôi thường đi tới Tứ Hợp Viện để thăm hỏi người già cũng như trẻ con, nhưng thật ra trong lòng vô cùng vui mừng.

Ngày hôm đó đi tới quán lẩu, nghĩ tới chuyện của bọn trẻ, liền mời Vương bá tới, Vương bá cũng là người trong đám dân tị nạn kia, thế nhưng ông luôn quan tâm, dốc lòng dốc sức từ lúc bắt đầu mở cửa tiệm. Ở chỗ này, ông là một người mà tôi rất tín nhiệm, từ khi quán lẩu bắt đầu có lợi nhuận, ông đều đứng hạn mang các khoản sổ sách ra cho tôi xem, việc ghi chép của ông, đều ngay ngắn rõ ràng đâu ra đấy...

“Vương bá” tôi lớn tiếng gọi

“Tiểu thư, sao người lại tới đây, mau ngồi đi...” Mặc dù tôi đã nhấn mạnh nhiều lần, nhưng ông vẫn cứ gọi tôi là tiểu thư, bất luận thế nào không chịu đổi cách xưng hô...

“Vương bá, ta hôm nay tới là có việc muốn nhờ Vương bá giúp cho”

“Tiểu thư sao lại nói thế, nếu không có tiểu thư, đoàn người chúng tôi đây đâu còn có thể sống sót, tiểu thư có gì cần dặn, Vương bá nhất định làm cho được...”

“Vương bá, không phải việc lớn gì đâu, chỉ là ta tín nhiệm ông, muốn nhờ ông giúp ta, bọn trẻ đó cũng không còn nhỏ nữa, ta muốn nhờ Vương bá vì bọn trẻ hãy tìm một trường tư thục, rồi đưa bọn chúng đi học. Về phần học phí, thì sẽ do cửa tiệm chi trả, chỉ là, e rằng Vương bá lại phải bận trăm công nghìn việc thêm nữa...”

“Tiểu thư, người có tấm lòng thật tốt, nếu không gặp được người, ... Người yên tâm, Vương bá nhất định làm tốt...”

Ngày hôm đó, bởi vì bàn bạc trao đổi chuyện trên mà tôi trở về cung muộn một chút. Vừa tới cửa Lân Thu cung, liền phát hiện có chút gì đó không đúng, tại sao lại im ắng như vậy...

Vào cửa đã nhìn thấy, toàn bộ đều quỳ trên mặt đất, có điều gì đó không hay chăng...

Người ngồi phía trên, chính là Hoàng thượng, vẻ mặt tối sầm lại...

Vội vàng quỳ xuống “Thần thiếp đã sai, mong Hoàng thượng thứ tội” thấy đám nô tài đều quỳ hết cả, tôi biết chuyện mình lên xuất cung đã bị hấn phát hiện rồi, ngày hôm nay thật là, sao mới sớm như vậy mà hấn đã sang đây...

“Ái phi sai ở đâu chứ?” Giọng nói thật lạnh lùng

“Hoàng thượng, là lỗi của thần thiếp, thỉnh Hoàng thượng hãy tha cho bọn họ!” Giọng điệu như vậy, tôi biết hấn rất tức giận...

“Tha cho bọn họ? Một đám nô tài cùng nhau đối gạt Trẫm, Trẫm có thể tha sao?”

“Hiếm có hôm nay Trẫm sớm xử lý xong việc, chạy tới thăm ái phi, nhưng chỉ thấy bọn nô tài, nói nương nương đến ngự hoa viên rồi. Trẫm đợi một canh giờ mà không thấy nàng quay về, lục soát khắp toàn bộ hoàng cung đều không tìm thấy bóng dáng nương nương đâu, không nghĩ tới nương nương vậy mà lại lên xuất cung, ngộ nhờ nương nương có vấn đề gì xảy ra, nàng nói Trẫm nên làm gì bây giờ? ...” Vẻ mặt ngập một màu đen, luôn miệng gọi tôi nương nương, xem ra lần này tôi xong đời rồi...

Ô ô, ông trời a, hãy cứu giúp một người đáng thương như tôi a! Song, may mà hấn còn chưa biết chuyện tôi bị ám sát, nếu như hấn mà biết, tôi đây, chắc càng không sống nổi... Ô ô, trời cao thương thương xót xót tôi đi...

“Hoàng thượng, là lỗi của thần thiếp, là do thần thiếp can thiệp bọn họ như vậy, thỉnh cầu Hoàng thượng tha cho bọn họ, thần thiếp bằng lòng gánh chịu tất cả tội lỗi...”

“Ái phi muốn gánh chịu? Vậy được, Trầm sẽ phạt nàng một tháng không được rời khỏi Lãnh Thu cung... Các người cũng lui xuống đi”

“Tạ ơn Hoàng thượng”

Trời ạ, một tháng không được ra khỏi Lãnh Thu cung, này chẳng phải là giam cầm sao, sao số tôi lại khổ quá vậy...

Lúc quỳ xuống tôi không biết phải làm sao, lại không biết nói gì, Hoàng thượng so với tôi còn sốt ruột hơn, trong lòng thầm trách mắng tôi, Nguyệt nhi này, vậy mà lại lên xuất cung, chỉ có ông trời mới biết được Trầm đã lo lắng bao nhiêu, ngộ nhờ xảy ra chuyện gì nguy hiểm... Lần này nhất định phải giáo huấn nàng cho ra trò, khiến nàng ngoan ngoãn chịu ở trong cung...

“Ái phi, qua đây đi!” Có lẽ là đã có chút xót thương tôi rồi, cuối cùng hắn cũng mở lời, không rõ trong lòng hắn đang nghĩ gì nữa, đêm nay nhất định phải bắt nàng đền bù xứng đáng mới được...

“Vâng, Hoàng thượng”

Tôi chậm rãi đi tới, lại bị một tay hắn ôm lấy thắt lưng, tiện thể đem tôi kéo vào trong lòng...

“Hôm nay khiến Trầm lo lắng như thế, nàng cần phải đền bù cho Trầm xứng đáng...” Ghé sát bên tai tôi rồi cất nhẹ giọng...

Mặt tôi, trong nháy mắt đỏ bừng đỏ bừng...

Còn người ôm tôi thì vẫn đang cười, nụ cười thật ngọt ngào...

Trong khoảng thời gian này công việc luôn luôn bề bộn, không có thời gian ở cùng một chỗ với nàng, hôm nay rốt cuộc mọi việc đã xong xuôi hết, để cho bản thân vợ lấy một cơ hội như vậy, sao có thể bỏ qua, trên mặt không khỏi hiện lên vẻ tươi cười, mà người ở trong lòng, sớm đã xấu hổ đỏ mặt...

—o0o—

61. Chương 61

62. Chương 62: Mang Thai (2)

Tôi ngồi yên lặng, chờ đợi Hoàng thượng, thế nhưng, Hoàng thượng chưa thấy đến thì Hoàng quý phi và các nàng kia đã tới.

Nếu như, các nàng biết tôi mang thai rồi, nhất định sẽ càng tức giận hơn, chắc chắn thế...

“Hoàng quý phi tỷ tỷ cát tường, Mai phi tỷ tỷ cát tường...” Tôi thỉnh an từng người một

“Muội muội thỉnh an là như thế này sao?” Hoàng quý phi liếc mắt nhìn tôi “Dám để bổn cung chờ lâu như vậy”

“Muội muội vừa rồi còn chưa rửa mặt chải đầu xong, để tỷ tỷ đợi lâu, là lỗi của muội muội” tôi cũng không muốn chọc tức nàng thêm, càng huống chi tôi bây giờ...

Từ lúc Hoàng thượng nghỉ lại ở Lãnh Thu cung, cũng như sau việc Hoàng thượng đồng ý cho tôi xuất cung, trong cung mọi người đều hiểu rằng Hoàng thượng đối với tôi vô cùng sủng ái. Bấy giờ, tước hiệu này, dưới nguyện vọng của tôi, Hoàng thượng không hề thay đổi, thế nhưng, trong cung mọi người cũng đều biết, Bấy giờ lại trở thành phi tử được sủng ái nhất ở trong hậu cung, hơn nữa, bởi vì tôi, bởi vì tôi đối với đám nô tài đều rất tốt, cho nên trong cung hầu như mọi người, cũng đều rất quý mến tôi. Không chỉ có hoàng tử mẫu, thái hậu đối với tôi vô cùng tốt, mà ngay cả những lão ma ma lão công công trong cung cũng đều đối với tôi cực kỳ tốt, không phải là dạng nịnh nọt gì cả, mà thực sự xem tôi giống như người thân để thương yêu...

Thế nhưng, trong cung này, được sủng ái cũng không hẳn là một chuyện tốt, đương nhiên người đổ kị cũng sẽ không ít...

Trong khoảng thời gian này, tuy rằng Hoàng thượng bề bộn nhiều việc, thế nhưng, lại thường xuyên đến chỗ của tôi, hiển nhiên cũng sẽ khiến cho bốn người các nàng mang hận, bởi dù sao, trước đây khi chưa có tôi, Hoàng thượng sủng ái nhất chính là bốn người các nàng, cho nên, vẫn luôn tìm đến tôi gây phiền toái, đối với tôi có thể tránh được việc gì thì tránh... Có điều, hôm nay, tôi chỉ mong sẽ không có chuyện gì xảy ra...

“Tỷ tỷ, hãy nể mặt Nguyệt nhi muội muội, tỷ tỷ đừng nóng giận, Nguyệt nhi muội muội cũng nhận lỗi rồi, tỷ tỷ ngồi xuống đi! Cùng lắm hãy để Nguyệt nhi muội muội dâng chén trà tạ tội lên tỷ tỷ...” Là thanh âm của Mai phi...

Nàng ta lại thay tôi thỉnh cầu, chỉ có ma quỷ mới tin...

Vì muốn dàn xếp mọi chuyện cho ổn thỏa, tôi đón lấy chén trà trong tay Lan nhi, nửa quỳ trên mặt đất, dâng tới trước mặt Hoàng quý phi

“Là lỗi của muội muội, mong tỷ tỷ tha thứ”

Nhưng nàng ngay cả nhìn cũng không ngó lấy một cái, khiến tôi cứ quỳ mãi như vậy.

“Nương nương, tiểu thư nhà ta...” Không đợi Lan nhi nói xong, tôi trừng mắt nhìn nàng, đừng thêm lửa vào nữa...

“Muội muội đã chân thành như vậy, bổn cung không uống cũng thật không phải” tay nàng giơ lên cao, nước trà rơi xuống trên đầu tôi...

Còn một vài giọt bắn lên trên người nàng, đột nhiên nàng đứng dậy, tôi không kịp né tránh, liền lập tức ngã xuống...

“Muội muội sao lại không cẩn thận như vậy, dâng có mỗi chén trà mà còn đánh đổ, hãy nhìn chiếc váy của hoàng quý phi tỷ tỷ kìa, cũng bị thấm ướt rồi...” Chỉ sợ nàng không có việc gì...

“Là sơ xuất của Nguyệt nhi, mong tỷ tỷ thứ tội!” Xem ra các nàng hôm nay đến chính là vì muốn làm tôi mất mặt...

“Còn không quỳ xuống” là thanh âm của Hoàng quý phi “Người có biết bộ y phục này là của Hoàng thượng vừa mới ban tặng không, vậy mà lại bị người...”

“Nguyệt nhi biết sai, mong tỷ tỷ thứ lỗi...” Tôi quỳ trên mặt đất, cú ngã vừa rồi, khiến bụng đau quá, vẫn phải quỳ trên mặt đất, trong lòng thầm cầu nguyện, tiểu bảo bảo ngàn vạn lần không nên xảy ra chuyện gì...

Quỳ cũng đã lâu, cũng không thấy nàng có ý cho đứng lên, vẻ mặt Lan nhi không hài lòng

“Tiểu thư nhà ta thân thể không được tốt, mong nương nương hãy tha cho tiểu thư”

“Nô tỳ lớn mật, chỗ này đâu tới lượt người có thể nói” tôi nhìn thấy nàng khẽ nhấp một ngụm trà...

Tôi vội vàng lên tiếng “Là Lan nhi vô lễ, mong tỷ tỷ thứ tội”

Thoáng chốc hướng phía Lan nhi nghiêm giọng nói “Còn không mau lui xuống” “Tiểu thư” thấy tôi nháy mắt, liền hiểu ý của tôi.

Nhanh chóng lui xuống rồi...

Cơ thể của tôi, có cảm giác càng ngày càng mệt mỏi, dần dần không chống đỡ nổi nữa...

Chỉ là, trước khi tôi mất đi tất cả cảm giác, dường như được ai đó ôm vào trong lòng...

* * *

63. Chương 63: Sinh Non (1)

Bên ngoài Huyền Thanh cung

“Quế công công, Hoàng thượng có ở bên trong hay không a, người hãy để ta gặp mặt Hoàng thượng, ta có chuyện quan trọng muốn bẩm báo Hoàng thượng” về mặt Tử nhi như thỉnh cầu

“Tử nhi cô nương, không phải lão nô không đồng ý, mà là Hoàng thượng ra lệnh, không cho phép bất luận kẻ nào, khi Hoàng thượng đang bàn bạc quốc sự”

“Nhưng việc của ta cũng là đại sự a! Quế công công người hãy châm chước một chút đi!”

...

Sau nửa canh giờ, trong điện, Hoàng thượng chú ý tới ngoài cửa có một chút gì đó quen quen, hình như là bóng người bên Lân cung, sao lại ở chỗ này...

“Tiểu Quế tử”

“Có nô tài”

“Ngoài cửa là ai? Sao ta thấy hình như là người của Băng phi?”

“Bẩm Hoàng thượng, đúng là nha hoàn Tử nhi của Băng phi nương nương, nói là có việc muốn bẩm báo Hoàng thượng, đã chờ ở ngoài cửa nửa canh giờ rồi”

“Cho cô ta vào đi!”

“Người không hầu hạ nương nương, chạy tới đây làm gì” nhìn thoáng qua tiểu nha đầu đang quỳ

“Bẩm Hoàng thượng, là nương nương sai nô tỳ đến bẩm báo cho Hoàng thượng, nương nương có hỉ rồi”

“Người nói cái gì? Nương nương có hỉ rồi? Thật hay giả?” Hoàng thượng vù cái đã đứng lên khỏi ghế ngồi, về mặt thực phần khởi

“Bẩm Hoàng thượng, là thật ạ, vừa mới truyền thái y tới khám, nương nương đã mang thai được hai tháng”

“Lui hết xuống đi! Tiểu Quế tử, theo trẫm tới Lân cung”

—o0o—

(Huyền Hường Thụy)

Hóa ra Nguyệt nhi có hỉ rồi, chẳng trách gần đây nàng rất mê ngủ, còn thích ăn cả đồ chua... Trẫm sắp được làm cha rồi...

Vừa mới đến Lân cung, bọn họ còn chưa kịp thông báo, thì ta đã vội xông lên, nhưng lại va phải một người nào đó.

Thì ra là nha đầu Lan nhi

“Lan nhi, tại sao người lại vội vội vàng vàng thế? Nương nương đâu?”

“Hoàng thượng, người mau cứu lấy tiểu thư, tiểu thư mang thai rồi, chịu không nổi việc phải quỳ lâu như vậy” nha đầu đó giống như là bắt được phao cứu sinh, dường như nắm chặt lấy ta.

“Chuyện gì xảy ra, người nói rõ xem, nương nương làm sao vậy?” Chẳng lẽ Nguyệt nhi đã xảy ra chuyện gì, không được, tuyệt đối không thể...

“Hoàng thượng người mau vào cứu nương nương” nha hoàn đó như chợt tỉnh lại, nhanh kéo ta đi vào...

Bước vào bên trong, đã thấy Nguyệt nhi quỳ trên mặt đất, mà ngồi ở hai bên lại là bốn người các nàng, xem ra Trẫm lần trước giáo huấn các nàng còn chưa đủ...

Mà Nguyệt nhi, bỗng nhiên ngã nhào hướng mặt đất...

Ta vội vàng ôm lấy nàng, thấy nàng ở trong ngực dần mất đi cảm giác...

“Máu, tiểu thư ra huyết rồi” theo ta đi vào, Lan nhi chợt kêu lên

Ta nhìn thấy phần phía dưới cơ thể Nguyệt nhi có máu tươi chảy ra, còn trên mặt các nàng, lại có một chút mỉm cười hiện lên, xong lập tức thay bằng một vẻ mặt kinh ngạc...

“Mau truyền ngự y”

“Thái y, nương nương thế nào rồi?” Trên giường Nguyệt nhi còn đang ngủ, nhưng vẻ mặt lại giống như rất đau khổ...

“Mong Hoàng thượng thứ tội” thái y vội quỳ xuống.

“Nương nương không có việc gì, tỉnh dưỡng vài ngày là có thể bình phục, nhưng mà, thai nhi trong bụng nương nương đã không còn nữa rồi”

“Cái gì, thai nhi không còn nữa thì hãy chết hết đi cho trẫm...”

“Hoàng thượng, thần quả thực...”

“Hoàng thượng, Hoàng thượng” một giọng nói trầm vang lên truyền vào trong tai ta

“Nguyệt nhi, nàng thế nào rồi, khá hơn chút nào không?” Ta nắm tay nàng, người nàng đã tái nhợt và hốc hác đi nhiều

“Hoàng thượng, hài tử của thiếp phải chăng đã không còn nữa rồi?” Nàng lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve bụng, vẻ mặt thực đau lòng

Ta lại chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu

“Cút hết ra ngoài cho ta” hướng về phía đám thái y kia quát...

“Hoàng thượng, là Nguyệt nhi không tốt, không thể bảo vệ được tiểu bảo bảo, Hoàng thượng không nên cứ mãi trách móc thái y...”

“Nguyệt nhi, nàng hãy nghỉ ngơi cho tốt, mọi chuyện còn lại hãy để Trẫm xử lý, Trẫm nhất định đòi lại công bằng cho nàng...” Không đành lòng nhìn vào đôi mắt đầm lệ của nàng...

“Hoàng thượng, Hoàng thượng, hãy đồng ý với Nguyệt nhi đừng truy cứu nữa, mong Hoàng thượng ứng thuận...” Chuyện gì xảy ra với nàng vậy, chẳng lẽ nàng thực sự không muốn có hài tử của Trẫm, nhưng mà, vừa rồi Trẫm rõ ràng thấy nàng rất đau lòng...

“Nguyệt nhi, nàng hãy nghỉ ngơi cho tốt, Trẫm sẽ trở lại thăm nàng”

“Phải hầu hạ nương nương chu đáo, nếu nương nương còn xảy ra chuyện gì, các người hãy mang đầu tới gặp ta”

* * *

64. Chương 64: Sinh Non (2)

Lúc tôi tỉnh lại, chỉ có thể nghe được thanh âm bên ngoài, nhìn đám thái y quỳ đầy trên mặt đất, tôi biết, tiểu bảo bảo đã bỏ tôi mà đi...

Lòng tôi rất đau xót, thế nhưng, tôi phải làm thế nào đây, tôi nên làm như thế nào...

Hoàng tổ mẫu, thái hậu cùng Yên nhi đều đến thăm tôi, ngay cả Dương, cũng đến chỗ tôi... Không đành lòng thấy bọn họ đau lòng, tình thần buộc phải tỏ ra mạnh mẽ...

Yên nhi tất nhiên là đứng về phía tôi, an ủi tôi, muốn thay tôi trút giận...

Còn hoàng tổ mẫu cùng thái hậu, 2 người cũng an ủi tôi, thương xót tôi, dù sao đây cũng mới là hài tử đầu tiên, nhưng mà, lời nói ấy, cứ quanh quẩn mãi ở trong đầu tôi...

Bốn người các nàng, thân phận của mỗi người đều cao quý như vậy, phía sau các nàng... Cho dù biết rõ ràng việc đó các nàng cố ý làm, cũng không thể động chạm tới các nàng nửa phần. Hoàng tổ mẫu và thái hậu mặc dù thương yêu tôi, thế nhưng, càng hiểu quy tắc trong cung này...

Cho dù tôi cảm hận các nàng ấy, cho dù tôi muốn rời khỏi nơi này, cho dù trong lòng tôi có rất nhiều sự bất mãn... Nhưng tôi bây giờ, lại không thể làm bất cứ chuyện gì, lại chỉ có thể mặc cho các nàng khi dễ... Thôi được, vì Hoàng thượng, vì giang sơn này, tôi đành chịu ủy khuất...

Nhưng Hoàng thượng, từ sau ngày ấy cũng không có tới qua, tôi thực sự không biết, không biết trong lòng hắn rốt cuộc là...

Trong lòng nghĩ tới hắn, rồi lại không thể đi tìm hắn, trong lòng tôi, muôn phần không biết phải làm sao...

Tất cả những bất lực cùng chua xót đó, tôi không có bất cứ cách nào nói cho bọn họ, may mà còn có Dương làm bạn, chỉ có hắn mới có thể thực sự hiểu rõ tôi, thực sự biết tôi đau đớn và bất đắc dĩ, thực sự xem tôi như người bình thường, xem như một người bằng hữu có thể bộc lộ tâm tình...

Trong đầu, từng việc từng việc đã qua ở trong óc lại hiện về, có những chuyện với Thụy, có những chuyện với Dương...

“Tiểu thư, ta nghe Quế công công nói Hoàng thượng sắp xử trí Hoàng quý phi và các nàng kia rồi, cái này có thể giúp tiểu thư báo thù...” về mặt Lan nhi rất vui mừng chạy ào tới...

“Lan nhi, người nói thật chứ?” Trong lời nói của nàng đã dâng lên chút kinh sợ...

“Đúng vậy, tiểu thư, nghe nói Hoàng thượng đang ở Huyền Thanh Cung cùng các đại thần bàn bạc đó... Trong lòng tiểu thư không nở, thế nhưng Hoàng thượng...”

“Người biết cái gì, người quên ta đã nói những gì với người rồi sao?” Sắc mặt tôi đầy giận dữ

“Lan nhi biết tiểu thư là vì Hoàng thượng, nhưng mà, chuyện này là do các nàng tự làm tự chịu a!”

“Được rồi, Lan nhi, Tử nhi, dìu ta đến Huyền Thanh Cung”

“Tiểu thư...” Không đợi nàng nói xong, tôi liền kéo nàng đi ra ngoài, nàng chẳng còn cách nào khác đành phải dìu tôi...

Bên ngoài Huyền Thanh Cung, tôi nghe thấy bên trong các đại thần đang tranh luận, “Không thể nghiêm phạt Hoàng quý phi như thế a... Mong Hoàng thượng hãy suy xét cẩn thận...”

Từng tiếng từng tiếng phản đối truyền vào trong tai, cũng có cả sự bá đạo của hắn nữa...

Tôi để Quế công công đi vào thông báo, nếu như Hoàng thượng không gặp tôi, vậy thì tôi sẽ ở ngoài cửa quỳ mãi không thôi... Dứt lời đã thực sự quỳ xuống luôn...

Thân thể tôi bây giờ, hoàn toàn chống đỡ không nổi, Hoàng thượng cũng biết, cho nên tôi tin hắn nhất định sẽ gặp tôi...

“Nguyệt nhi, sao nàng lại tới đây”

“Mau đỡ nương nương nhà người đứng lên”

“Hoàng thượng nếu không đồng ý với Nguyệt nhi dừng việc truy cứu lại, Nguyệt nhi sẽ tiếp tục quỳ ở đây”

“Nguyệt nhi, nàng làm sao vậy?”

“Hoàng thượng, hài tử đã mất còn có thể có lại, thế nhưng...”

...

“Nàng không cần nói nhiều nữa, không nghĩ tới, nàng thực sự chán ghét hài tử của Trẫm như vậy”

“Hoàng thượng, không phải...” Sao hắn lại nghĩ tôi như vậy, sao có thể... Tôi vội vàng giải thích, nhưng lại bị hắn ngắt lời

“Trẫm chưa từng thấy mẫu thân nào nhẫn tâm đến như vậy, là Trẫm đã nhìn lầm nàng rồi!” Ngờ kìa như vậy, thật lạnh lùng (Pig: haizzz, thực sự cũng khó trách cái tên HT này, thôi cả nhà chịu khó thêm chút nữa, sắp qua rồi ~~~ Sô: ta tưởng nàng là hội trưởng nhóm anti-fan của tên HT)

Nước mắt tôi nhịn không được cứ tuôn mãi xuống, mặc cho Lan nhi cùng Tử nhi đỡ tôi trở về...

Tôi một lòng vì hấn, nhưng hấn lại nói tôi như vậy, khiến lòng tôi sao có thể chịu nổi đây, mất đi tiểu bảo bảo, đau khổ nhất chính là tôi chứ không phải hấn a, Hoàng thượng...

...

* * *

65. Chương 65: Sinh Non (3)

Trở lại Lãnh Thu cung, tôi ngơ ngác ngồi ở trước bàn, tại sao, tại sao nỗ lực của tôi như vậy lại bị hấn hiểu lầm, tại sao, từ sau khi tôi thật lòng yêu hấn, nhưng hấn lại đối xử với tôi như vậy, hậu cung thế này, tôi thực sự còn muốn nán lại nữa sao? Bốn người các nàng, không, ngoài bốn người đó ra, thêm cả đám phi tử kia của hấn, tôi thực sự có đủ khả năng để đối mặt không? Tôi thực sự muốn trải qua thêm những việc như thế nữa sao? Tôi thực sự...

Tại sao lại yêu người đó, biết rõ yêu người đó sẽ phải chịu cực nhiều đau thương...

Tại sao, tại sao, hàng ngàn câu hỏi tại sao, cứ vang lên mãi trong đầu tôi...

Lòng tôi, đau đớn, đau đớn, tôi thực sự quá đau, tôi thực sự chịu không nổi, tôi thực sự không dám nghĩ đến nữa, ngày hôm nay, hấn yêu tôi, nhưng ngày mai đây, liệu hấn có yêu phi tử khác hay không, hấn có thể hay không... Liệu có khi nào tôi cũng sẽ trở thành một trong số đám phi tần bất lực đó...

Tay, đặt phía trên bụng, lòng tôi, càng thêm đau xót...

Tôi thương xót thay cho tiểu bảo bảo, còn chưa kịp sinh ra trên cõi đời này, đã bị đám nữ nhân kia của hấn cướp đoạt sinh mệnh. Và tôi, vì hấn, lại phải nín chịu đau đớn tới khắc cốt ghi tâm cầu xin hấn bỏ qua cho các nàng, dựa vào cái gì, dựa vào cái gì tôi phải...

Dựa vào cái gì muốn tôi đi làm những chuyện như vậy, dựa vào cái gì...

Lãnh Thu cung, Băng phi, đúng vậy, tôi chẳng qua chỉ là một phi tần không được sủng mà thôi, trước đây như thế, bây giờ cũng chưa từng có chỗ trong lòng của hấn...

Biết rõ bản thân mong muốn tình yêu là duy nhất, dù cho đối phương khiến tôi trải qua cuộc sống nghèo khổ buồn chán, nhưng nếu hấn một lòng một dạ, tôi cũng mãn nguyện a... Thế nhưng, tại sao, tại sao tôi lại đem lòng hướng về phía hấn...

Biết rõ trái tim của hấn vĩnh viễn không có một người như tôi, biết rõ sự trong sạch của bản thân cho đến cả lời nói hoàn toàn chẳng đáng gì, biết rõ bản thân vốn chỉ thích cuộc sống có một người, thế nhưng, tại sao, tại sao tôi lại không rời đi, tôi lại còn muốn đi giúp hấn...

Tôi thực sự rất muốn rời đi, rời khỏi nơi này, rời khỏi cái hoàng cung này, thế nhưng, tại sao tôi lại không rời, tại sao khi biết hấn có điều phiền lòng thì tôi lại nhịn không được muốn giúp hấn, tôi lại muốn giúp hấn vượt qua cửa ải khó khăn, muốn...

Trong lòng đau xót, thực sự là bất lực, tại sao, trước đây không để tôi chết đi, còn muốn khiến tôi...

...

Đêm nay lại là đêm trăng rằm, bỗng nhiên cảm thấy nhớ nhà, nhớ về thế giới kia, tuy rằng gia đình đó cũng chẳng có gì để cho tôi có thể lưu luyến, nhưng ít ra, tôi không phải chịu bất lực và ủy khuất thế này...

Nhưng mà, nhưng mà, tôi không trở về được...

Tôi muốn rời đi, tôi nhất định phải rời đi...

...

Hai tay hất tung mọi thứ, đồ trang sức trên bàn phát ra tiếng rơi vãi, thanh âm lạnh lạnh nhưng thật ra lại kích thích tôi...

Tôi đứng dậy, cầm lấy bình hoa trên chiếc ghế bên cạnh, đập vỡ thành từng mảnh rơi trên mặt đất...

Thanh âm loảng xoảng đó khiến đám nô tì chạy tới.

“Nương nương, nương nương, không nên a...”

“Tiểu thư, người cần gì phải...”

“Đừng để bị thương thân thể...”

“Biến, cút hết ra ngoài cho ta...” Tôi tràn đầy tức giận quát “Nếu không cút ta sẽ giết các người...”

Có lẽ tôi chưa từng trở nên như thế này bao giờ, có thể tôi đã hù dọa bọn họ rồi...

Khoảng không bên trong phòng chỉ còn lại một mình tôi, tôi mệt mỏi ngồi co rúm lại, cũng chẳng thể ngờ, đã bị bình hoa rạch vào cổ tay.

Nhìn những giọt máu chậm rãi nhỏ ra, tôi lại có cảm giác muốn cười...

...

Cứ như vậy ngồi co rúm dưới đất, tôi cái gì cũng chẳng buồn suy nghĩ, cái gì cũng chẳng buồn làm, chỉ cảm thấy một bầu không khí trống rỗng...

Thế giới này, còn có cái gì có thể khiến tôi lưu luyến đây...

Trên gương mặt nước mắt chậm rãi rơi xuống, nhưng tôi, lại chẳng mấy may cảm nhận được, ánh mắt trống rỗng nhìn về phía trước...

* * *

66. Chương 66: An Ủi

(Huyền Hương Thụy)

Nghe lời Lan nhi nói xong, ta vội vàng chạy tới Lãnh Thu cung, chẳng thể ngờ lại trông thấy một cảnh tượng như thế...

Những mảnh vỡ của chiếc bình hoa rơi đầy trên đất, trong lúc này Nguyệt nhi tĩnh lặng ngồi ở chỗ đó, ánh mắt trống rỗng nhìn về phía trước...

Còn có, Dương, hẳn cũng ở đây, còn kéo tay của Nguyệt nhi, lẽ nào hẳn không biết Nguyệt nhi là hoàng tẩu của hẳn sao? Lẽ nào hẳn thực sự...

Trầm nhớ rằng, Phượng Dương cũng từng nói qua, mối quan hệ giữa Nguyệt nhi và Dương quá mức thân thiết, Trầm cũng đã trách mắng nàng ta... Tin tưởng Nguyệt nhi cũng như Dương, dù sao, một bên cũng là nữ nhân mà mình yêu thương nhất, bên kia lại là đệ đệ ruột của mình, Trầm hi vọng quan hệ giữa bọn họ thật tốt mới phải...

Thế nhưng, tình cảnh hiện tại, rốt cuộc liệu giữa bọn họ thực sự có cái gì hay không... Tại sao Dương lại xuất hiện ở chỗ này, tại sao...

Trong lòng cơn giận không khỏi bốc lên... Nhưng không lên tiếng, chỉ là nhẹ nhàng đi tới...

Lời nói của Dương truyền tới trong tai “Hoàng tẩu, người đừng như vậy a, người như vậy sẽ khiến hoàng huynh lo lắng đó”

“Hoàng tẩu, người như vậy, hài tử cũng không quay về được...”

“Hoàng tẩu, người tỉnh lại đi...”

...

Nghe những câu hẳn nói, thế nhưng, tại sao Nguyệt nhi ngay cả một chút phản ứng cũng không có, nhìn ánh mắt nàng trống rỗng, cơn giận của ta cũng dần dần tự tiêu tan...

Nguyệt nhi, sẽ không có lỗi với ta, ta cần phải tin tưởng bọn họ a...

Nhưng mà, tại sao...

“Dương, sao để lại ở chỗ này?” Lời nói lạnh như băng không ngờ thốt ra, thanh âm mặc dù không lớn, nhưng đủ để cho bọn họ nghe được...

Ta nhìn thấy Dương nhanh chóng buông tay Nguyệt nhi ra, thấy sắc mặt ta tối đen...

Hắn đã đi tới trước mặt ta “Hoàng huynh, bộ dạng này của hoàng tẩu e rằng chỉ có người mới có thể đánh thức nàng, thần cáo lui trước”

Nói xong liền muốn rời đi, nhưng bỗng xoay người lại “Hoàng huynh, thần đệ biết hoàng huynh có nghi hoặc, thế nhưng xin hoàng huynh hãy tin tưởng hoàng tẩu, ngàn vạn lần không nên dễ dàng tin kẻ khác ly gián, về phần chuyện đêm nay, ngày khác thần đệ nhất định sẽ nói rõ cho hoàng huynh nghe”

Nhìn hắn rời đi, nghe được lời nói cuối cùng của hắn, trong lòng ta lại có chút thần nhiên, nhân phẩm của Dương, ta tất nhiên hiểu rõ. Mà câu nói kia của hắn khuyên ta hãy tin tưởng Nguyệt nhi, không nên trúng ly gián của kẻ khác, đã giúp ta bỗng nhiên tỉnh ngộ, hoàng cung này, hiển nhiên là... Mà chuyện giữa bọn họ, sau này sẽ bàn tới, bây giờ quan trọng nhất không phải là cái này, mà là Nguyệt nhi...

Hiện tại, nhìn nàng ngồi ngơ ngác như vậy, ánh mắt trống rỗng như thế... Lòng ta, thực đau xót...

“Nguyệt nhi, Nguyệt nhi, là Trầm đã sai, nàng tha thứ cho Trầm có được hay không, Nguyệt nhi, nàng đừng làm ta sợ a!” Ôm chặt lấy nàng, thế nhưng, nàng lại chẳng có một chút thân nhiệt nào, cũng chẳng có một chút phản ứng nào... , trên mặt đất, là những mảnh vỡ của chiếc bình hoa...

Trên mặt còn đọng lại những giọt nước mắt rõ nét, ánh mắt của nàng, vô hồn tới vậy...

Nguyệt nhi, nàng ngàn vạn lần không thể có chuyện gì a! Nàng nếu như có mệnh hệ gì ta biết phải làm sao bây giờ a!

“Nguyệt nhi, nàng hãy nhìn ta đi, nàng đừng làm ta sợ a! Nguyệt nhi” ta ra sức lay nàng

“Nguyệt nhi, nàng có chuyện gì thì hãy nói ra, không nên cứ thế này, không nên cứ thế này a...”

“Nguyệt nhi, ta là Thụy a, là Thụy mà nàng yêu nhất đây, Nguyệt nhi...”

“Nguyệt nhi, là ta sai rồi, ta không nên nói nàng như vậy, Nguyệt nhi, nàng tỉnh lại đi, Nguyệt nhi, chúng ta còn có thể có tiểu bảo bảo nữa mà, chúng ta sẽ có tiểu bảo bảo...” Ta kéo nàng ôm vào trong lòng thật chặt...

“Thụy...” Nàng bỗng nhiên nhào vào trong lòng ta, khóc lớn thành tiếng...

“Thụy, là thiếp không chăm sóc tốt cho tiểu bảo bảo, là thiếp có lỗi với người, thiếp...”

Nhìn nàng bất lực như vậy, ta không biết nên làm gì, đành phải ôm nàng thật chặt, chờ đợi nàng bình tĩnh lại...

Nàng mềm yếu như vậy, nàng đau lòng như vậy, nàng quả thực là rất yêu ta, rất yêu hài tử, lại vì ta mà gánh trách nhiệm...

...

Nhìn nàng dần dần hồi phục, ta bế nàng lên trên giường, trông chừng cẩn thận, cho đến khi nàng chìm vào giấc ngủ...

Song, ngay tại thời khắc đặt nàng xuống giường, lại thấy trên cổ tay nàng có một vết đỏ sẫm. Nàng cũng đã làm ra những việc thế này ư, nếu như, ta không kịp thời chạy tới, nếu như... Ta không dám tưởng tượng tiếp...

* * *

67. Chương 67: Lan Nhi Khóc Than

Song, ngay tại thời khắc đặt nàng xuống giường, lại thấy trên cổ tay nàng có một vết đỏ sẫm...

Lật cổ tay nàng ra, đó là một vết cắt khá sâu, nàng cũng đã làm ra những việc thế này ư, nếu như, ta không kịp thời chạy tới, liệu nàng sẽ còn làm ra chuyện gì nữa đây... Ta không dám tưởng tượng tiếp... Nhẹ nhàng chạm tới, nhưng lại nhìn thấy trên mặt nàng có chút gì đó đón đau...

Trầm thực sự có lỗi với nàng! ...

Nếu như, không có Lan nhi, thì phải chăng lúc này Trầm đã đánh mất nàng...

Ngay khi nàng rời đi không lâu, nha hoàn Lan nhi của nàng đã vội vàng quay trở lại, vẻ mặt rất lo lắng cũng như bức bối...

“Người không theo hầu tiểu thư nhà người, quay lại đây làm gì?” Ngữ khí thực lạnh lùng.

“Lan nhi biết rõ không thể đắc tội với Hoàng thượng, nhưng vì tiểu thư nhà ta, mạng này của Lan nhi cũng có thể vứt bỏ, Lan nhi xin Hoàng thượng hãy cứu tiểu thư...” Quỳ trên mặt đất, nhìn người đang ngồi ở phía trên cao kia, hẳn lại chẳng biết lấy một chút gì về những khổ tâm của tiểu thư, sau khi mất đi hài tử tiểu thư đã tiêu tụy và bất lực như thế nào. Thế nhưng vì hân tình thần phải cố tỏ ra mạnh mẽ, nỗi khổ của tiểu thư, hẳn chỉ biết có chút ít, ngay cả bản thân mình luôn ở bên tiểu thư, cũng chỉ có thể trợ mắt nhìn tiểu thư chịu tội...

Động tác vừa rời của tiểu thư tựa như phát điên, trên mặt đất ngập đầy mảnh vỡ, ngộ nhỡ...

“Tiểu thư nhà người lại có chuyện gì, ngay cả đám phi tử đã hại nàng mất đi hài tử nàng cũng có thể tha thứ, vậy còn có chuyện gì khiến nàng đau lòng đây...”

“Hoàng thượng, người hoàn toàn không có tư cách nói tiểu thư như thế, tiểu thư từ sau khi sảy thai, mỗi ngày đều không ngừng khóc, không ngừng đau xót. Nhìn tiểu thư hốc hác mà bọn nô tì cũng có thể cảm nhận được nỗi khát khao có hài tử của tiểu thư, nhớ lại ngày hôm ấy khi thái y nói tiểu thư mang thai, tiểu thư thực sự rất vui mừng, còn nói với nô tì rằng nàng sắp được làm mẫu thân rồi...”

“Mất đi hài tử, tiểu thư cũng đau khổ chẳng kém so với Hoàng thượng đâu, vì Hoàng thượng, tiểu thư mới kìm nén nỗi buồn của bản thân, nhưng còn Hoàng thượng, lại chẳng để ý tới sự miễn cưỡng đó của tiểu thư, còn nhẫn tâm chà đạp lên nỗi lòng của tiểu thư, Hoàng thượng, hành động của người là đúng sao? ...”

“Người cho rằng tiểu thư không muốn báo thù ư! Người cho rằng tiểu thư thấy dễ chịu ư! Nhưng, tiểu thư đã từng nói, nếu vì nàng mà khiến Hoàng thượng và Thừa tướng bất hòa, như vậy gặp họa không chỉ có mình tiểu thư, có cả Hoàng thượng nữa, còn thêm cả hàng ngàn hàng vạn người dân. Nàng nói, không bảo vệ được hài tử đã là có lỗi với Hoàng thượng rồi, nếu như còn khiến cho Hoàng thượng lâm vào...”

...

Người ngồi trên cao kia, sắc mặt đương từ đen hóa thành xanh, mặt đầy bức tức, thêm cả vẻ lạnh lùng...

“Những lời này là ai dạy cho người? Chỉ dựa vào người - một nha đầu sao có thể nói ra được như vậy? Có phải Bằng phi sai người nói như vậy không?”

“Là tiểu thư nói, bởi vì nô tì thấy tiểu thư đau lòng, cho nên muốn tiểu thư xin Hoàng thượng trị tội Hoàng quý phi, tiểu thư mới nói cho Lan nhi nghe, còn nói nếu như nô tì đem những lời này nói cho Hoàng thượng, thì sẽ đuổi nô tì ra khỏi cung...” Tiểu thư khi đó đã nói ra như vậy, còn muốn đuổi ta ra khỏi cung...

“Vậy người tại sao còn nói cho Trầm nghe?”

“Bởi vì Lan nhi không đành lòng nhìn tiểu thư đau lòng, không đành lòng nhìn tiểu thư cứ giãy vò bản thân như vậy, không đành lòng nhìn hành động giống như phát điên của tiểu thư... Lan nhi biết mấy ngày nay tiểu thư đều hi vọng có Hoàng thượng ở bên... Chỉ cần tiểu thư vượt qua được chuyện này, Lan nhi cho dù chết cũng bằng lòng...” Tiểu thư như vậy, đâu phải là dễ tìm được, nếu như Lan nhi chết đi mà có thể đổi lấy hạnh phúc cho tiểu thư, thì Lan nhi thực sự cam tâm tình nguyện a! ...

“Hoàng thượng, cho dù người muốn sinh mạng của Lan nhi, Lan nhi cũng tuyệt không có bất cứ lời oán thán nào, chỉ mong Hoàng thượng tới thăm tiểu thư một chút, đừng để tiểu thư như vậy nữa, tiểu thư...”

“Tiểu thư vừa quay về Lãnh Thu cung thì đã đem toàn bộ đồ đạc đập vỡ hết rồi, còn không cho phép...”

Cầm chặt lấy tay nàng, cảm nhận được nàng thật mỏng manh...

Nguyệt nhi, sau này ta sẽ chăm sóc nàng thật tốt, trong thâm tâm ta đã hạ quyết tâm...

* * *

Dịch: Yoo tử

Edit: ^Sò^

68. Chương 68

69. Tóm Tắt Ý Chính Từ Chương 68 Cho Tới 136:

70. Chương 137.1: Vốn Là Sai Lầm

“Nguyệt nhi, đây là canh hạt sen ta tự mình xuống bếp làm, nàng nếm thử xem!” Nhìn Hoàng thượng tự mình bung tới, trong lòng tôi mê muội không thốt nên lời, có chút phiền, cũng có cảm động, từ sau ngày đó, hắc quả thực ở lại đây, không lấy thân phận Hoàng thượng, mà là một người bằng hữu, mỗi ngày đều tự mình chuẩn bị đồ ăn cho tôi, chơi đùa cùng tôi, hoàn toàn không có dáng vẻ gì của Hoàng thượng, cũng khiến cho mọi người vô cùng kinh ngạc, nếu không xảy ra chuyện trước đây, tôi nghĩ tôi sẽ rất cảm động, thế nhưng, trên đời không có hối tiếc sau này, tất cả đều đã trải qua, tôi bây giờ, chỉ muốn chạy trốn thật xa, không còn chút liên quan gì tới hắc quả nữa.

“Đa tạ Hoàng thượng, dân nữ không dám nhận!”

“Nguyệt nhi, lẽ nào nàng thực sự không thể tha thứ cho ta, không chịu gọi ta một tiếng Thụy nữa? Ta thực sự biết sai rồi, ta sau này không bao giờ đối với nàng như vậy nữa, nàng tha thứ cho ta có được hay không? Nàng đừng từ chối gặp ta nữa có được hay không? Ta thực sự...” Về mặt Hoàng thượng đầy đau khổ, đối diện với người yêu, nhưng bản thân lại bị coi như người xa lạ, loại cảm giác này đau khổ xiết bao. Ngày đó còn thấy nàng có đôi chút thương cảm, thế nhưng, bây giờ Lãnh Tâm Nguyệt trước mặt, bộ dáng kia như chứng tỏ rằng cuộc sống của nàng hiện giờ rất tốt, còn mình, vì nàng mà đã bỏ đi thân phận Hoàng thượng, học này học nọ, cũng không đổi được chút tình cảm nào của nàng.

“Hoàng thượng, người thực sự đã nhận nhầm người, dân nữ là Lâm Nguyệt, không phải Băng phi nương nương! Xin Hoàng thượng tự trọng cho!”

“Nguyệt nhi, nàng đừng như thế có được hay không, nàng tha thứ cho ta có được hay không, ta sau này sẽ không như vậy nữa, ta sẽ tin tưởng nàng, ta sẽ không hoài nghi nàng, càng không gây tổn thương cho nàng, hãy vì hài tử của chúng ta, nàng theo ta trở về có được hay không?”

“Hoàng thượng, thực xin lỗi, ta không phải người người muốn tìm, xin Hoàng thượng hãy buông tha ta, ta thực sự không phải!” Nhìn hắc quả lương, trong lòng tôi lại có một chút đau lòng, không, không thể được, tôi không thể lại giẫm vào vết xe đổ, được hắc quả ôm trong lòng, vẫn còn đôi chút ấm áp, khiến tôi nhớ về kỷ niệm xưa, không, thực sự không thể được, nghĩ tới đây, tôi cố sức đẩy hắc quả ra, muốn thoát ra khỏi vòng tay hắc quả, thật chẳng ngờ, bởi vì dùng sức quá nhiều, người lão đạo, vạt vạt của tôi không cẩn thận quần lên băng ghế, mà ghế lại vướng ở bên cạnh bàn, thân thể tôi liền chênh vênh, ngã về phía sau.

“Thụy, cứu ta!” Cảm giác được thân thể ngã ra sau, lòng tôi tràn đầy lo lắng, nếu thực sự bị té ngã như vậy, hài tử, e rằng sẽ... Do đương hoảng hốt, khiến tôi đành mở miệng, lại không nghĩ rằng, gọi tên người đó, chính là hắc quả.

“Nguyệt nhi, nàng không sao chứ!” Chỉ thấy Hoàng thượng phi thân tới, lần nữa ôm tôi vào trong lòng “Nguyệt nhi, nàng cuối cùng cũng thừa nhận ta rồi, nàng là Nguyệt nhi của ta, là Nguyệt nhi của ta!”

“Hoàng thượng, hãy buông tay!” Trong lòng tôi lại bối rối lần nữa, sao lại vậy, sao tại thời khắc đó lại nghĩ đến hắn, sao vậy chứ, còn gọi tên hắn, thật không ngờ, từ lâu nét chữ ấy đã khắc sâu trong lòng, không cách gì xóa tan được.

“Nguyệt nhi, nàng cũng chịu gọi ta rồi, tại sao không thừa nhận chứ, nàng là Nguyệt nhi của ta, là Nguyệt nhi của ta a!” Về mặt Hoàng thượng phần khởi “Nếu người không phải nàng, sao người lại thuận miệng gọi thế, nếu người không phải nàng, sao người lại cầu ta cứu người!”

“Hoàng thượng, là dân nữ làm càn rồi, xin Hoàng thượng thứ tội” tôi vội vàng quỳ xuống

“Người là nguyệt nhi, tại sao không muốn thừa nhận, ta biết người là Nguyệt nhi, trong lòng nàng còn có ta, nếu không nàng sẽ không gọi tên Trầm, người có biết, không một ai gọi Trầm như vậy, người là nàng, tại sao người không muốn thừa nhận? Nếu người thực sự không phải, sao Lục Ý (1 người hầu của BP) lại ở chỗ này, sao Lãnh Phong tới đây thăm người, ngay cả Yên nhi cũng. . .” Hoàng thượng trên mặt có chút tức giận, cũng có cả căm hận “Nàng, ngay cả kẻ địch của nàng, cũng có thể tha thứ, tại sao lại không thể tha thứ cho ta, ta vì nàng làm bao nhiêu chuyện còn chưa đủ sao? Lẽ nào nàng thực sự muốn ta bắt giam cả nhà Kiêu Kỵ Hầu, cả nhà Lãnh Phong, nàng mới theo ta hồi cung? Lẽ nào bởi vì ta làm nhiều thứ cho nàng, nàng ngay cả thân phận mình cũng đã quên, mới dám năm lần bảy lượt cự tuyệt ta như vậy, mới dám không xem Trầm để vào mắt?”

“Hoàng thượng, dân nữ không dám!”

“Không dám? Ta thấy nàng rất dám là đằng khác!” Cuối cùng, Hoàng thượng vẫn là Hoàng thượng, hắn chẳng chút kiên nhẫn, sau khi bị từ chối nhiều lần, lộ ra bản tính của hắn, túm chặt lấy cánh tay tôi, về mặt đầy phần nộ “Trầm cho nàng thêm ba ngày, nếu nàng vẫn quyết chí không theo Trầm hồi cung, thế thì Trầm sẽ khiến cho toàn bộ phủ Kiêu Kỵ Hầu và phủ đại tướng quân chuộc tội thay nàng!”

“Hoàng thượng cuối cùng vẫn là Hoàng thượng, sự kiên nhẫn của Hoàng thượng, cũng chẳng khác hơn là bao!” Nghe hắn nói như vậy, trái lại tôi thấy yên tâm, sao có thể vì sự dục dăng của hắn mấy ngày qua mà lần nữa cảm động, gần vua như gần cọp, sao tôi ngốc tới mức muốn lần nữa tin tưởng hắn, tôi lạnh lùng nhìn hắn một chút “Đúng, ta là Lãnh Tâm Nguyệt, là Băng phi vốn bị người vứt bỏ!”

“Ta chưa từng vứt bỏ nàng!”

“Chưa từng? Nếu không, sao người vừa nghe lời đồn trong cung xong thì quả quyết cho rằng ta cùng Tuyên Dương cầu kết, nếu không, sao lúc người trừng trị Thừa tướng còn giữ Phụng Dương lại, nếu không, sao trong lúc đó giữa ta và nàng, người lại lựa chọn nàng. . .” Tại sao, tại sao tôi lại có cảm giác đau lòng, không thể, không thể được. . .

“Nguyệt nhi, ta sai rồi, ta biết sai rồi, chỉ cần nàng theo ta hồi cung, ta sẽ đền bù cho nàng, vì nàng, ta cũng sẵn lòng xóa bỏ cả hậu cung, chỉ cần nàng theo ta trở về, ta mọi thứ đều nghe lời nàng!” Nghe thấy lời tôi nói như vậy, hắn không có tức giận, về mặt đầy day dứt, muốn ôm tôi vào trong lòng, bị tôi né tránh.

“Hoàng thượng không sai, sao Hoàng thượng lại sai được! Hoàng thượng thích người nào, bằng lòng tin tưởng ai đều là chuyện của Hoàng thượng, thần thiếp không có quyền can thiệp, nếu Hoàng thượng cố ý muốn thúc ép thần thiếp hồi cung, thần thiếp cũng không còn cách nào, nhưng xin Hoàng thượng hãy suy tính cẩn thận, Hoàng thượng có thể bắt thần thiếp hồi cung, nhưng thần thiếp nhất định sẽ có biện pháp rời đi!”

“Nguyệt nhi, ta sai rồi, ta không nên nói nặng lời, nàng tha thứ cho ta có được hay không? Ta rất sốt ruột, nàng không chịu nhận ta, trong lòng ta vô cùng khổ sở nên mới tức giận, nàng đừng giận có được hay không, nàng tha thứ cho ta có được hay không? Nàng đừng nói chuyện với ta như vậy có được hay không?” Lạnh lùng như thế, hờ hững như thế, rõ ràng rất tức giận, nhưng trong lời nói của nàng lại không có một chút cảm tình nào, trong lòng Hoàng thượng dần nghĩ ra, rõ ràng biết nàng không thích bị áp chế, mà sao mình còn nói ra như vậy, chẳng phải tự khiến mình mất mặt sao.

“Xin Hoàng thượng hãy quay về đi, trong hậu cung còn có rất nhiều nữ nhân đang chờ Hoàng thượng sủng ái đấy, thần thiếp không đáng để Hoàng thượng phí công!”

“Nguyệt nhi, nàng có biết ta đã vì nàng mà đuổi toàn bộ phi tử hậu cung ra ngoài rồi, nàng hãy tha thứ cho ta đi, ta sau này thực sự sẽ không vậy nữa, sẽ không còn khiến nàng đau lòng!”

“Hoàng thượng muốn nữ nhân nào chẳng phải chỉ cần phát phát tay ư, bỏ đi một người, còn có thể bổ sung thêm vô số đấy!”

“Nguyệt nhi, lẽ nào nàng thực sự không thể tha thứ cho ta, nhất định phải đối với ta như vậy? Ta vì nàng làm nhiều chuyện như vậy, lẽ nào nàng ngay cả một chút cơ hội cũng không cho ta? Nếu là nữ nhân khác, đã sớm theo Trầm hồi cung rồi, Trầm đâu phải phí sức khổ cực như thế” Về mặt Hoàng thượng đầy tức giận, nhưng vẫn cố kìm nén.

Vốn có chút cảm động, nhưng nghe mấy câu nói đó của hắn xong thì hoàn toàn tan biến hết.

“Đúng, ta với các nàng không giống nhau, nếu ta là các nàng ta đã sớm bị Hoàng thượng làm cảm động rồi, đã ngoan ngoãn sớm theo Hoàng thượng hồi cung rồi, thế nhưng, ta với các nàng không giống nhau, không giống, Hoàng thượng thích các nàng, vậy Hoàng thượng hãy đi tìm các nàng a, Hoàng thượng tới đây tìm thần thiếp làm gì!”

“Nguyệt nhi, ta không có ý này, nàng biết mà, ta không có ý này!” Về mặt Hoàng thượng lúng túng, khẩn trương giải thích.

“Hoàng thượng không cần giải thích, trong lòng thần thiếp hiểu rõ, nếu hôm nay Hoàng thượng cũng chỉ nói những lời này, vậy thần thiếp và Hoàng thượng hãy chấm dứt triệt để!” Nhìn khuôn mặt thần thuộc của hắn, nghe giọng nói thân quen của hắn, trái tim tôi, tất cả cảm xúc dâng lên, thật nhiều thật nhiều những lời định nói nên lại trong lòng, ngay lúc này muốn tuôn ra. Trước đây, tôi muốn để tất cả ủy khuất ở trong lòng, tôi muốn cứ như vậy mà rời đi, thế nhưng bây giờ. . .

* * *

71. Chương 137.2: Vốn Là Sai Lầm

“Nguyệt nhi, nàng. . .”

“Hoàng thượng, lúc trước ta rời đi, mọi chuyện có thể còn cứu vãn được, nhưng bây giờ ta biết, không phải vậy, tất cả đã chấm dứt rồi, chúng ta trong lúc đó, từ đầu đến cuối đều là sai lầm, có lẽ là sai lầm về sắc đẹp, nhưng sai lầm chung quy vẫn là sai lầm, cuối cùng ngày nào đó muốn sửa chữa!”

“Nguyệt nhi, nàng không nên nói như vậy, là ta sai, là ta. . .”

“Hoàng thượng, người nghe ta nói hết đã!” Tôi cắt ngang lời hắn, những gì trong lòng, nói ra thực thoải mái, có lẽ sau khi nói xong tôi có thể hoàn toàn buông tay, trong khoảng thời gian rồi như tờ vò này, chẳng phải là vì trong lòng mình không đành lòng sao, rời đi, chẳng phải vốn từ đầu tôi phải đi sao?

“Thực tế ta không hề thích hợp với hoàng cung này, lúc đầu tiến cung ta cũng là bị buộc bắt đắc dĩ, ta tưởng rằng với khuôn mặt xấu xí, ta ở trong cung, có thể giữ mình, hơn nữa, suốt cả đời này cũng không gây hại gì, nhưng không nghĩ tới, hoàng tổ mẫu và Yên nhi lại đối với ta tốt như vậy, cũng chính bởi vì thế, mới có thể để người bước vào cuộc sống của ta, bước vào sinh mệnh ta, cũng là bị kịch hiện giờ của ta!”

Không biết tại sao, khi tôi chính thức nói lên những lời này, tâm tình rất bình tĩnh, từ lúc tôi đến nơi đây, lần đầu tiên bình tĩnh như vậy, không có oán giận, cũng không có căm hận, tựa như nói về chuyện của kẻ khác vậy, rất bình thản, nhưng loại bình thản này, đối với người nghe, Hoàng thượng, lại là sự dả kích lớn nhất.

“Ngay từ đầu, ta đã biết mình không thích hợp với hoàng cung, bởi vì ta muốn tình yêu, là duy nhất, mà phần duy nhất này, lại là người, nhưng Hoàng thượng không thể đáp ứng được! Người là Hoàng thượng, nên nhất định lòng người không chỉ có một người! Thế nhưng, sự dịu dàng của người, tình cảm của người, lại khiến ta quên mất, quên mất rằng Hoàng thượng vốn không có tình cảm chân thành, không có thành thật, cho dù có, cũng chỉ là lưu luyến thỉnh thoảng, không một ai, có thể trở thành người duy nhất trong lòng hắn, hôm nay có lẽ là ta, nhưng ngày mai, ngày mốt đây, tới lúc dung nhan ta già đi, lòng người, chẳng

hay có còn ta?” Còn chưa kể tới những bi thương, tôi lắc lắc đầu, muốn đem toàn bộ rũ sạch khỏi trí não, trông thấy hần mở miệng định nói, tôi đưa tay che miệng hần lại, tiếp tục nói với vẻ lãnh đạm.

“Ta biết người muốn nói gì rồi, ta cũng hiểu rõ trong lòng người đương nghĩ gì, người muốn nói, nếu là nữ nhân khác, chỉ cần lưu luyến thỉnh thoảng, cho dù biết rõ không có ngày mai, cũng sẽ đối với người xúc động rơi lệ, cũng sẽ an tâm hầu hạ bên cạnh người” nhìn vào ánh mắt hần, tôi không hề chùn bước “Chỉ tiếc, ta không phải các nàng, ta không giống với các nàng, ta sẽ không dĩ phu vi thiên [coi chồng là trời], dĩ phu vi cương [coi chồng là trọng yếu], cho dù hiện giờ đó là đạo lý hiển nhiên, nhưng đối với ta, không phải, ta là một con người, tiếp đó là một nữ nhân, ta muốn nam nữ phải bình đẳng, tình yêu là duy nhất, ta yêu hần, ta sẽ vì hần thủ thân như ngọc [giữ cho bản thân mình trong trắng như ngọc], thế nhưng đồng thời, hần cũng chỉ có thể có một nữ nhân là ta, nếu hần không làm được, thế thì ta bằng lòng rời đi, cũng sẽ không vì yêu thương nhất thời đó mà ủy khuất mình! Bởi vì trong lòng ta, tình yêu vốn là chuyện giữa hai người, không thể có người thứ 3, nếu không phải duy nhất, vậy đó không phải là tình yêu!”

Xoay người lại, tôi ngược nhìn bầu trời, thật trong xanh và tĩnh lặng, thản nhiên nở nụ cười trên khuôn mặt “Cho nên, ta không giống với các nàng, cho nên, hậu cung không thích hợp với ta, nếu có thể, điều ta muốn không phải phú quý quyền thế, ta chỉ muốn một nam nhân có thể là chỗ dựa toàn thể giới, cùng ta ngắm nhìn đất trời trắng sao, cùng ta ngắm nhìn những đám mây tuyết sắc trên bầu trời, lúc rảnh rỗi thì ngắm hoa tàn hoa nở trước sân nhà!”

“Nguyệt nhi, ta. . . .” Hoàng thượng không biết nên nói gì, kéo tay tôi, nhìn vào mắt tôi, tôi thấy được chút tia sáng trong đó.

“Thục, ta không trách người, người là Hoàng thượng, có những chuyện người muốn làm, người cũng có cả bất đắc dĩ, vậy nên không thể là chỗ dựa duy nhất cho ta trong thiên hạ!” Tôi khẳng định chắc nịch, “Cho nên, ta rời đi là điều tất nhiên!”

Quay về phía hần, tôi cười, rất chi rục rỏ “Ta biết mình luôn yêu quý những khoảnh khắc bên cạnh người, vậy nên rốt cuộc ta phải rời đi!”

“Tại sao? Nếu nàng không còn yêu ta, thì nàng sẽ không rời đi ư?”

“Đúng vậy, nếu ta không còn yêu người, ta nghĩ ta vẫn có thể sống giống như trước đây, đáng tiếc là, ta yêu người, yêu một người không nên yêu!” Dường như hần đang đứng trước mặt không phải Hoàng thượng, dường như người ở trước mắt không phải người tôi yêu thương, chỉ như một người xa lạ đang lắng nghe tôi trò chuyện, tôi lắc lắc đầu, tràn đầy bất đắc dĩ, thật sai lầm khi tôi đã yêu hần, tôi thở dài một hơi.

“Yêu Hoàng thượng, đó nhất định là bi kịch của ta bây giờ! Nếu ta là thần tiên, thế thì sẽ không phải bi kịch, sẽ không có nguy nan rắc rối như bây giờ, chỉ tiếc, ta không phải thần tiên, ta chỉ là một nữ nhân, một nữ nhân có thất tình lục dục [thất tình bao gồm: hỉ, nộ, ái, ố, dục. Lục dục bao gồm sáu loại dục vọng do: mắt, tai, mũi, lưỡi, thân và ý niệm mà ra. Thất tình lục dục chỉ những ham muốn và trạng thái tình cảm của con người], một nữ nhân khao khát tình cảm chân thành thật lòng thật dạ thương yêu từ nam nhân của mình!”

Nhớ tới cuộc sống trong cung, nhớ tới hần đã từng đối xử tốt với tôi, tôi cảm thấy như một giấc mộng, một giấc mơ nên sớm tỉnh lại, cười khổ một tiếng, “Nữ nhân hậu cung, ai chẳng muốn giữ người cho riêng mình, ai chẳng muốn có được sự sủng ái của người a! Thế nhưng, sao có thể đạt được, có thể chiếm giữ cho riêng mình được mấy ngày? Nghĩ đủ mọi biện pháp hồng kiếm tìm sủng ái của người, cuối cùng, chẳng phải cũng chết già nơi hoàng cung, cô độc một mình, còn không bằng cuộc sống bình thường tự do tự tại bên ngoài cung!”

“Hoàng thượng chỉ có một, mà nữ nhân hậu cung, lại nhiều vô số, liệu có mấy người thực sự được chuyên sủng cả đời? Liệu có mấy người được hưởng hạnh phúc thực sự? Nhưng, các nàng có biện pháp gì? Tiến cung rồi, người thuần khiết cũng sẽ bị nhuộm biến thành đen thui cả thôi!”

“Ta cũng là nữ nhân, lúc ta không yêu người, mọi thứ đối với ta mà nói đều không quan trọng, thế nhưng, khi ta yêu người rồi, ta cũng muốn độc chiếm người, thậm chí trong tim ta bất luận là kẻ nào, ta không cho phép nam nhân của ta ở cùng một chỗ với nữ nhân khác, nhưng, người là Hoàng thượng, ta có quyền gì ngăn cản chứ? Rất nhiều lúc, ta cũng muốn buông tay, không cản nguy trang, không cản kiên cường, càng

không cần khoan dung đối với các nàng, có thể phớt lờ đi bất cứ lời đồn nhảm nào, y vào sủng ái của người, cười nhạo những người đã từng khi dễ ta, dùng thủ đoạn các nàng đối đãi ta đi đối phó lại các nàng. Thế nhưng, ta không làm được, bởi vì ta biết, nếu ta thực sự buông thả rồi, vậy sẽ gây cho người cực kỳ nhiều tai họa! Yêu người, thì không thể mang đến cho người bất cứ phiền muộn nào! Huống chi, lúc đó đương phải đối mặt với sự khiêu chiến từ Kiều Kỳ hầu, ta muốn rời đi, nhưng ta lại không nỡ, không nỡ nhìn người gặp khó khăn, cho nên ta ở lại! Không nghĩ tới, bởi vì ta chưa rời đi, mới khiến ta thấy rõ được tình cảm mà người dành cho ta là nông cạn cỡ nào, nực cười cỡ nào!”

“Nguyệt nhi, ta. . . .”

“Vì người, ta hao phí tâm tư, vì người, ta xuất đầu lộ diện, người luôn miệng nói tin tưởng ta, nhưng sự thật là, khi ta vì người mà vắt óc suy nghĩ hết sức, người lại ở trong lòng một nữ nhân khác, nghe những lời vu khống hãm hại và gièm pha của nàng mà quay sang trách mắng ta! Ta chẳng qua chỉ là một nữ nhân, một nữ nhân muốn được yêu thương, ở thời đại này dĩ nam tử vi thiên [coi nam nhân là trời], ở triều đại này nữ tử hậu cung không thể tham chính, ta càng không cần gánh vác chuyện gì, ta có thể y vào sủng ái của người mà an phận làm nương nương, ta càng có thể cậy vào sủng ái của người, muốn làm gì thì làm, nhưng ta không hề vậy, chỉ vì ta không muốn gây rắc rối cho người, chỉ vì ta không muốn thấy người phiền lòng, chính sự, người cho rằng ta thực sự thích sao, người cho rằng ta thực sự muốn làm sao, nhưng, ta đã làm, chỉ vì trong lòng ta có người, chỉ vì ta yêu người, ta không muốn trông thấy người phiền muộn!”

Lần đầu tiên nghe những lời nói này của nàng, trong lòng Hoàng thượng như có ngàn lưỡi dao đâm chém, hết sức đau đớn, ôm tôi vào trong lòng, tràn đầy hối hận “Nguyệt nhi, xin lỗi, ta đã sai rồi, ta sau này nhất định sẽ thương yêu nàng thật nhiều, sẽ không còn để nàng phải chịu chút ủy khuất nào! Nguyệt nhi, nàng hãy tin ta có được hay không? Cho ta thêm một cơ hội nữa! Để ta. . .”

“Cuộc sống trong cung, từ ngày nhập cung ta đã dự liệu trước, rập khuôn cứng nhắc, song đều là vì tranh sủng mà thôi!” Tôi lắc lắc đầu, cắt ngang lời hắn nói, cho dù chưa từng trải qua, đã đọc trong sách sử nhiều như vậy, rồi còn xem vô số phim truyền hình nữa, hậu cung tranh đấu nhau sao tôi lại không biết, chỉ không ngờ tới có một ngày mình cũng rơi vào hoàn cảnh đó.

“Mà từ ngày ta nhập cung, ta cũng cảm nhận sâu sắc được!”

“Bị các nàng sắp đặt, bị các nàng khi dễ, biết bao nhiêu ủy khuất, thế nhưng, khi đó người đang ở đâu?”

“Nguyệt nhi, xin lỗi, ta đã không bảo vệ tốt cho nàng! Là ta. . .” Lặp đi lặp lại, hắn dường như chỉ có mấy câu nói đó, ngoài xin lỗi ra cũng chỉ xin lỗi, tôi chỉ khẽ cười, tất cả đều trôi qua rồi, xin lỗi cũng đâu thay đổi được gì.

Đưa tay vuốt ve khuôn mặt hắn, gầy gò đi nhiều, nhưng, cũng có cả cảm giác từng quen thuộc “Ta không trách người, người là Hoàng thượng, có những chuyện người muốn làm! Người cũng có cả bất đắc dĩ, muốn trách, cũng chỉ trách ta không có năng lực, không có năng lực bảo vệ tốt bản thân, càng không có năng lực bảo vệ tốt cho hài tử của chúng ta, chỉ có thể trơ mắt nhìn con rời xa ta!”

Không trách, đúng vậy, mọi thứ tôi đều không thể trách, thế nhưng, duy chỉ có việc mất đi hài tử là tôi vẫn không tha thứ nổi, nhưng may mà, tôi có hắn, trái tim tôi mới được an ủi.

“Nguyệt nhi, là ta không tốt mới khiến cho hài tử của chúng ta phải chịu thương tổn, nàng hãy tin ta, lần này ta nhất định sẽ bảo vệ tốt cho nàng và cả hài tử, ta nhất định sẽ không để hai mẹ con nàng phải chịu thêm bất cứ thương tổn nào!” Về mặt hối hận, hắn hẳn là biết chân tướng việc hài tử mất đi, nhưng, đó cũng là nỗi đau lớn nhất của tôi, nếu như ngày ấy không có nàng ta, thì tôi. . . .

Đẩy hắn ra, về mặt tôi rất kiên quyết “Nếu ngày ấy không nhìn thấy Phượng Dương, ta có lẽ sẽ cảm động bởi lời nói của người, nhưng, bây giờ ta đã buông xuôi, ta không hận bất luận kẻ nào, lại càng không oán trách người, bởi vì, người cũng có nỗi bất đắc dĩ riêng! Nếu thực sự muốn trách, thực sự muốn hận, thế thì cũng chỉ có thể trách ông trời, đưa ta tới nơi này vốn là sai lầm, càng sai lầm khi để hai chúng ta gặp nhau!” Nhìn hắn, trong lòng tôi rất chi bình thản, nói hết ra những tâm tư, ngược lại càng cảm thấy nhẹ nhõm, đúng vậy, vốn là một sự sai lầm, nếu không phải, sao tôi lại đến thời đại này, sao tôi lại yêu một người vốn dĩ không nên yêu!

Nhìn hần, tôi quỳ xuống “Nếu trong lòng Hoàng thượng thực sự còn có ta, còn có hài tử, vậy xin Hoàng thượng hãy buông tay đi, hậu cung không thích hợp với ta cũng như với hài tử, ta sẽ nuôi dưỡng con thật tốt, cũng xin Hoàng thượng trả lại cho ta tự do, cũng xin Hoàng thượng quên Nguyệt nhi đi!”

Hoàng thượng hiển nhiên sững sốt, ngơ ngác, dường như vẫn chưa phục hồi lại tinh thần khi nghe tôi nói xong, thật lâu thật lâu sau, hần bỗng nhiên bước tới, đỡ tôi dậy “Nguyệt nhi, nàng nghỉ ngơi cho tốt, hôm khác ta quay lại!” Cứ như vậy, về mặt hần mơ mơ màng màng rời đi, tôi ở lại, trong lòng cũng giống như mê loạn.

“Nước mắt có lúc mặn có lúc ngọt, bờ ngực của anh hôn lên má em, quay đầu lại nơi tuyết đã đi qua, dần dần tan thành thảo nguyên....” Từ sau ngày tôi cùng Hoàng thượng trò chuyện nhiều như vậy, đã qua ba ngày, ba ngày này, hần cũng không tới, tôi nghe nói, hần hồi cung rồi, càng tốt, tôi cũng thấy yên lòng được phần nào, trái tim, cũng dần dần bình phục, cuộc sống như vậy, chẳng phải mình đã sớm nghĩ tới rồi sao? Có hoài niệm, cũng có hồi tưởng, thực tốt!

Lại một lần nữa tấu ca khúc này, tâm tình tôi lần đầu không có vui vẻ, nhưng sau vài lần nghĩ thông suốt, nếu có thể, phải chăng ở bên kia hần cũng sẽ nghĩ tới tôi. Nhớ lại lần đầu tiên khi nghe ca khúc này, là ca khúc chủ đề của “Thiên ngoại phi tiên”, mà rất cuộc, kết thúc chẳng phải là lúc đôi bên tưởng niệm sao? Kết quả như vậy, với tôi mà nói không phải rất tốt sao? Tôi như thế, ở trong lòng hần mới có thể lưu lại vết tích vĩnh hằng!

Nghĩ thoáng rồi thì tâm tình cũng tự nhiên thấy tốt hơn, ngoài cửa sổ, cảnh vật tươi đẹp, sau cùng một thân ảnh nào đó lướt qua, tiếng vỗ tay truyền đến, ngẩng đầu, lại là hần, người mà tôi cho rằng không nên tới.

“Tham kiến Hoàng thượng!”

“Được rồi, Nguyệt nhi, đứng dậy đi! Ta hôm nay đến đây không phải với thân phận Hoàng thượng, mà là với thân phận một người bằng hữu, nàng có bằng lòng một lần nữa thừa nhận ta không?”

“Hoàng thượng?” Mê muội nhìn hần, không rõ ý hần là sao, càng không biết hần nảy ra chủ ý gì nữa.

“Nguyệt nhi, ta biết trước đây có lỗi với nàng, ta trở về suy nghĩ ba ngày, đã thông suốt rồi, cũng biết nên làm như thế nào cho phải!”

“Không biết Hoàng thượng nghĩ thông suốt chuyện gì rồi?” Tôi mong đợi sẽ truyền đến tin tốt lành, càng hy vọng hần sẽ không gò ép tôi thêm nữa.

“Nguyệt nhi, ta nghĩ thông rồi, bây giờ đối với ta mà nói quan trọng nhất chính là nàng!” Hần có chút kỳ quái nhìn tôi “Trước đây ta không hiểu nàng, ta không thể đáp ứng những gì mà nàng mong muốn, thế nhưng bây giờ, ta quyết định rồi, với thân phận mới một lần nữa quen biết nàng, chung sống cùng nàng, ta hy vọng trong lòng nàng lại lần nữa có ta!”

“Nhưng Hoàng thượng, người. . . .”

“Ta biết nàng muốn nói gì, cũng hiểu rõ những lo âu của nàng, nàng muốn nói quốc sự trọng yếu phải không?” Thấy tôi gật đầu, hần bỗng nhiên đứng lên, kéo hai tay tôi, ánh mắt vô cùng kiên định “Vậy hôm nay ta trịnh trọng nói cho nàng biết, nếu nàng bằng lòng, ta có thể vì nàng mà vứt bỏ hoàng vị này, cùng nàng ẩn cư nơi núi rừng”

“Hoàng thượng, việc này không thể được, vậy. . .” Tôi không ngờ tới, trong ba ngày, việc hần suy nghĩ lại là như vậy, tôi cũng đã nghĩ qua, thế nhưng, cũng chỉ dừng lại ở mức độ ngẫm ngẫm mà thôi, cho dù là vì tôi mà xóa bỏ hậu cung, tôi cũng khó gánh chịu, nếu như hần thực sự vì tôi mà vứt bỏ đi hoàng vị, tôi làm sao có thể đối mặt với bách tính thiên hạ nổi dậy, nói không cảm động là giả dối, nhưng nếu việc này xảy ra thật, tôi đâu có phẩm hạnh hay tài cán gì mà khiến hần vì tôi. . . .

“Hoàng thượng, không thể được, chuyện này tuyệt đối không thể được! Nguyệt nhi đâu có phẩm hạnh hay tài cán gì để Hoàng thượng vì ta mà đưa ra quyết định như vậy, hướng chi. . . .”

“Nguyệt nhi, nàng không cần phải nói nữa, ý ta đã quyết, chỉ cần có thể ở cùng một chỗ với nàng, ta mãn nguyện rồi!”

“Nàng biết không? Từ sau khi nàng rời đi ta mới biết được cuộc sống vô vị tới cỡ nào, ta mới hiểu được, hóa ra ta thực sự không thể sống thiếu nàng, vì nàng, ta cam tâm vứt bỏ mọi thứ, bởi vì trong lòng ta những thứ đó, đều không thể sánh được với nàng a!”

“Nhưng. . .”

* * *

72. Chương 138: Lựa Chọn

“Nàng biết không? Từ sau khi nàng rời đi ta mới biết được cuộc sống vô vị tới cỡ nào, ta mới hiểu được, hóa ra ta thực sự không thể sống thiếu nàng, vì nàng, ta cam tâm vứt bỏ mọi thứ, bởi vì trong lòng ta những thứ đó, đều không thể sánh được với nàng a!”

“Nhưng. . .”

“Đừng nhưng gì cả, ta chỉ cần một câu nói của nàng, trong lòng nàng có còn ta không?”

Mặc dù cảm động, thế nhưng, sao tôi có thể trở thành tội nhân thiên cổ đây “Không có!”

“Thực sự không có?” Trên mặt hắn nhìn không ra chút mất hứng nào, cũng nhìn không ra chút tức giận nào, tôi không biết hắn rốt cuộc đang suy nghĩ gì đây.

“Không có!” Đừng quá sức, tôi sợ rằng mình sẽ bán đứng chính mình.

“Được, nếu không có, vậy nàng hãy theo Trẫm hồi cung!”

“Hoàng thượng?” Tôi lộ rõ vẻ sửng sốt, không hiểu tại sao hắn lại nói như vậy.

“Nàng đã nói, nếu nàng không yêu ta, thì nàng có thể ở lại trong cung, bây giờ nàng nói trong lòng nàng không có ta, vậy nàng có thể theo ta hồi cung rồi!”

“Không, ta sẽ không hồi cung, xin Hoàng thượng hãy quên ta đi!” Hắn vẫn chưa từ bỏ ý định, hiểu rõ dụng ý của hắn, tôi lạnh lùng đáp.

“Vậy ý của Nguyệt nhi chính là trong lòng nàng còn có ta? Cho nên mới không dám theo ta hồi cung?” Trên mặt Hoàng thượng lộ ra vẻ tươi cười khiến tôi có phần chán nản, không biết nên đối mặt như thế nào, chỉ mới ba ngày, sao tôi có thể chui vào lồng của hắn được.

“Được rồi, Nguyệt nhi, ta không tranh luận cùng nàng nữa, trong khoảng thời gian này ta sẽ ở lại đây chờ câu trả lời của nàng, nếu nàng bằng lòng theo ta hồi cung, vậy thì hậu cung của ta chỉ có duy nhất mình nàng mà thôi, còn nếu nàng nghĩ tới cuộc sống bình thường, thì ta cùng nàng ẩn cư, có điều, ta muốn nói với nàng rằng, nàng sẽ chỉ là của ta, cũng chỉ có thể là của ta!” Trong ngữ khí tràn đầy sự bá đạo cũng như chiếm hữu, lời nói như vậy của hắn chưa từng thấy qua, tôi biết hắn đã hạ quyết tâm rồi, thế nhưng, tôi nên lựa chọn như thế nào đây. . .

Hắn cất bước rời đi, tôi thần thờ ngồi bên cạnh bàn, đầu óc toàn nghĩ đến lời nói của hắn, đã quên hẳn, sao có thể, nhưng, tôi đã từng có thể trải qua loại cuộc sống mà không có hắn. Song giờ đây, tôi nên đối mặt như thế nào, tôi tin hắn sẽ làm được, nhưng, nếu thực sự để hắn phế bỏ hậu cung này quả là việc đại sự, lại còn liên lụy ít nhiều tới... Và nếu, hắn thực sự theo tôi ẩn cư, vậy sau hôm nay sẽ. . . . Tôi mong muốn cuộc sống bình dị, mà nếu như phải trả giá bằng cả thiên hạ, liệu tôi có loại can đảm này sao? Liệu tôi không thấy thẹn với lương tâm sao?

“Hoàng tẩu, hoàng tẩu..... hoàng tẩu!”

“Yên nhi, sao vậy?” Tôi vội ngẩng đầu lên, đã thấy Yên nhi lộ đầu ra trước mặt tôi, từ lúc thân phận thật của tôi bị vạch trần, lại một lần nữa nàng đổi giọng gọi tôi là hoàng tẩu, mặc cho tôi nói thế nào cũng không sửa.

“Không có gì, hoàng tẩu muội đã gọi tỷ vài tiếng rồi, tỷ đều không có chút phản ứng, đang suy nghĩ gì vậy?” Về mặt Yên nhi rất hiếu kỳ và ngây thơ, đôi khi tôi ao ước được giống như nàng như vậy, không bị gò bó.

“Không có việc gì! Yên nhi tới đây phải chẳng có chuyện gì a?” Tôi cười hỏi.

“Không có, chỉ là đã lâu rồi chưa đi đại trạch viện [nhà có sân lớn], định hỏi hoàng tẩu có muốn cùng đi xem thử hay không! Muội có phần nhớ những tiểu nha đầu ở đó!”

Đúng vậy, lâu rồi chưa đi, trong khoảng thời gian qua tôi vẫn ở trong tiểu viện này, cũng chưa từng gặp một ai, ngay cả với đám Tuyên Dương cũng khá lâu rồi chưa gặp, cũng không biết bọn họ giờ thế nào rồi, buồn bực lâu như vậy, đi ra ngoài một chút cũng tốt “Được, tỷ đi, khi nào khởi hành hãy báo cho tỷ!”

“Thật tốt quá, vậy muội. . .” Về mặt Yên nhi phần khởi, đáng về muốn nói xong lại thôi, khiến tôi có chút hoài nghi, phải chăng nàng đương bày trò quỷ gì, nhưng tôi chưa kịp hỏi, thì đã bỏ chạy nhanh ra ngoài. Tuy thành hôn rồi, vậy mà chẳng có điểm nào giống cả, song cũng may mà Huyền Như (phu quân của Yên nhi, con trai Kiều Kỵ hầu) yêu thích tính cách hồn nhiên của nàng.

* * *

73. Chương 139.1: Đại Kết Cục

Trời sáng mây trong, tình cờ có vài đám mây trắng lướt qua, đi cùng Yên nhi và mọi người tiến ra cửa, cười nói vui vẻ.

Bởi vì hiện giờ tôi đương mang thai, nên ngồi trong xe ngựa, dọc đường đi, Huyền Như và Yên nhi luôn nô đùa, khiến tôi có phần hâm mộ.

Chỉ chốc lát, đã tới đại trạch viện, Huyền Như cẩn thận từng li từng tí đỡ Yên nhi xuống xe ngựa, xong hai người lại đỡ tôi xuống, về mặt hào hứng chạy nhanh vào trong, thêm nữa, nơi này là chỗ mà Yên nhi với Huyền Như quen biết nhau!

“Tiểu thư, người cười gì vậy?” Lục Ý cẩn thận đỡ tôi bước vào.

“Không có gì, chỉ là nhớ tới chút chuyện cũ, trước đây Yên nhi và Huyền Như quen nhau ở trong đại trạch viện này, không ngờ rằng hai người bây giờ lại trở thành phu thê!”

“Song tình cảm giữa công chúa và phò mã gia thực vô cùng tốt, chẳng qua mỗi ngày hay cãi nhau ầm ĩ!” Về mặt Lục Ý bật cười, ngấm lại, tôi đã từng làm mai mối cho bọn họ, có lẽ lúc này đây nàng không còn nhớ nữa rồi.

“Người và Vân Sam cũng như vậy, ngày khác ta sẽ nói một tiếng với Hầu gia, để Lục Ý của chúng ta cũng. . .”

“Tiểu thư, người lại trêu ghẹo ta!” Sắc mặt Lục Ý đỏ bừng, cắt ngang lời tôi nói, ngăn ngừa thân thể tôi bất tiện, muốn buông tôi ra, lại tràn đầy lo lắng, trông thấy tôi khẽ cười.

“Nguyệt nhi tỷ tỷ tới, Nguyệt nhi tỷ tỷ tới!” Tiểu Bảo chạy ra, trông thấy tôi, lại chạy về hô to lên.

“Hoàng tẩu, chúng ta chờ người hồi lâu rồi!” Vừa mới vào đại viện, Tuyên Dương đã nghênh đón, bên cạnh còn có Tử Phù, về mặt lộ ý cười, hơn nữa cả đám Lệ nhi cũng đều ở đây, đáng về tươi cười, khiến tôi nhìn có chút sợ hãi, không biết rốt cuộc bọn họ đương có chủ ý gì đây.

“Lệ nhi tỷ tỷ, mọi người cũng ở đây a!”

“Đúng vậy, vì muội, chúng ta toàn lực tổng động viên a!”

“Có ý gì vậy?” Tôi càng có phần mê muội, rốt cuộc đương diễn ra trò quái gì a, sao tôi càng ngày càng mơ hồ, hơn nữa hình như ở đây ai cũng biết, chỉ mình tôi mộng muội trong hồ sâu.

“Không có gì, không có gì, bác Vương gái cũng như mọi người rất nhớ muội đó, mau vào đi thôi!”

Bước qua cửa, tôi liền bị bắt ngồi, các lão nhân sớm đã đứng vây quanh, thế nhưng tại sao không thấy bóng dáng đám Yên nhi đâu nữa, hơn nữa, tại sao trọng tâm câu chuyện của các lão nhân chỉ có một, đó chính là “Bách niên tu đắc đồng thuyền độ, thiên niên tu đắc cộng chẩm miên!” “Sao cha của hải tử không đến?”

“Phu thê bất hòa, hãy học cách tha thứ. . .” ... Các loại đề tài này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì a, sao tôi mơ hồ như vậy, giống như bị lừa bán vậy.

Cuối cùng thì cũng tới bữa trưa, tôi vốn tưởng rằng rốt cuộc đã tự do rồi, không thể ngờ được, đó mới chỉ là màn mở đầu, nhưng có nhiều lão nhân như vậy, khiến tôi không biết đáp lời thế nào, chỉ có thể nói qua loa đại khái, dù sao cũng không thể nói với bọn họ rằng cha của hải tử bị tôi đá bay rồi!

“Được rồi, Nguyệt nhi, ra ngoài ăn cơm thôi, bữa ăn hôm nay đặc biệt chuẩn bị cho cháu đó!” Sao tôi càng nhìn vào ánh mắt Vu bá càng thấy bất thường a, kiểu như tôi trở thành cao lương mỹ vị giữa bàn vậy.

“Vâng, cháu biết rồi, cảm ơn Vu bá!”

Vừa mới mở cửa ra, đã thấy đám trẻ con xếp thành từng nhóm, đứng ở trước mặt tôi, trong tay còn cầm một đóa, hoa hồng? Có vẻ như vậy.

“Chúc Nguyệt nhi tỷ tỷ phúc như Đông Hải, thọ tử Nam Sơn!”

“A? Đây là?” Tôi có chút kinh ngạc, rốt cuộc hôm nay là ngày gì a, lẽ nào là sinh nhật của Lãnh Tâm Nguyệt, nhưng mà, tôi tới nơi này cũng đã hơn một năm, cũng chưa từng có sinh nhật nào a.

“Hoàng tẩu, hôm nay chính là sinh nhật tỷ, chúng ta đã chọn nơi này để tổ chức cho tỷ, tỷ sẽ không nổi giận chứ?” Sắc mặt Yên nhi tươi cười.

“Cám ơn, cám ơn, ta cũng quên mất!”

“Hoàng tẩu đã quên, nhưng ca ca muội lại không quên được a!” Vừa dứt lời, trong nháy mắt đám trẻ con phía trước mặt tôi tản sang hai bên, đập ngay vào mắt là một bó hoa cực lớn xếp hình trái tim, ngẩng đầu, đã thấy Thụy đang ôm một bó hoa hồng to bước về phía tôi, chân sau quỳ xuống “Nguyệt nhi, hôm nay ở nơi này ta một lần nữa tỏ rõ tâm ý với nàng, ta sẵn lòng vì nàng mà vứt bỏ mọi thứ, chỉ mong được sống hạnh phúc bên nàng mãi mãi!”

Tiếng ồn vang lên, hai bóng dáng lướt qua tầm mắt, một tấm biểu ngữ xinh xắn xòe ra, “Chích tiện uyên ương bất tiện tiên” [chỉ ao ước được là đôi uyên ương, không cần là thần tiên]

“Chúc ca ca và hoàng tẩu mãi mãi bên nhau, vĩnh viễn không chia lìa!”

“Hoàng tẩu, mau đón nhận đi!” Yên nhi tiến lên giục, tôi oán hận liếc nhìn chằm chằm Tuyên Dương. Chủ ý này nhất định là do hấn nghĩ ra, nên nhớ rằng, chiêu này vốn là tôi dạy hấn để theo đuổi Tử Phù, không ngờ tới, hôm nay Thụy cũng dùng, nếu như vứt bỏ thân phận Hoàng thượng, tôi nghĩ tôi thực sự sẽ tha thứ cho hấn, cũng sẽ nhào vào trong lòng hấn, thế nhưng, dù sao đó không phải sự thật. . . .

“Hoàng tẩu, trước mặt nhiều người như vậy, tỷ cũng nên nể mặt ca ca một chút chứ?”

“Được rồi, Thụy, người đứng lên đi!” Thấy xung quanh mọi ánh mắt đều đương bắt mắt, tôi đành phải nhận bó hoa trong tay hấn, đỡ hấn đứng dậy, Tuyên Dương hiển nhiên sợ tôi tìm hấn, nhanh như chớp, chạy tới phía sau Tử Phù, không hề nhìn tôi “Ta chẳng qua chỉ e người mất mặt, không có nghĩa là ta tha thứ cho người!” Lúc đỡ hấn đứng lên tôi nhỏ giọng nói.

“Dù cho chỉ là bây giờ, ta cũng bằng lòng!” Hấn cúi đầu xuống bên tai tôi đáp, kế tiếp thừa cơ hôn lên mặt tôi, lại chẳng chút để ý gì tới mọi người xung quanh. . . .

Nhận từng món lễ vật bọn họ trao tặng, tôi tràn đầy cảm động, đây là sinh nhật đầu tiên của tôi khi tới nơi này, mặc dù không phải sinh nhật thực sự của tôi, nhưng cảm nhận được sự quan tâm mà bọn họ dành cho, tôi không ngờ hạnh phúc như vậy. . . .

Vốn cho rằng chỉ có từng này thứ, nhưng khi đồ ăn được đặt lên bàn thì, tôi mới phát hiện, hôm nay bọn họ làm nhiều món tới vậy. . . .

“Đây là hải khô thạch lạn [sông cạn đá mòn]” “Đây là thỉ chí bất du [quyết không thay lòng]” “Đây là thiên nhai hải giác [chân trời góc biển] mãi mãi bên nhau” “Đây là...”

Toàn những món quen thuộc, nhưng tất cả đã thay sang tên gọi khác, nghe các nàng kể ra từng thứ một, trái tim tôi, bỗng dưng run rẩy.

“Hoàng tẩu, tên những món ăn này đều do đích thân ca ca nghĩ ra, hoàng tẩu cần phải ăn nhiều một chút a!” Nhìn vẻ mặt Thụy tươi cười bên cạnh, nghe những lời nói xung quanh tràn đầy tán thưởng hẳn, tôi không thể không nói, hôm nay, hẳn thật sự đã suy nghĩ nghiêm túc, còn hô hào nhiều người như vậy đến hỗ trợ giúp hẳn, không cần hẳn nói lời nào, các nàng đều muốn tôi chết ngập trong đồng đồ ăn. . . .

Trên bàn cơm, hẳn ân cần gấp thức ăn cho tôi, thật lòng quan tâm chu đáo khiến tôi cảm động, nếu như hẳn không phải Hoàng thượng, thật là tốt biết bao, nếu như trước đây hẳn cũng đối với tôi như thế, thì thật tốt... . .

Sắc trời ngày một tối, chúng tôi cũng phải ra về, nhưng không biết tại sao, toàn bộ đám Yên nhi từ sớm đã bỏ đi, chỉ còn lại mình tôi và Thụy cùng các lão nhân nói chuyện, đề tài như cũ vẫn liên quan tới tôi và Thụy, không ngoài việc khuyên tôi hãy quý trọng, để hẳn đối xử tốt với tôi. . . .

Rốt cuộc có thể đi, tôi thở dài một hơi, mỗi lần tới đây tâm tình tôi đều rất tốt, thế nhưng hôm nay, tôi chỉ muốn sớm đào tẩu, bởi vì có Thụy, cho nên tôi cũng không biết phải trả lời câu hỏi của bọn họ ra sao, chỉ có thể nói qua loa đại khái, mệt quá đi. . . .

“Lục Ý đâu?” Lên xe ngựa, lúc này tôi mới phát hiện, chẳng biết từ lúc nào Lục Ý cũng rời đi, chỉ để lại tôi và Thụy cùng với người đánh xe, trải qua những chuyện ở đại trạch viện, hiện tại tôi có phần không dám đối diện với hẳn.

“Mọi người đều về hết rồi!” Thụy không giấu nổi vẻ vui mừng trong lòng, dáng vẻ tươi cười trên mặt khi trông thấy tôi cũng không biến mất.

Trong xe ngựa, hẳn ôm lấy tôi, mặc cho tôi từ chối hồi lâu cũng không buông ra, chỉ có một ngày hôm nay, thôi, nghĩ như vậy tôi liền không giãy thoát nữa, để mặc hẳn lẳng lặng ôm, cũng thấy thoải mái, chẳng biết qua bao lâu, tôi đột nhiên phát hiện đây tuyệt nhiên không phải đường về nhà, không nhận được liên hỏi “Thụy, chúng ta đang đi đâu vậy? Đây không phải đường về Hầu phủ a!”

“Ta biết, ta muốn dẫn nàng tới một chỗ!” Thụy cúi đầu cười, rất chi rạng rỡ.

“Nhưng. . . .”

“Không nhưng gì cả, ta tin nàng nhất định sẽ thích!” Biết dù có nói gì đi nữa cũng vô ích, nên tôi im lặng, dù sao hẳn cũng không thể mang tôi đi bán.

Chẳng biết qua bao lâu, Thụy đột nhiên đưa tay ra lay lay tôi, mơ màng buồn ngủ tôi lúc này mới phát hiện xe ngựa đã dừng, đứng dậy muốn xuống xe, lại chẳng ngờ vẫn như cũ được hẳn ôm vào trong lòng “Ngoan, để ta ôm nàng xuống!”

Theo sự chỉ dẫn của hẳn, tôi chậm chậm bước tới, hai bên đường là cây cối um tùm, phía cuối con đường nhỏ, hình như có một tòa đình viện nào đó, trong lòng tôi tràn đầy nghi hoặc, không biết rốt cuộc đương xảy ra chuyện gì, khi nhìn nhìn Thụy, thấy vẻ mặt lộ ý cười, tôi càng thêm nghi hoặc, bước nhanh lên phía trước, vừa mới đi được nửa chừng, phía trên con đường nhỏ bỗng nhiên rơi xuống thứ gì đó, nhìn kỹ, thì ra là hoa tuyết, màu sắc cánh hoa tươi đẹp từ giữa không trung bay phát phơ, cảnh tượng thật đẹp xiết bao. . . .

“Đây là?” Tôi càng thêm mê hoặc, tất cả con đường nhỏ này ngoại trừ tôi và Thụy không thấy bất cứ ai khác, nhưng sao lại. . . .

“Thích không?” Thụy cười rồi hỏi, lúc nắng chiều dần tắt, nụ cười của hẳn quả thực rực rỡ.

“Là người sai người chuẩn bị?” Hết nghi hoặc, nhưng lòng tràn đầy kinh ngạc, không thể a, phương pháp như vậy, sao bọn họ có thể nghĩ ra được, người cổ đại cũng không phải chuyên gia với loại hình thức thể hiện kiểu đó, mà tôi cũng chưa từng nói cho Dương chiêu này a.

“Trước tiên hãy nói xem nàng thích hay không thích!” Không thể phủ nhận, tôi thực sự rất thích loại cảm giác này, lúc trước, tôi cũng rất muốn có cảnh lãng mạn như vậy, nhưng, không nên lãng phí hoa nhiều thế chỉ vì tôi, mà bây giờ, mặc dù đã xảy ra rồi, nhưng cảm giác không giống, nhìn vẻ tươi cười trên mặt hẳn, tôi có chút không đành lòng, hơi hơi gật đầu, không nói lời nào.

“Ta biết nàng sẽ thích, thật tốt quá!” Thấy nét mặt hẳn phấn khởi, tựa như một hài tử.

Đạo bước, khiến tôi tạm thời quên đi tất cả, trong chốc lát để tôi hưởng thụ cảnh sắc lãng mạn!

Nhưng, sự đời luôn luôn khó liệu, ngay lúc tôi muốn đi tiếp lên phía trước ngắm cảnh, một mũi tên, bay thẳng về phía tôi...

“Ha ha ha, Lân Tâm Nguyệt, hôm nay chính là ngày giỗ của ngươi!” Nhìn mũi tên đã sắp tới gần người, và tôi không còn kịp né tránh, một bóng người màu đen xuất hiện ở sau lưng, hướng phía tôi hô lớn.

“Nguyệt nhi coi chừng!” Thụy cũng chú ý chống đỡ mũi tên kia, xoay người lại, ôm tôi vào trong lòng, còn mũi tên, đã xuyên thẳng sau lưng hắn...

Đáng nhẽ, hắn có thể đẩy tôi ra xa, chỉ vì tôi đương mang thai, sợ tôi bị thương nên mới dùng thân thể của mình chắn đỡ tên bay tới. . . .

“Thụy, Thụy, ngươi thế nào rồi?” Tôi vội vã la hét, tất cả muộn phiền trong lòng chớp mắt đã không còn nữa, bây giờ tôi chỉ quan tâm tới sự sống chết của hắn, hắn không thể có chuyện gì, không thể có chuyện gì. . .

“Hoàng huynh, hoàng huynh, ngươi sao rồi?”

“Huyền Như, ngươi mau đuổi theo!”

... ..

Đám Yên nhi ẩn nấp ở trên cây cũng bỗng nhiên giật mình, lập tức nhảy xuống, đi tới bên cạnh tôi.

“Thụy, Thụy, ngươi sao rồi?”

“Ta không sao, Nguyệt nhi nàng thế nào?” Ánh mắt lo lắng hướng về tôi, tôi thấy trên mặt Thụy lại có một tia cười, sau khi biết được tôi không sao hết, đột nhiên bất tỉnh trong lòng tôi, tôi thấy máu đen chảy ra từ phía sau lưng hắn.

“Tên có độc, ta phải hút độc ra ngoài giúp hắn!” Tôi đột nhiên bình tĩnh, đang định hút độc, bị Tuyên Dương vội vã ngăn lại, tên hắc y nhân kia thấy trốn không được liền uống thuốc độc tự sát, nhưng hiện tại tôi không quan tâm điều đó, tôi chỉ quan tâm tới Thụy.

“Hoàng tẩu, ta đến đây, ngươi phải bảo trọng thân thể a!” Tuyên Dương ngăn tôi lại, cùng Huyền Như đặt Thụy nằm thẳng xuống, nhìn Thụy đương mê man, lòng tôi đau đớn vô hạn, nếu như không vì tôi, hắn sẽ không bị thương, thời khắc này, tôi ngạc nhiên phát hiện, hóa ra bản thân mình vẫn thương xót vì hắn, trong bụng đột nhiên truyền tới một cơn quặn đau, trước mắt tôi tối sầm lại, chuyện gì cũng không biết nữa....

“Thụy, Thụy. . .” Tôi hét thất thanh rồi tỉnh lại, nhưng phát hiện ra mình đã không còn ở chỗ con đường nhỏ kia nữa, đập vào mắt tôi là khuôn mặt lo lắng của Lan nhi.

“Tiểu thư, người rốt cuộc đã tỉnh” Trên mặt Lan nhi đọng lại chút nước mắt “Mau, mau, mang được đến đây!”

“Lan nhi, sao ta lại ở chỗ này? Hoàng thượng đâu? Hắn ở đâu? Hắn thế nào rồi?” Tôi nhanh chóng kéo tay nàng, tại sao chuyện gì cũng nhớ không rõ hết vậy.

“Tiểu thư, người trước tiên hãy uống thuốc, Hoàng thượng bên kia có thái y rồi!” Lan nhi tràn đầy quan tâm, không nghĩ tới còn có dịp gặp lại tiểu thư, nhưng tiểu thư gầy gò ốm yếu quá. . . .

“Lan nhi, ta không sao hết, mau đỡ ta dậy, ta muốn đi gặp Hoàng thượng!” Lòng tôi vô cùng sốt ruột, vô cùng đau đớn, không thể, hắn không thể có chuyện gì.

“Tiểu thư, người uống thuốc trước đã, ta sẽ đi cùng ngươi, hiện tại thân thể người. . . .”

“Được, được, ta uống, mau mang tới!” Lần đầu tiên tôi không cau mày, một hơi uống cạn sạch thuốc mà không có nửa phần cảm giác đắng ngắt, để Lan nhi và Tử nhi dìu, tôi vội vàng chạy tới Huyền Thanh Cung, đám thái y đã lui xuống, chỉ còn lại Yên nhi cùng Tuyên Dương

“Hoàng tẩu, sao ngươi lại tới đây? Thân thể ngươi. . .”

“Dương, Hoàng thượng thế nào rồi? Thái y nói sao? Có nặng lắm không?”

“Hoàng tẩu yên tâm đi, thái y đã nói không sao hết, bây giờ chỉ cần chờ Hoàng thượng tỉnh lại thôi!” Tuyên Dương đỡ lấy tôi, biết rõ không ngăn được tôi, liền đỡ tôi tiến vào tấm điện, để tôi ngồi ở bên giường, mấy người đó cũng rời đi, chỉ còn lại hai người là tôi và Thụy

Nhìn Thụy hôn mê nằm trên giường, lòng tôi, đau xót khôn nguôi, tôi thà để bản thân bị thương, chứ không muốn thấy bộ dáng hần như vậy, không kể hần là Hoàng thượng, không kể hần là trụ cột của quốc gia, chỉ vì trong lòng tôi còn có hần. . . .

Lay lay cánh tay hần, trên khuôn mặt tôi, không cảm lòng nổi nước mắt cứ tuôn trào.

“Thụy, người đừng làm ta sợ như vậy, ta không muốn thấy người trong bộ dạng này, là ta sai rồi, ta không nên ngang ngạnh, ta không nên đối với người như thế... ” Thế nhưng người trên giường, không có chút phản ứng nào, vẫn nằm bất động, tựa như đang ngủ, tĩnh mịch như vậy, lòng tôi, lại lo lắng không yên. . . .

Cúi đầu xuống nói chuyện bên cạnh hần, nhưng hần lại không có chút phản ứng nào với tôi, rất lâu sau đó, cũng không thấy hần có động tĩnh gì, lòng tôi, lạnh giá, không nhận được nữa nhào tới trên người hần, khóc rống lên “Thụy, ta van cầu người tỉnh lại đi, chỉ cần người tỉnh lại, ta không bao giờ rời xa người nữa, ta van xin người, van cầu người. . . .”

Tôi vốn là người học y, tôi biết không được quấy rầy bệnh nhân nghỉ ngơi, nhưng, khi tôi gặp phải bệnh nhân là hần, toàn bộ kiến thức trong tôi, tất cả bình tĩnh cũng không còn giữ được nữa phần nửa điểm nào, tôi chỉ hi vọng hần có thể mau chóng tỉnh lại, tôi chỉ hi vọng hần còn có thể trông thấy tôi, trò chuyện cùng tôi. . . .

Chẳng biết qua bao lâu, tôi có phần mệt mỏi tựa người vào trong ngực hần, bởi vì tôi muốn nghe nhịp tim của hần, muốn biết xem hần có còn bên cạnh tôi. . . .

Một tay, yếu ớt chống xuống, ở phía trên đầu tôi có chút động tĩnh, tôi mừng rỡ bật người dậy, thấy hần đã mở mắt ra, lòng tràn đầy phấn khởi, bỗng nhiên tuôn trào nước mắt, tôi chưa bao giờ biết, mình lại có nhiều lệ như vậy. . . .

“Nguyệt nhi, sao lại khóc?”

“Ta không sao” vội lau nước mắt đi, đỡ hần ngồi dậy “Thụy, người cuối cùng cũng tỉnh!”

“Người đâu mau tới đây, Hoàng thượng tỉnh lại”

Thấy đám Tuyên Dương chạy ồa vào, tôi mới thả lỏng tâm tình.

“Hoàng huynh, người rốt cuộc đã tỉnh lại, hừ chết chúng ta rồi đó!”

“Đúng vậy, đúng vậy, hoàng tẩu cũng lo lắng gần chết!” Yên nhi lao tới bên cạnh, vẻ mặt cười đùa, một chút lo lắng cho thân thể Hoàng thượng cũng không thấy đâu.

“Nguyệt nhi, ta không sao rồi!” Hoàng thượng yếu ớt nói, nhìn chăm chăm vào tôi “Hình như ta vừa mới nghe thấy nàng nói, chỉ cần ta tỉnh lại, nàng sẽ không bao giờ rời xa ta nữa, phải không, Nguyệt nhi?”

“Ta. . . .” Tôi không biết nên nói thế nào, quả thực tôi vẫn muốn rời đi, mặc dù tôi yêu hần, tôi không quên được hần, nhưng tôi lại không thể chấp nhận cuộc sống hậu cung, đúng lúc này, nha hoàn bưng được tới, mới giúp tôi tránh được xấu hổ, tôi nhận lấy chén thuốc “Hoàng thượng, trước tiên hãy uống thuốc!”

“Nàng hãy đồng ý trước, nếu nàng không bằng lòng, ta sẽ không uống thuốc!” Tính tình Hoàng thượng vậy mà lại giống như hài tử đương đùa giỡn, Tuyên Dương với Yên nhi được một phen cười hả dạ.

“Cười gì mà cười? Lẽ nào các người không muốn Trẫm giữ Nguyệt nhi lại à?”

“Đúng, đúng, hoàng tẩu tỷ hãy ở lại đi, hoàng huynh vì tỷ đã bị trúng tên độc, tỷ hãy tha thứ cho huynh ấy đi!”

“Đúng a hoàng tẩu, tỷ thấy đó, ta với Yên nhi đều tìm được một nửa đích thực rồi, hoàng tẩu cũng đừng chọc giận hoàng huynh nữa! Ngoài ra thân thể hoàng tẩu hiện tại cũng cần phải an dưỡng thật tốt, dù sao đi nữa, trong cung vốn là chỗ an toàn nhất đó!”

Thấy bọn họ mỗi người một lời khuyên nhủ, tôi biết nếu muốn đi e rằng không dễ chút nào, chắc hẳn khi đó bọn họ mang tôi vào trong cung cũng vì mục đích này rồi.

“Hoàng thượng, trước tiên người hãy uống thuốc đi!”

“VẬY NÀNG ĐỒNG Ý KHÔNG ĐI NỮA?” Về mặt Hoàng thượng ngạc nhiên mừng rỡ.

“Người uống thuốc trước đi, ta đồng ý trước khi ta sinh hạ hài tử sẽ không rời khỏi đây, còn sau đó thế nào, sẽ bàn sau!” Dáng vẻ tươi cười của tôi đã tan biến, lạnh lùng nói, bởi vì tôi thực sự không biết nên đối mặt ra sao, nên lựa chọn thế nào...

* * *

74. Chương 139.2: Đại Kết Cục

Từ đó về sau, Hoàng thượng mỗi ngày đều nghỉ lại Lãn Thu cung, hoàng tử mẫu và mẫu hậu cũng có vài lần ghé thăm tôi, còn những người khác, Hoàng thượng hạ lệnh không cho phép bất luận kẻ nào đến quấy rầy, tôi cũng vui vẻ nhàn hạ, thỉnh thoảng cũng gặp được Đại tướng quân, Kiều Kỳ hầu. . . .

Thân thể Hoàng thượng dần dần hồi phục, bắt đầu bận rộn với quốc sự, bởi vì Thừa tướng bị trảm, rất nhiều đại thần trong triều đình có dính líu tới, Hoàng thượng lại vội vàng tổ chức tuyển cử tân quan viên, ngược lại chuyện hậu cung tạm thời bị nén xuống, không có thời gian xử lý, nhìn bóng dáng Hoàng thượng mỗi ngày đều vất vả, trong lòng tôi quả thực xót xa, chỉ là tôi không bao giờ muốn dính dáng tới việc trong triều nữa, bây giờ quốc thái dân an, tôi tin rằng, hẳn sẽ là một Hoàng thượng tốt...

Thời gian qua rất nhanh, chớp mắt đã trôi qua mấy tháng, chuyện triều đình vẫn còn bộn bề, chuyện lập hậu cũng được đưa ra bàn thảo, mà tôi, cũng sắp tới ngày lâm bồn rồi... . .

Mặc dù Hoàng thượng đã phong tỏa rất nhiều tin tức trong cung, không cho tôi biết, không để tôi lo lắng, nhưng, tôi vẫn biết được thông qua miệng các nàng, Hoàng thượng đã vì tôi, gây ra chiến tranh lạnh với thái hậu, hoàng tử mẫu cùng mẫu hậu mặc dù rất thương yêu tôi, nhưng cũng không đồng ý để Hoàng thượng vì tôi mà xóa bỏ cả hậu cung, tôi cũng quyết định, sau khi sinh hạ hài tử sẽ rời khỏi nơi này, không bao giờ quay về nữa. . . .

Sau đó lại nghe nói, Hoàng thượng hình như đã đồng ý với thái hậu chuyện gì đó, hai bên lúc này mới khôi phục lại quan hệ, hậu cung này, mặc dù hiện tại không có phi tử khác, nhưng việc của hoàng gia, ai cũng có thể thấy rõ môn một, hôm nay chưa có, không có nghĩa là ngày sau không có, mà tôi, càng không muốn để hài tử của mình sống cuộc sống trong hậu cung tràn ngập tranh đấu, tôi, không muốn tranh đoạt gì cả, cũng không muốn để hài tử của tôi tranh đoạt gì cả, tôi chỉ hi vọng bọn họ có thể hài lòng vui vẻ sống tiếp, sống thật tốt...

Tất cả mọi người đều phỏng đoán, đều hoài nghi, lúc lại bồi hồi, tôi thì có vẻ cực kỳ ung dung, bởi vì tôi thực sự chẳng muốn suy xét gì cả, cũng chẳng muốn chú ý tới điều gì, tôi vốn chỉ âm thầm mà khẩn cầu, có thể để cuộc sống sau này của tôi ngày một bình lặng, ngày một hài lòng, đừng nên có bất cứ tranh luận hay vấn đề nào đó liên quan tới tôi, tôi không muốn làm gì cả, cũng không muốn can dự gì nữa, tôi chỉ muốn làm một nữ tử bình thường nhất, trải qua cuộc sống đơn giản đầy đủ...

Trên đại điện

Hoàng thượng ngồi ngay ngắn trên ghế rồng, thần sắc trang nghiêm, phía dưới kia, sắc mặt quần thần cũng nặng nề, bên ngoài tiếng sấm rền vang.

“Các vị ái khanh đối với việc lập hậu thấy thế nào?” Chẳng biết qua bao lâu, Hoàng thượng mở lời.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, thần cho rằng Bạng phi nương nương hoàn toàn xứng đáng! Chỉ là, hậu cung này, không thể phế!” Một vị tương đối lớn tuổi đương quỳ xuống, trong khoảng thời gian vừa qua, những việc làm của Bạng phi nương nương đều cho thấy nàng đủ điều kiện trở thành hoàng hậu. . .

Ngay sau đó, một đám đại thần cũng lần lượt quỳ xuống, trong lòng Hoàng thượng quả thực bất đắc dĩ, hẳn biết, đây vốn là vấn đề nan giải, thế nhưng, nếu hắn đã đồng ý với Nguyệt nhi, thì nhất định sẽ làm

được, trong khoảng thời gian này hẳn hiểu rất rõ rằng, cuộc sống không có Nguyệt nhi, như bị giày vò tới chết, hẳn không bao giờ muốn trải qua loại cuộc sống này thêm nữa, hẳn cũng muốn vì Nguyệt nhi lo nghĩ, cũng muốn vì nàng lo lắng, chỉ là. . .

“Hôm nay chỉ thảo luận việc lập hậu thôi, còn chuyện hậu cung, ngày khác bàn tiếp!” Hoàng thượng nghiêm giọng nói, trước tiên chỉ cần để Nguyệt nhi lên làm hoàng hậu, còn chuyện tiếp đó, chỉ cần Nguyệt nhi sinh hạ long tử, không phải lo ngại bọn họ nói gì chẳng nữa.

“Hoàng thượng, vi thần không đồng ý lập Băng phi là hoàng hậu!” Đúng lúc này, một người bỗng quỳ xuống, khiến mọi người vô cùng kinh ngạc, bởi vì ở trong tâm trí bọn họ, cho dù mọi người không đồng ý, hẳn cũng sẽ đồng ý, bởi vì hẳn chẳng phải ai khác, chính là Lãnh Phong, phụ thân của Băng phi.

Hoàng thượng cũng ngạc nhiên không kém, bởi vì suy nghĩ của hắn với các đại thần đều giống nhau, hẳn mặc dù nghĩ qua không phải ai cũng đồng ý, thế nhưng, hẳn tuyệt đối không nghĩ tới người đề xuất phản đối lại là Lãnh Phong.

Mà tầm ảnh hưởng của Lãnh Phong ở trên triều đình hoàn toàn không nhỏ, khi hắn quỳ xuống, một nửa đại thần cũng quỳ xuống theo, phụ họa ý kiến của hắn, thật ra vừa phục hắn, nhưng đồng thời cũng muốn bảo trụ thân mình, phải biết rằng, nếu Băng phi thực sự trở thành hoàng hậu, vậy thế lực của Lãnh Phong sẽ càng. . . . Hoàng thượng dường như đang lướt nhìn một vòng tìm người cầu cứu, trong lòng nghĩ tại sao Huyền Vũ Sơn vẫn chưa tới, bởi vì hắn biết, trên triều đình người có sức ảnh hưởng ngang với Lãnh Phong chính là Huyền Vũ Sơn, hơn nữa hẳn ta vốn rất kính trọng và khâm phục Băng phi, tất nhiên sẽ ủng hộ, nhưng, lại lẽ mề chưa thấy đâu cả. Đương lúc nước sôi lửa bỏng này, Huyền Vũ Sơn người ướm nước mưa tiến vào đại điện “Vi thần. . .” Đang định quỳ xuống xin trị tội, chỉ thấy Hoàng thượng khoát khoát tay “Huyền ái khanh, không trách ngươi, Trăm bây giờ có chuyện muốn hỏi ngươi, ngươi có đồng ý lập Băng phi làm Hoàng hậu!” Ngữ khí tràn đầy kỳ vọng, chỉ cần hắn đồng ý, tất nhiên đa số sẽ thông qua, như vậy, cũng không coi là làm trái hứa hẹn đối với Nguyệt nhi

“Khởi bẩm Hoàng thượng, vi thần không đồng ý!”

“Ngươi, ngươi nói cái gì?”

“Vi thần không đồng ý lập Băng phi làm Hoàng hậu!” Huyền Vũ Sơn quỳ xuống đất, không chút sợ hãi, thấy sắc mặt Hoàng thượng phần nộ, thấy đám đại thần cũng vội quỳ theo, trong lòng thầm ngợi ca Băng phi sáng suốt, nhưng, một vị nương nương như vậy, không làm hoàng hậu, quả là. . . Hơn nữa. . . “Nhưng, dân chúng ngoài cung đã nhờ vi thần chuyển tất cả đồng thư này giao cho Hoàng thượng, cầu Hoàng thượng sắc phong Băng phi là Hoàng hậu!”

“Ngươi nói gì cơ? Dân chúng ngoài cung?” Hoàng thượng vốn đang tức giận nhưng sau khi nghe thấy câu nói kế tiếp của hắn, không khỏi kinh ngạc, nhận lấy chồng thư mà hắn đưa, tràn đầy hoài nghi

“Vi thần sợ dĩ tới muộn, chính là vì bị dân chúng ngoài cung bao vây, hiện tại dân chúng vẫn đang dầm mưa, xin Hoàng thượng định đoạt!”

“Theo trăm xuất cung! Trăm muốn nhìn xem là thật hay giả!” Hoàng thượng thoáng trầm tư, nếu là thật, vậy việc sắc phong Băng phi làm Hoàng hậu sẽ dễ dàng hơn nhiều, nhưng, trong lòng hắn cũng có cả kinh sợ, Nguyệt nhi không ngờ lại có năng lực này, hay là. . .

Khi hắn ra ngoài cửa cung, trông thấy dân chúng đương quỳ lạy dưới mưa lớn. Biết Hoàng thượng đến, tất cả đều dập đầu xuống, miệng hô lớn “Xin Hoàng thượng tuân theo ý dân, lập Băng phi nương nương làm Hoàng hậu!”

Mưa lớn từng đợt, thỉnh thoảng xuất hiện tia sấm sét, nhưng, Hoàng thượng không ngờ tới, thực sự lại có nhiều dân chúng tới đây cầu xin, không chỉ hắn, mà ngay cả đám đại thần phía sau hắn cũng cảm thấy chấn kinh bởi cảnh tượng trước mắt. . .

Một tiếng ầm ầm vang lên, khiến mọi người có chút hoảng loạn, là tiếng sấm sét, đột nhiên một bóng dáng mềm yếu mờ ảo đập ngay vào mắt Hoàng thượng, người kia, chẳng phải ai khác, chính là Băng phi. . .

Nhìn mấy nha hoàn và thị vệ vây quanh nàng, nàng đứng ở chính giữa, không biết nàng đương nói gì đó.

Hoàng thượng bước nhanh lên phía trước, thấy tóc nàng đã dính hạt mưa bụi, còn y phục, nửa người đã ướt sũng.

“Nguyệt nhi, sao nàng không ở trong cung nghỉ ngơi, chạy tới đây làm gì? Ngộ nhờ bị phong hàn thì biết làm sao chứ!”

Thanh âm lo lắng lọt vào trong tai tôi, ngẩng đầu, trông thấy ánh mắt Thụy tràn đầy quan tâm “Thụy, ta không sao, bọn họ dầm mưa như vậy, không phải cách hay, ta đang suy nghĩ xem có cách nào để bọn họ rời khỏi đây!” Lòng tôi ngập tràn áy náy, vì tôi, mà bọn họ coi nhẹ thân thể, mạo hiểm mưa gió, tới ngoài cung khẩn cầu, nhưng. . .

“Nguyệt nhi, nàng mau quay về, nơi này để ta xử lý!”

“Nương nương, thân thể người quan trọng hơn, mau mau trở về!” Đám đại thần cũng nói thêm, nóng lòng khuyên nhủ, tôi sao lại không biết, nhưng, tôi thực sự không thể cầm lòng khi nhìn bọn họ dầm mưa như vậy

“Là Vương bá, Hoàng thượng, người hãy gọi hần đến” đang không biết nên làm sao cho phải, một bóng dáng quen thuộc chiếu vào tầm mắt, tôi vội vàng gọi to.

“Vương bá, người mau chóng khuyên mọi người về đi, dầm mưa như vậy không phải biện pháp, không nên ngã bệnh!”

“Nương nương, tất cả mọi người đều tự nguyện mà, chỉ cần Hoàng thượng đồng ý với thỉnh cầu của chúng ta, chúng ta tự khắc sẽ rời đi!”

“Vương bá, lão phu xin người, mong người hãy khuyên mọi người trở về đi, nếu còn như vậy nữa, thân thể các người chịu được, nhưng thân thể nương nương không chịu nổi đâu!”

“Đúng thế, nếu còn như vậy nữa, nương nương sẽ không chịu nổi, các người cũng không muốn nương nương xảy ra chuyện gì chứ!” Vừa thấy hần tới, đám đại thần bên cạnh đều mở miệng khuyên nhủ, không sai, nếu còn như vậy nữa, tôi cũng không biết bản thân mình có thể chịu được bao lâu, có lẽ thấy tôi suy yếu, Vương bá lúc này mới thở dài, vừa quay về vừa hô lớn “Tất cả mọi người hãy về đi, chúng ta còn tiếp tục như vậy, thân thể nương nương sẽ chịu không nổi! Tất cả mọi người hãy về đi!”

Rốt cuộc, nhờ Vương bá, và cả đám đại thần khuyên can, đoàn người lúc này mới dần dần tản đi, còn Hoàng thượng, cũng sai người nhanh chóng hộ tống tôi quay về Lãnh Thu cung. . . .

Hoàng thượng không theo tôi về, mà cùng các đại thần đi tới đại điện

Hoàng thượng vừa ngồi xuống, Lãnh Phong ngay lập tức quỳ xuống

“Hoàng thượng, thần xin Hoàng thượng sắc phong Băng phi là Hoàng hậu!”

“Đại tướng quân, người?” Không chỉ Hoàng thượng, mà ngay cả Huyền Vũ Sơn cũng cảm thấy sững sờ nhìn hần chăm chăm, không biết hần tại sao lại thay đổi, có lẽ, là do quyền lực hấp dẫn, phải biết rằng, binh quyền hiện đang nắm giữ trong tay hần, nếu một khi Băng phi thực sự trở thành Hoàng hậu, thì toàn bộ thế lực triều đình rơi vào nhà hần, mặc dù, lúc này hần chưa có ý nghĩ gây loạn, thế nhưng đạo lý thụ đại chiêu phong [nếu bạn là 1 người giàu có hoặc nổi tiếng, mọi người sẽ ghen tị với bạn] sao hần lại không hiểu chứ. . .

“Xin Hoàng thượng sắc phong Băng phi là Hoàng hậu, cũng xin Hoàng thượng ân chuẩn cho vi thần từ quan hồi hương,” Lãnh Phong nói xong nhìn chăm chăm Hoàng thượng, lại dập đầu xuống, không sai, hần bây giờ nghĩ thông rồi, chức vị đại tướng quân của bản thân, sớm muộn cũng sẽ phải từ bỏ, thế nhưng, Nguyệt nhi, quan trọng hơn chính mình, mặc dù lúc trước đã đồng ý với Nguyệt nhi bất luận thế nào cũng không để Hoàng thượng lập nàng là Hoàng hậu, bởi vì lập nàng là Hoàng hậu xong, Hoàng thượng nhất định xóa bỏ hậu cung, hần sao lại không hiểu những lo lắng của nàng, sao lại không hiểu những băn khoăn của nàng, mình vốn đã là tướng quân, nếu một khi nàng trở thành hoàng hậu, lại độc nhất đứng đầu hậu cung, như vậy. . . . Nhưng, ban nãy chứng kiến cảnh tượng đó, khiến lòng hần càng thêm dao động, hần tin tưởng, nàng sẽ vì bách tính thiên hạ mà nghĩ lại, còn hần, mặc dù nữ nhi kiên định yêu cầu như thế, thế nhưng,

sao hấn lại không rõ, đó là khát vọng chân thật nhất của một nữ nhân, hấn, muốn làm chút việc nào đó cho nữ nhi, dù có mất đi mọi thứ, chỉ cần nàng hạnh phúc, thì bản thân sao lại không làm chứ. . . .

“Lãnh tướng quân?” Huyền Vũ Sơn rất khó hiểu nhìn hấn chăm chăm, hấn không ngờ rằng, Lãnh Phong lại chủ động đề xuất cáo lão hồi hương, lúc đầu hấn ngỡ dĩ đồng ý với thỉnh cầu của Băng phi nguyên nhân phần lớn cũng là kiêng nể binh quyền của Lãnh Phong, nếu, Lãnh Phong chưa vứt bỏ, thì mình cũng không thể phản đối, nhưng, hấn không ngờ rằng, Lãnh Phong muốn đem quyền lợi trong tay buông ra như vậy, phải biết rằng, vào lúc này, điều quan trọng nhất với một nam tử chính là đại quyền trong tay a.

“Trước đây Đại tướng quân kiên quyết phản đối a! Sao. . .”

“Mong Hoàng thượng tác thành!” Lãnh Phong lại dập đầu xuống, bình tĩnh nói “Không sai, vì thần trước đây phản đối, nhưng, tất cả đều do tiểu nữ nhờ cậy, bất luận thế nào cũng muốn Hoàng thượng tổ chức sắc phong nường nường là Hoàng hậu” nói tới đây, ngoại trừ Huyền Vũ Sơn mọi người đều một phen giật mình, phải biết rằng, có nữ tử nào lại không muốn trở thành hoàng hậu, nhưng, Băng phi này lại nằm ngoài dự liệu của người ta.

“Nhưng, cảnh tượng ban nãy chắc hấn mọi người cũng đều thấy, tiểu nữ bất chấp thân thể mình mà quan tâm dân chúng kinh thành, không phải vì thần cả gan phát ngôn bừa bãi, vì thần tin rằng, ở quốc gia rộng lớn này cũng không tìm được bất cứ ai thích hợp với ngôi vị hoàng hậu hơn tiểu nữ! ...” Lãnh Phong thần nhiên chống lại mọi ánh mắt nghi hoặc, mặc dù bản thân không hiểu rõ nhiều về nữ nhi này, thế nhưng, từ lúc chứng kiến đủ thứ, hấn tin rằng, Nguyệt nhi tuyệt đối sẽ không làm bất cứ việc có lỗi nào với quốc gia.

“Hoàng thượng, vì thần cũng xin Hoàng thượng lập Băng phi là Hoàng hậu!” Nghe Lãnh Phong nói xong hồi lâu, Huyền Vũ Sơn đột nhiên mở miệng, Lãnh Phong nói không sai, luận tài, luận trí, luận về nhân phẩm, không ai có thể vượt được Băng phi, mặc dù yêu cầu của nàng quá mức vô lý, nhưng, nếu từ nay về sau triều đình ổn định vững mạnh, có gì không được chứ. . . .

“Xin Hoàng thượng lập Băng phi là Hoàng hậu!” Thấy Huyền Vũ Sơn cũng nói như thế, tất cả đại thần đồng loạt quỳ xuống, không sai, bọn họ đối với Băng phi từ lâu cũng thật lòng khâm phục, mà bây giờ, nếu Lãnh Phong đã tự mình đề xuất từ quan, giải quyết được tai hoạ ngầm lớn nhất trong lòng bọn họ, có gì không được chứ

“Đứng lên hết đi!” Hoàng thượng không hạ lệnh, chỉ lãnh đạm nhìn Lãnh Phong nói “Cho dù Trẫm đồng ý với thỉnh cầu của đại tướng quân, đại tướng quân sao lại từ chức!”

“Khởi bẩm Hoàng thượng, tiểu nữ rất cuộc có hạnh phúc, vì thần đã cảm thấy mỹ mãn, cũng muốn được trải qua những tháng ngày thư thái, mong Hoàng thượng tác thành!”

“Tướng quân. . . .” Không đợi hấn nói xong, Tiểu Thuận Tử đột nhiên xông vào “Hoàng thượng, Hoàng thượng không xong rồi, nường nường. . . .”

“Lớn mật, không thấy Trẫm đương bàn bạc quốc sự sao!”

“Xin Hoàng thượng thứ tội, chỉ là. . .” Về mặt Tiểu Thuận Tử hoảng hốt, chẳng qua là có chuyện cấp bách nên mới dám xông vào, mặc dù nường nường ở trong lòng Hoàng thượng quan trọng, nhưng, dù sao bây giờ. . . .

“Được rồi, mau nói đi, nường nường làm sao?” Thực ra trong lòng Hoàng thượng cũng ngạc nhiên không kém, nếu không phải việc thông thường Tiểu Thuận Tử chắc chắn không dám như thế, nhưng trên triều đình, bản thân không được phép để lộ ra tâm trạng hoang mang a

“Hoàng thượng, nường nường sinh non rồi! Không biết. . .” Tiểu Thuận Tử sợ hãi nói, nhưng không chờ hấn nói xong, trước mắt một trận gió lướt qua, Hoàng thượng đã xông ra ngoài, bộ dáng hoàn toàn không còn bình tĩnh.

Trông thấy Hoàng thượng như thế, Huyền Vũ Sơn và Lãnh Phong khoát khoát tay với mọi người, liền đi theo sau.

Lãnh Thu cung

Trần đây khăn trương cùng lo lắng

Ngay lúc Hoàng thượng xông tới cửa Lãnh Thu cung, một tên thái giám đã nghênh đón, quỳ phịch xuống đất, hẩn vội vàng hướng về phía Hoàng thượng báo cáo

“Nương nương hiện tại sao rồi? Thái y nói thế nào?” Hoàng thượng túm lấy tên thái giám đương ngăn mình lại, vẻ mặt đầy tức giận cùng lo lắng

“Hoàng thượng bớt giận, nương nương bình an vô sự, đã sinh hạ cho Hoàng thượng một tiểu công chúa!” Tiểu thái giám vội vàng nói.

Bất ngờ Hoàng thượng quăng hẩn sang bên cạnh, xông thẳng vào trong, trên mặt không giấu nổi sự vui sướng

“Hoàng thượng, người đến rồi!” Vừa mới vào cửa điện, đã thấy thái hoàng thái hậu và thái hậu ở đây, trong tay đang ôm một hài nhi, vẻ mặt vui sướng, biết Nguyệt nhi không sao, lòng hẩn cũng thả lỏng.

“Tham kiến mẫu hậu, hoàng tổ mẫu!”

“Thôi, hoàng nhi, người mau nhìn xem, đáng yêu quá a!” Thái hoàng thái hậu không sao giấu nổi thích thú của mình, đùa với tiểu nữ hài đương bi bô trong lòng, không sai, hoàng tổ mẫu rất yêu mến hài tử này, quan trọng hơn cả, đó là một công chúa, vừa mới nghe tin Băng phi sinh non, liền vội vã chạy tới, mặc dù hoàng tổ mẫu không đồng ý Hoàng thượng vì Băng phi mà vứt bỏ hậu cung, nhưng, Nguyệt nhi, lại chính là người mà thái hoàng thái hậu yêu thương a.

Hoàng thượng gấp gấp đi tới, đón nhận hài nhi trên tay thái hoàng thái hậu, nhìn dáng điệu đáng yêu đương bi bô kia, trong lòng ngập tràn hạnh phúc, không chờ hẩn nói, thái hậu đứng bên đã mở miệng “Hoàng nhi, hay là đi thăm Nguyệt nhi đi, lúc này, nàng rất cần người đó!” Lời nói thái hậu tràn đầy sủng nịnh, mặc dù yêu cầu của Nguyệt nhi rất vô lý, nhưng, là nữ nhân, thái hậu sao lại không muốn một phần độc sủng như vậy, mà hiện tại, thực sự không thể không khâm phục người con dâu cơ trí cùng can đảm này a.

“Vâng, nhi thần cũng nên bế tiểu công chúa theo!” Dứt lời, Hoàng thượng ôm tiểu hài nhi vào phía trong, thấy người nằm ở trên giường yếu ớt, lòng tràn đầy xót xa.

“Nguyệt nhi, ta bế nữ nhi tới thăm nàng, nàng bây giờ thế nào?” Vẻ mặt Hoàng thượng yêu chiều, ôm tiểu công chúa bước tới bên giường tôi.

“Ta không sao!” Nhờ Lan nhi đỡ tôi dậy, nằm nghiêng trên giường, nhìn hài tử trong lòng Thụy, cảm thấy ấm áp, đây là hài tử của tôi a, tôi rất vui mừng, là một nữ nhi, vì là nữ nhi, cho nên tôi có thể để nó ít phải chịu khuôn phép trong cung này, tôi không muốn, để nó phải trải qua những cuộc tranh đấu.

“Thụy, ta đặt tên hài nhi là Noãn Noãn [ấm áp], có được hay không?” Nhìn Thụy ôm hài tử ngồi bên cạnh tôi, một tay đỡ lấy tôi, tôi vươn tay nhẹ vuốt ve trên mặt hài nhi, làn da mềm mại “Ta cả đời này đều bầu bạn với giá lạnh, ta hi vọng hài tử của chúng ta khi lớn lên sẽ luôn vui vẻ hoạt bát, sẽ luôn hạnh phúc đón nhận mọi thứ ấm áp, có được hay không?”

* * *

75. Chương 140

“Thụy, ta đặt tên hài nhi là Noãn Noãn [ấm áp], có được hay không?” Nhìn Thụy ôm hài tử ngồi bên cạnh tôi, một tay đỡ lấy tôi, tôi vươn tay nhẹ vuốt ve trên mặt hài nhi, làn da mềm mại “Ta cả đời này đều bầu bạn với giá lạnh, ta hi vọng hài tử của chúng ta khi lớn lên sẽ luôn vui vẻ hoạt bát, sẽ luôn hạnh phúc đón nhận mọi thứ ấm áp, có được hay không?”

Tôi thấy trong mắt Thụy hình như có hiện lên nét gì đó, vẻ mặt xót xa, kéo lấy tay tôi “Được, được, đặt tên con là Noãn Noãn, cả đời ấm áp!”

“Thụy!” Tôi sa vào lòng hẩn, không hề nhắm mắt lại, nhìn chăm chú vào nữ nhi đương ở trong lòng hẩn, lòng ngập tràn hạnh phúc. . . .

Đương suy nghĩ như vậy, cảm giác hạnh phúc, thế nhưng, từng cơn đau nhức truyền đến, hình như trong bụng...

“A. . .” Đau đớn khiến tôi không nhận được mà kêu lên, khiến Noãn Noãn gào khóc, càng khiến Thụy kinh ngạc giật mình, một tiếng sấm chớp, xẹt qua bầu trời, dường như vang lên bên tai. . .

Tôi đau đớn cắn răng, mồ hôi từ trên đầu không ngừng rơi xuống “Trong bụng ta vẫn còn một hài tử, mau, mau gọi bà đỡ!” Không ngờ rằng, lại thành ra như thế, từ lúc ngoài cung quay về, tôi đã cảm thấy đau rồi, lúc ấy Thụy sợ tôi sắp sinh, nên vội để bà đỡ ở lại Lãnh Thu cung, để tiện trông nom tôi. . .

Tôi yếu ớt nằm xuống, bên tai truyền tới tiếng khóc của Noãn Noãn, còn cả thanh âm lo lắng của Thụy “Bà đỡ, mau, mau. . .”

“Xin Hoàng thượng lánh đi đôi chút!”

Hoàng thượng hoảng hốt lo sợ, bế Noãn Noãn đương khóc không biết nên làm sao, chỉ có thể mặc cho nha hoàn tiễn hắt ra ngoài cửa, thái hậu đỡ lấy hài tử trong lòng hắt, khê đồ dành, nhất thời, trong Lãnh Thu cung lại thêm một phen hoảng loạn. . . .

Ngoài cửa, tiếng mưa rơi càng lúc càng lớn, sắc trời càng lúc càng tối, cũng giống như lòng của Hoàng thượng, âm thầm cầu nguyện, Nguyệt nhi ngàn vạn lần không nên có chuyện. . . .

Lãnh Phong cùng Huyền Vũ Sơn cũng đi theo tới đây, không biết nên nói gì, chỉ có thể đứng một bên lo lắng, lại cũng không thể giúp được gì, thời tiết như vậy, quả là. . . .

Cuối cùng, chẳng biết qua bao lâu, một tiếng khóc vang lên phá tan nỗi sợ hãi của mọi người, cửa mở ra, bà đỡ bế một hài nhi được quấn trong chăn bông màu vàng đi tới trước mặt hoàng thượng “Chúc mừng Hoàng thượng, chúc mừng thái hậu, chúc mừng thái hoàng thái hậu, nương nương sinh hạ vương tử!”

“Người nói gì cơ?” Thấy mọi người đều sửng sốt, thái hoàng thái hậu mở miệng hỏi

“Khởi bẩm thái hoàng thái hậu, là vị vương tử!”

“Tốt quá rồi, Trẫm có nhi tử [con trai] rồi, Trẫm có nhi tử rồi!” Hoàng thượng phấn khởi hét lên, chưa kịp nhận lấy hài tử trong tay bà đỡ, mà vội vã chạy vào phòng, nhìn Băng phi mệt mỏi, nắm lấy tay nàng “Nguyệt nhi, chúng ta có nhi tử rồi, chúng ta có nhi tử rồi!”

Đột nhiên giống như nhớ tới chuyện gì đó, quay lại ngoài phòng, hướng về phía Huyền Vũ Sơn hô lớn “Huyền ái khanh, hãy nghĩ thánh chỉ ban xuống, từ giờ trở đi, sắc phong Băng phi là hoàng hậu đương triều, đồng thời, trục xuất hậu cung!”

Ngoài cửa, vừa rồi còn có cơn giông tố tàn phá mọi thứ, chẳng biết tự lúc nào bỗng ngừng, trên bầu trời xuất hiện cầu vồng rực rỡ, tỏa ra ánh sáng chói mắt...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doc-sung-bang-phi>